

இந்திய மறுமலர்ச்சி சிந்தனையாளர்கள்

மருதம் பதிப்பகம்

க.நா. சுப்ரமணியம்

இந்திய மறுமலர்ச்சி சிந்தனையாளர்கள்

க.நா. சுப்ரமணியம்

மருதம்பதிப்பகம்

38, கோமுட்டித் தெரு
ஓரத்தநாடு - 614 625.

நூல் விவர அட்டவணை

- நூலின் பெயர் : இந்திய மறுமலர்ச்சி
சிந்தனையாளர்கள்
- நூல் ஆசிரியர் : க. நா. சுப்ரமணியம்
- பொருள் : வரலாறு
- மொழி : தமிழ்
- நூல் வெளியீடு : மருதம் பதிப்பகம்
38, கோமுட்டித் தெரு
ஓரத்தநாடு 614 625.
- பதிப்பு ஆண்டு : முதல் பதிப்பு டிசம்பர் 2002
- தாளின் தன்மை : 10.5 Kg வெள்ளைத்தாள்
- பக்கங்கள் : 152 பக்கங்கள்
- நூலின் அளவு : 1 x 8 கிரவுன்
- எழுத்தின் அளவு : 10 புள்ளி
- பைண்டிங் : சாதா அட்டை
- விலை : ரூ. 40/-
- கணினியாக்கம் : திருவள்ளூர் கணிப்பொறி அச்சகம்
141, ஜே.டி. காம்பளக்ஸ்,
ஈசுவரி நகர், மெடிக்கல் காலேஜ் ரோடு,
தஞ்சாவூர். 613 007
தொலைபேசி (04362) 242764.

பதிப்புரை

வாசகர்களுக்கு வணக்கம்,

பழம்பெரும் எழுத்தாளரும், விமரிசகருமான அமரர் க.நா. சுப்பிரமணியம் அவர்களால் எழுதப்பட்டு தினமணி கதிரில் 1986ம் ஆண்டு வெளிவந்த பத்தொன்பது கட்டுரைகளின் தொகுப்பே இந்நூல்.

ஆங்கில ஆட்சியில் அடிமைப்பட்டுக் கிடந்தபோது சமுதாய, அரசியல் மற்றும் கலைத்துறைகளில் மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்டும் போராடிய மாமனிதர்களைப் பற்றிச் சுருக்கமாக ஆனால் செறிவாக நமக்கு அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார் பெரியவர் க.நா.சு. அவர்கள்.

வள்ளலாரைப் பற்றிய கட்டுரை வெளியான மறுவாரமே, வள்ளலார் வடலூரில் ஏற்படுத்தியது சத்திய தருமசாலை என்றும் தில்லையில் ஏற்பட்ட மனவேறுபாடு காரணமாக தோற்றுவிக்கப்பட்ட கோயில் அல்ல என்றும் மதுரையிலிருந்து திரு. அ. கிருஷ்ணசாமி என்ற அன்பரும், வள்ளலார் மதுரை, திருச்சி, கும்பகோணம் முதலிய ஊர்களுக்கு வந்துள்ளதாக நேரில் பார்த்தவர்கள் தன்னிடம் கூறியுள்ளதாக திரு. எஸ். முத்துக்கிருஷ்ணன் என்ற அன்பரும் மதுரையிலிருந்து கடிதம் எழுதி கதிர் இதழில் பிரசுரமாகியுள்ளன.

இக்கட்டுரைத் தொகுப்பை நூலாக வெளியிட அனுமதியளித்த திருமதி ராஜி க.நா.சு. அவர்கட்கும் வெளியிட்ட தினமணி கதிர் நிறுவனத்திற்கும் எம் நன்றி உரியது.

வாசகர்களின் ஆதரவை நாடுகின்றோம்.

மருதம் பதிப்பகம்,
ஓரத்தநாடு.

அன்புடன்,
பா. சந்திரசேகர்
பதிப்பாளர்.

உள்ளடக்கம்

1. தஞ்சை ராஜா சரபோஜி	-	5
2. ஜோதி ராமலிங்கம்	-	12
3. தியாகப் பிரும்மம்	-	19
4. இராஜாராம் மோகன்ராய்	-	27
5. சுவாமி தயானந்த சரஸ்வதி	-	35
6. ஈஸ்வர சந்திர வித்யாசாகர்	-	43
7. ஷீர்டி சாய்பாபா	-	50
8. கோபால கிருஷ்ண பாரதியார்	-	58
9. பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜி	-	67
10. வேதநாயகம் பிள்ளை	-	75
11. ராமகிருஷ்ண பரம ஹம்சர்	-	83
12. கேசவ சந்திர சென்	-	90
13. ஸ்வாதி திருநாள்	-	98
14. மகாதேவ கோவிந்த ரானடே	-	108
15. சந்து மேனன்	-	116
16. பாலகங்காதர திலகர்	-	124
17. பிபின் சந்திர பால்	-	131
18. ஜீ. சுப்ரமண்ய அய்யர்	-	138
19. ஜெகதீச சந்திர போஸ்	-	145

தஞ்சை ராஜா சரபோஜி

இந்திய மறுமலர்ச்சியை உருவாக்கியவர்கள் என்று சில பெயர்கள் பரவலாகப் பேசப்படுகின்றன. பிரசித்தமாக இருக்கிற பல பெயர்களுடன் அவ்வளவு பிரசித்தம் இல்லாத பல பெயர்களும் இந்திய மறுமலர்ச்சியை சாத்தியமாக்கியிருக்கிறார்கள். இந்தப் பெயர்களில் இந்தியா முழுவதும் தெரிந்திருக்க வேண்டிய பெயர்கள் பல. தென்னிந்தியப் பெயர்கள் வட இந்தியாவிலோ மேற்கு இந்தியாவிலோ, கிழக்கு இந்தியாவிலோ தெரிவதேயில்லை. இப்படிப்பட்டவர்களில் ஒரு பெயராக தஞ்சையை ஆண்ட ராஜா சரபோஜியைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டும்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் கடைசியிலும் 19ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலங்களிலும் இந்தியா முழுவதிலுமே பிரிட்டிஷாரின் ராணுவ அதிகாரம் பரவிப் பெருகி வந்து கொண்டிருந்தது. பல அரசர்கள் அரச குமாரர்கள் ராஜ்யம் இழந்து தங்களை புது வழிகளுக்கு பழக்கிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. இவர்களில் சிலர் பிரிட்டிஷ் அதிகார வர்க்கத்தினருடன் ஒத்துழைத்துப் பெயரளவில் தங்கள் ராஜ்யதிகார இடத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்டனர். சிலர் தங்கள் பலவீனத்தை அறியாமல் பிரிட்டிஷ் ராணுவத்துடன் மோதி உயிரிழந்தனர். வேறு சிலரை பிரிட்டிஷாருக்குக் காட்டிக் கொடுத்து தங்கள் அதிகாரத்தையும் சுயநலத்தையும் காப்பாற்றிக் கொண்டனர் சிலர்.

இந்த மூன்று வகைகளிலும் செயல்படாதவர் தஞ்சை சரபோஜி ராஜா. அவர் தஞ்சையை ஆண்ட வம்சத்தில் ஒரு கிளையில் தோன்றியவர். சாகும் தருவாயில் துளஜாஜி ராஜா அவரை சுவீகாரம் எடுத்துக்கொண்டபோது அவருக்குச் சின்ன

வயதுதான். விவரம் தெரியாத வயது. அவர் சுவீகாரம் செல்லாது என்று கும்பினியாருக்கு தர்பாரில் அறிவித்துவிட்டு, மந்திரிகளும் பிரதானிகளும் அமீர்சிங் என்று வேறொரு அரசகுமாரரை ராஜா ஆக்கினார்கள். தென்னிந்தியாவின் நெற்களஞ்சியமாகக் கருதப்பட்ட தஞ்சை ராஜ்யம் எப்படியும் தங்களுக்குச் சிக்கிவிடும் என்கிற நினைப்பில் கும்பினி காத்திருந்தது.

சில வருஷங்களில் ராஜா அமீர்சிங் ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராகக் கலகக்காரர்கள் கொள்ளைக்காரர்களைத் தூண்டி விடுவது தெரியவரவே சென்னை கம்பெனியார் சுவீகாரம் எடுக்கப்பட்ட பையனைப் பற்றிச் சிந்திக்க ஆரம்பித்தார்கள். பையன் மிகவும் சூடகையான பையன். அரண்மனையில் அவனை விட நாலைந்து வருஷம் வயதான முக்தியாம்பாள் என்ற ஒரு தாசியின் பராமரிப்பில் இசை, நாட்டியம், நாடகம், மக்கள் இலக்கியம் மற்றும் பல கலைகள் என்பதிலெல்லாம் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்றவனாகவும் ஈடுபாடு உள்ளவனாகவும் வளர்ந்து கொண்டிருந்தான். பையனைச் சிறையில் வைக்கவும் கொன்று விடவும் அமீர்சிங் செய்த முயற்சிகள் பலிக்கவில்லை.

அந்தப் பகுதியில் செல்வாக்கும் செயலும் உள்ள புரோடஸ்டண்ட் பாதிரி ஷ்வார்ட்ஸ் என்பவரின் கவனத்தை சரபோஜி கவர்ந்தார். பையனை ஷ்வார்ட்ஸிடம் ராஜா துளஜாஜியே ஒப்பித்துவிட்டு இருந்ததாகச் சொல்பவர்களும் உண்டு. பாதிரியை அகஸ்மாத்தாக அரண்மனையில் சந்தித்த அரசகுமாரன் உங்கள் தேசங்களில் அரச குமாரர்களைச் சூரிய சந்திரர்களைப் பார்க்க முடியாமல் அடைத்து வைத்துத்தான் வளர்ப்பார்களா என்று கேட்டானாம். சரபோஜியை தன் மேற்பார்வையில் நவீன கல்வி கற்பித்து அவனை அரண்மனைச் சூழலிலிருந்து வெளிப்படுத்தி முதலில் தஞ்சையிலும், பின்னர் சென்னையிலும் அப்புறப்படுத்தி ஷ்வார்ட்ஸும் ஜெரிக் என்கிற பாதிரியாரும் அவனுக்கு சரித்திரம்,

தத்துவம், நீதி விஞ்ஞானம், இலக்கியம் எல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். சரபோஜிக்கும் கலைகளில் ஈடுபாடும் இருந்தது. மரபுப்படி அறுபத்துநான்கு கலைஞானங்கள் இருப்பதாகச் சொல்லுவார்கள். சரபோஜி அவற்றில் எல்லாவற்றையும், அதற்குமேல் மேலைநாட்டுக் கலைஞானங்கள் பல பற்றியும் படித்துக்கொண்டான். 1798ல் அவன் சுவீகாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அவனைத் தஞ்சை நகரில் அரசனாக ஆள அனுமதித்தபோது அவனுக்கு வயது 20க்குள்தான். தஞ்சை நகரத்துக்கு அப்பால் அரசு ஆணை செலுத்தும் அதிகாரத்தை வரி வசூலிக்கும் உரிமையை பிரிட்டிஷார் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள். ஒரு வேட்டுக்கூட தீர்க்காமல் தென்னிந்தியாவின் நெற்களஞ்சியம் பிரிட்டிஷார் கைக்குப் போய்விட்டது. தஞ்சை நகரம் மட்டும் சரபோஜி ஆளுகையின் கீழ் இருந்தது.

சரபோஜி தஞ்சையை ஆளத் தொடங்கும்போது அரண்மனைத்தாசி முக்தியாம்பாள் முதற் பிரசவத்தில் இறந்து விட்டாள். குழந்தையும் இறந்துவிட்டது. தன் முதல் காதலி, குரு, என்று அவள் ரூபகார்த்தமாக ஒரு ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடத்தை ஆரம்பித்தது, சத்திரம் ஒன்று கட்டி இலவசப் படிப்புக்கு வழி செய்ததுதான் அரசு கட்டிலில் ஏறிய பின் முதல்காரியமாக சரபோஜி செய்தது. இந்த முக்தியாம்பாள்புரம் என்கிற ஓரத்தநாடு சத்திரமும், பள்ளியும் 1930 வரையிலும் கூடப் பிரசித்தமாக இருந்தன. இலவசக் கல்வி, இலவசச் சாப்பாடு எல்லாம் சமீப காலம் வரையில் சரபோஜியின் முதல் காதலி முக்தியாம்பாள் நினைவாகத்தான் உருப்பெற்றன.

1825-ல் ஓரத்தநாட்டுக்கு விஜயம் செய்த பிஷப் ஹெபர் என்பவர் 340 பிராமணப் பையன்களும், 760 பிராமணர் அல்லாத பையன்களும் 200 சொச்சம் தீண்டத்தகாதவர்களாகக்

கருதப்பட்டவர்களும் தனித்தனியாக ஓரத்தநாட்டில் ஆங்கிலக் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருப்பதாகத் தன் நூலில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

ராஜா சரபோஜி பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்ளுமுன்பாதிநூற்றாண்டுகள் இறந்து விட்டார். அவர் சாகும் தருவாயில் சரபோஜியை அருகில் அழைத்து “நீ மன்னவனாக இரு, மனிதனாக இரு” என்று சொன்னதாகச் சொல்லுவார்கள். ஷவார்ட்ஸ் பாதிரியாரின் கல்லறையில் பொறிக்க எழுதிய கவிதையும் சலவைக் கல்லில் தீட்டப்பட்டு தஞ்சையில் இன்றும் காணக்கிடக்கிறது. இதுதான் ஆங்கிலத்தில் ஒரு இந்தியன் எழுதிய முதல் கவிதை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. காலத்தால் இதற்கு முந்திய ஆங்கிலக் கவிதைகள் எதுவும் என் கண்ணில் பட்டதில்லை.

1798 முதல் 1832 வரையில் ஒரு 34 வருஷங்கள் சரபோஜிராஜா தஞ்சை நகரை அரசாண்டார். கலை வளர்ச்சியும், இலக்கிய வளர்ச்சியும், அறிவு வளர்ச்சியும், சரியான முறைகளில் செயல்படுவதுதான் இந்திய மறுமலர்ச்சிக்குத் தான் செய்யக் கூடிய தொண்டு என்று தீவிரமாகச் செயல்பட்டார் ராஜா சரபோஜி. பிரிட்டிஷார்தான் அவரை ராஜா ஆக்கினார்கள். பிரிட்டிஷாரரை எதிர்த்து நிற்க பலம் போதாது. மக்களின் கல்வி வளத்தைப் பெருக்கி அறிவுத் தாகத்தை அதிகரிக்கச் செய்தால் மக்கள் மேன்மை பெறக்கூடும் என்ற அடிப்படை சிந்தனை அவர் செய்த எல்லாக் காரியங்களிலும் காணக்கிடக்கிறது. பொதுவாக பரதநாட்டியம், இசை, நாடகம், கதாகாலட்சேபம் என்பதில் ராஜா சரபோஜிக்கு இருந்த ஈடுபாடு எல்லோருக்கும் தெரிகிறது.

அவற்றின் இன்றைய உருவங்கள், உள்ளடக்கம் போக்கு எல்லாம் சரபோஜி விதவத் சதஸ்களில் அவர் முன்னிலையில்

ஏற்பட்டதுதான் என்று ஏற்றுக் கொண்டு விடுகிறார்கள். ஆனால் வேறு துறைகளில் அவர் உருவாக்கியிருந்த சிந்தனைகள் பலருக்கும் தெரியவரவில்லை. இதை இந்திய சரித்திர ஆசிரியர்கள் ராஜா சரபோஜிக்குச் செய்துள்ள ஒரு பெரிய அநீதி என்றே சொல்ல வேண்டும்.

உதாரணமாக மருத்துவத் துறையில் ராஜா சரபோஜிக்கு இருந்த ஈடுபாட்டைச் சொல்லலாம். மனிதர்களுக்கும், மிருகங்களுக்கும் வைத்தியம் செய்வதை அவர் விஞ்ஞான ரீதியில் ஆரம்பித்து வைத்தார் என்றே சொல்லலாம். மருத்துவம் தெரிந்திருந்த பலரைச் சேர்த்து வைத்து அவர்கள் வழிகளை, மருந்துகளை, மூலிகைகளை அனுபவ ரீதியில் உபயோகித்துப் பார்த்து, குறிப்புகள் எடுத்து வைத்திருக்கிறார். இந்த தன்வந்திரி சோதனைச் சாலைச் சோதனைகள் பற்றிய குறிப்புகள் ஒரு நாற்பது வருஷங்களுக்கு அதிகமாகக் காணப்படுவதாகவும், அவற்றைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி சமீபகாலத்தில் ஒரு இருபது வருஷங்களுக்கு அதிகமாக தஞ்சாவூர் சரஸ்வதி மஹால் லைப்ரரியில் நடந்து கொண்டிருப்பதாகவும் சொல்கிறார்கள்.

இது உள்நாட்டு வைத்திய முறைகள் மருந்துகள் பற்றி, இந்து முஸ்லீம் சித்த வைத்திய முறைகள் எல்லாம் வழக்கில் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. இதைத் தவிர கல்கத்தாவுக்கு வந்த மெக்லியாட் போன்ற ஆங்கில சர்ஜனை வரவழைத்து அறுவை சிகிச்சை முறைகளைத் தனக்கு கற்றுக் கொடுக்கச் சொல்லி, தன் கையாலேயே அறுவை சிகிச்சைகள் செய்து பார்த்திருப்பதாகவும் தெரிகிறது. கண்ணில் வளர்ந்த சதையை நீக்க ஒரு கண் டாக்டரை ஏழாயிரம் வெள்ளிப் பணம் கொடுத்து வரவழைத்து, தானே கண் ஆபரேஷன் செய்யக் கற்றுக் கொண்டு பிறருக்கும் சொல்லிக் கொடுத்ததாக ரிக்கார்டில் இருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

இதே மாதிரி யானை, குதிரை, ஆடு, மாடு என்று மிருகங்கள் வைத்தியமும் சரபோஜி ராஜா தலைமையில் விரிவாக நடந்ததாகத் தெரிகிறது.

மருத்துவத்தில் போலவே மேலை நாடுகளில் புதிதாகத் தொடங்கி உருப் பெற்றுக் கொண்டிருந்த புது விஞ்ஞானத் துறைகளிலும் ஈடுபாடு கொண்டு தானே சோதனைகள் செய்து பார்த்து, பிலிக்ஸ் கெமிஸ்டரி, பாட்டனி, பயாலஜி முதலிய துறைகளில் தன்னுடைய சோதனை முடிவுகளை அவர் எழுதிப் பார்த்ததாகவும், இந்தத் துறையில் ஆரம்பப் பாடப் புத்தகங்கள் பலவும் அவர் இயற்றியதாகவும் தெரிகிறது. வந்துபோன பிரிட்டிஷ் நண்பர்களை எல்லாம் லண்டனிலிருந்து தனக்கு சைண்டிக் அப்பரட்டஸ்கள் அனுப்பச் சொல்லி வேண்டிக் கொள்வார் ராஜா சரபோஜி. இதையெல்லாம் தவிர அவரே கைப்படவும், பிறரைக் கொண்டும் பட்சி ஜாலங்கள், மரம், செடி, கொடிகள், மிருகங்கள் இவற்றில் எதார்த்தமான உள்ளமைப்புகள் தெரிய வரும்படியான படங்கள் எழுதிப் பார்த்திருக்கிறார் எனத் தெரிகிறது.

தன்னுடைய கல்வி முயற்சிகளில் உபயோகப்படுவதற்காக புத்தகங்களை அச்சிடுவதற்காக நகர்த்தக் கூடிய மரத்தாலான வார்ப்புகள் அடங்கிய ஒரு அச்சு எந்திரத்தை அவர் சரஸ்வதி மஹாலில் நிர்மாணித்திருந்தார். இந்த அச்சு எந்திரத்தின் பகுதியை 1925-26ல் நானே பள்ளியில் இருக்கும்போது பார்த்திருக்கிறேன்.

புதிய கல்வி முறைகளில் ஈடுபாடு கொண்டு, கல்கத்தாவில் நடந்த ஹேர் ஸ்கூல் சோதனையைப் பார்ப்பதற்கென்று காசி போனவர் கல்கத்தா வழியாகத் தஞ்சை திரும்பினார். இந்த ஹேர்-சரபோஜி சந்திப்பு பற்றி விவரங்கள் அதிகம் தெரியவில்லை. யாராவது ஆராய்ச்சி செய்து சொன்னால் உபயோகமாக இருக்கும்.

இசை, நாட்டியம், முதலிய கலைகளைப் போல, சரபோஜியின் இலக்கிய ஈடுபாடும் பரவலாகத் தெரிந்த விஷயம் தான். அவருடைய சரஸ்வதி மஹால் லைப்ரரியில் அவருக்குத் தெரிந்த ஏழு ஐரோப்பிய மொழி நூல்களைச் சேகரித்து வைத்திருந்தார். அதேபோல இந்திய மொழிகள் ஒரு பத்தில் சுவடியைச் சேகரித்து வித்வத் சதசுக்கு ஓயாமல் வேலை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

இலக்கிய ஈடுபாட்டுக்கு உதாரணமாக பிரசித்தமாக இருந்த ஜோஹன் உல்ஃப் காங் கீதே என்கிற ஜெர்மன் கவியைப் பார்க்க வெய்மர் நகருக்கு 1820ல் அவர் அனுப்பிய தூதைச் சொல்ல வேண்டும். ராமசாமி முதலியார் என்பவரிடம் இரண்டு தேங்காய் கொத்துக்கள், மூன்று தஞ்சாவூர் படங்கள், ஒரு கடிதம் கொடுத்தனுப்பியதாக சரஸ்வதி மஹால் மோடி கார்டுகள் மொழி பெயர்ப்பு கூறுகின்றன. கீதே பதில் கொடுத்து அனுப்பினாரா என்பது தெரியவில்லை.

அன்று அரசு இழந்த, காப்பாற்றிக் கொண்ட பல அரசர்களில் சிலர் சில விஷயங்களில் ஈடுபாடுள்ளவர்களாக மேன்மையற்றவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், கலை, அறிவு, மருத்துவம், கல்வி, விஞ்ஞானம் என்று எல்லா மறுமலர்ச்சித் துறைகளிலும் ஈடுபாடு கொண்ட ஒரே சிந்தனையாளர் தஞ்சை ராஜா சரபோஜி என்று சொல்ல வேண்டும். இவர் பெயர் பொதுவாக இந்தியர்களுக்கு அவ்வளவாகத் தெரியாது இருப்பது பற்றி நாம் பெருமைப்பட முடியாது.

ஜோதி ராமலிங்கம்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் கல்வியிலாகா 'மினிட்டுஸ்' என்பது அமலுக்கு வருமுன் இந்தியாவில் கல்வித்துறைகளில் ஒரு தெளிவில்லாமையிருந்தது. முக்கியமாக வட இந்தியாவில் அரபி, பாரசீகக் கல்விமுறைகளும் சமஸ்கிருத, பிராந்திய மொழிக்கல்வி முறைகளும் போட்டி போட்டுக் கொண்டிருந்தன. தென்னிந்தியாவில் தமிழ் நாட்டில் அந்த அளவுக்குக் குழப்பம் இல்லாவிட்டாலும், நிலமை தெளிவில்லாமல்தான் இருந்தது. இஸ்லாமியர்கள் அரபி, பாரசீக கல்வி முறைகளையும் இந்துக்கள் சமஸ்கிருத மற்றும் பிராந்திய மொழிக் கல்வி முறைகளையும் பின்பற்றினார்கள். கிறிஸ்துவர்கள் பெரும்பாலும் ஆங்கிலக் கல்வி முறைகளைப் பின்பற்றினார்கள்.

ஒவ்வொரு முறையிலும் சாதாரண அறிவுத்தரத்தை எட்டுவதுடன் ஒரு அசாதாரண மேன்மையான தரத்தை எட்டுவதற்கும் வழி இருந்தது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். பின்னால் இந்த வழிகள் எல்லாம் 1850-க்குப்பின் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக மறையத் தொடங்கினாலும், இன்று வரையிலும் கூட முழுதும் மறைந்து விட்டதாகச் சொல்ல முடியாது. சர்க்கார் அதிகாரத்துக்குட்பட்ட முழுமையான ஆங்கிலக் கல்விமுறைதான் பின்னர் மேலோங்கத் தொடங்கியது.

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி ஏற்பட்டு பூராவிலுமாக நிலவி உருப்பெற்ற ஆண்டுகள் அவை. இந்தியாவில் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டு ஒரு புதுயுகம் பிறக்க வேண்டுமானால் அதற்கு கல்வித்துறைதான் திறவுகோல் என்று சரித்திர ரீதியில் இப்போது யோசித்துப் பார்க்கும்பொழுது நன்றாகவே தெரிகிறது. இந்திய மறுமலர்ச்சியின் தந்தை என்று இப்போது பரவலாக எல்லோராலும் கருதப்படுகிற ராஜாராம் மோகன்ராய் இந்து, முஸ்லிம் இரண்டு வழிகளிலும் கல்வி

கற்று ஆங்கிலக் கல்வி மூலம் தன் அறிவையும் அனுபவங்களையும் விஸ்தரித்துக்கொண்டவர். வழக்கமாக லார்டு மெக்காலே என்பவரைத்தான் இந்தியாவில் ஆங்கிலக் கல்வியின் ஆரம்ப காரணகர்த்தா என்று சொல்லுவது வழக்கம் என்றாலும் அதைச் சாத்தியமாக்கியவர்கள் என்று ராம் மோகன்ராய் போன்றவர்களைச் சொல்லவேண்டும். வங்கத்தில் ஆங்கிலக் கல்வி கற்று வளர்ந்தவர்களை “பாபு” க்கள் என்று சொல்லுவதும் வழக்கமாயிற்று.

வங்கத்தில் சரம்பூர் கல்வியில் தோன்றி ஆங்கிலக் கல்வி பரவியதுபோல இந்தியாவில் பல இடங்களிலும், தரங்கம்பாடியிலிருந்து ஜென்சி, திருநெல்வேலிச் சீமையிலிருந்து கோவாவரையில் ஆங்கிலக் கல்வி இந்தியா பூராவும் பரவிற்று. தஞ்சை ராஜா சரபோஜியும் இந்தக் கல்வி சாரணமாகத் தோன்றியவர்தான். ஆனால் அவர் கல்வி ஓரளவுக்குக் கலை ஞானத்தினாலும் மருத்துவ ஆசையினாலும் பதப்பட்டிருந்தது.

இந்தக் கல்வி முறைகள் எதனாலும் பாதிக்கப்படாமல் தோன்றி, கல்வி முறை மாற்றங்களினால் ஏற்படவிருந்த சமூக மாற்றங்களை எல்லாம் உள்ளத்தில் வாங்கி, மாறுதல்களை சிருஷ்டித்தரமாக சமாளிப்பதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்ற ஆவல் கொண்டவர் என்று ஜோதி ராமலிங்கம் என்பவரைச் சொல்லவேண்டும். சாதாரண சமஸ்கிருத மொழிக் கல்வியோ, பிராந்திய மொழிக் கல்வியோகூட அவருக்குக் கிடைத்ததாகத் தெரியவில்லை. கேள்வி ஞானம் ஒன்றையே ஆதாரமாகக் கொண்டவர் அவர் என்று தெரிகிறது. புராண மதப்பிரசங்கம் செய்ய வேண்டிய மூத்த சகோதரர் உடல் நலமில்லாமல் அவஸ்தைப்பட்டபோது ஒன்பதே வயதான ராமலிங்கர் கவனத்தைக் கவர்ந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. இதை தெய்வத்தின் வரமாகவும் கருதலாம். அவரவர் இஷ்டம் அது.

ஜோதி ராமலிங்கத்தின் வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தில் பல விஷயங்கள் தெளிவாக இல்லை. இது காரணமாகவே கூட

தெய்வீக வரம் என்று நம்புவது கலபமாக இருந்திருக்கிறது. ஆனால் இந்து மதத் தாக்கமும், விளைவுகளும் பாமர மக்களிடையே வெகுவாகப் பரவியிருந்த காலம் அது. எல்லா மதங்களிலுமே பலவிதமான பாமரப் போக்குகளினால் காலம் செல்லச் செல்ல அசட்டுச் சித்தாந்தங்கள், குருட்டு நம்பிக்கைகள், இருட்டுப் பழக்கவழக்கங்கள், அதிகரித்து விடுகின்றன. இவைகளை அகற்றி, மதத்தில் எளிமையான, அடிப்படைகளைக் காண ராமலிங்கர் ஆரம்பகாலம் முதலே முயன்று வந்திருக்கிறார் என்று தெரிகிறது. கொல்லாமை, அஹிம்சை, ஜீவகாருண்யம் என்கிற தத்துவங்களை கலபமாகவே கண்டுகொண்டுவிடலாம். இவையெல்லாம் எல்லா மதங்களுக்கும் பொதுவான விஷயங்கள். அஹிம்சை காரணமாக, ஜீவகாருண்யம் காரணமாக மாமிசம் சாப்பிடக் கூடாது என்கிற நனைப்பு சமண பாதிப்பினால் குலப்பழக்கத்தினால் அடுத்தபடியாக ஏற்பட்டுவிடக் கூடும். அதைப்பற்றிச் சிந்திக்காமலேகூட புலால் உண்ணாமலிருப்பதும் சாத்தியமே. எல்லா உயிர்களையும் சமமாக நேசிப்பது என்பதைப் பயின்று பயின்று தான் அனுபவத்தில் நடைமுறையில் கொண்டு வரமுடியும். ராமலிங்க மதத்துக்கு அஹிம்சை, ஜீவகாருண்யம், எல்லா உயிர்களையும் நேசிப்பது என்பது அடிப்படையான அம்சங்களாக அமைந்தன.

சென்னை யை ஒட்டிய பிரதேசத்தில் கருணிகர் குலத்தில் பிறந்த ராமலிங்கருக்கு சைவமும், தேவாரத் திருவாசகத் திருமுறைகளும் பிதூராஜிதமாக வந்த சொத்து. தமிழ்நாடு எங்கும் சைவ மடங்கள் பலவும் இருந்தன. பெருமளவில் சைவசமயத்துக்கும் மதத்துக்கும் சேவை செய்தன. ஏழை எளியவருக்கு சோறு போட்டன. சமயத்துக்குத் தக்கபடி தானதர்மங்கள் செய்தன. இத்தெல்லாம் நல்ல விஷயங்கள்தான். இருந்தாலும், மடம் என்பதும், மடாதிபதி என்பதும் அதிகாரத்தின் மையம். அந்த அதிகாரம் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படக் கூடும்தானே? ராமலிங்கருக்குத் தன் காலத்தில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்த மடங்களிடமும், மடாதிபதிகளிடமும் அதிக நம்பிக்கை

இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. எந்தெந்த மடங்களிடம் அவருக்கு நேர் அறிமுகம் இருந்தது என்பது அவர் சரித்திரங்களிலிருந்து தெரியவில்லை. மடங்கள் பரிபாலித்த சைவ யதத்தில் அவருக்கு நம்பிக்கை இல்லை என்பது அவர் ஆரம்ப காலத்திய போக்குகளிலிருந்தே தெரிகிறது. ஆனால் அவரே ஒரு புதுமாதிரியான, தவறுகள் செய்யாத மடத்தை ஸ்தாபிக்க வேண்டுமென்று எப்போது எண்ணத் தொடங்கினார் என்பதும் நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. அவர் வாழ்க்கையின் பிற்பகுதியில்தான் இந்த எண்ணம் அவருக்குத் தோன்றியிருக்க வேண்டும். தெய்வீகக் கவியாகவும், புராண மதப் பிரசங்கியாகவும் வாழ்க்கை நடத்திய ஜோதி ராமலிங்கத்துக்கு இந்தியாவில் மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளின் தாக்கமாக சர்வ மத சமரசம் என்கிற ஒரு எண்ணம் தோன்றலாயிற்று.

எல்லா மதங்களும் சொல்கிற கடவுளுக்குப் பல பெயர்கள் இருந்தாலும் குறிப்பிடப்படுவது ஒன்றேதான் என்பது அப்படியொன்றும் புதுமையான சிந்தனையல்ல. கிறிஸ்துவர்கள், முகமதியர்கள், இந்துக்கள், இந்துக்கள் அல்லாத பிற்பட்டவர்களாகக் கருதப்பட்டவர்கள் எல்லாருமே தங்கள் தங்கள் வழிகளில் ஒரே கடவுளைத்தான் துதிக்கிறார்கள் என்கிற நினைப்பும் ஞானமும் அவருக்கு மிகவும் கலபமாகவே ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். எல்லா ஜீவன்களிடமும் அன்பு, நேசம், காருண்யம் என்று வருகிறபோது, இந்து, முஸ்லிம், கிறிஸ்துவர் என்று வேறுபடுத்திப் பார்க்க முடியுமா? ஒன்றே தெய்வம் என்று சொல்லுகிறபோது மனித குலம் பூராவையும் ஒரே குலமாகப் பார்ப்பதும் கலபந்தானே? இது எல்லாமாகச் சேர்ந்து கவிதையாகவும் வசனமாகவும் வெளிப்பட்டது. இந்திய மறுமலர்ச்சியின் சிந்தனைகள் ஜோதி ராமலிங்கத்தின் மூலம் வெளிப்பட்டது. ராம் மோகன் ராயின் பெயர் இந்திய மறுமலர்ச்சியின் ஆதார கர்த்தவாகத் தெரிகிற அளவு பரவலாக இந்தியாவில் தமிழகம் தவிர மற்ற பாகங்களில் ராமலிங்கரின் பெயர் தெரியவில்லை. இதற்குக் காரணம் இன்று இருப்பது போலவே அன்றும்

இருந்ததுதான். ராம்மோகன் ராய்க்கு ஆங்கில அறிவு இருந்தது. அதனால் அவர் பெயர் தெரிந்தது. ராமலிங்கருக்கு அந்த அறிவு இல்லை. அதனால் அவர் பெயர் தெரியவில்லை. எது எப்படியானாலும் ராம் மோகன் ராயைப் போலவே ராமலிங்கரும் இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனையாளர் வரிசையில் முதல்வர்களில் ஒருவர்.

கவியாகவும் மதப்பிரச்சாரகராகவும் மடங்களில் நம்பிக்கையில்லாதவராகவும் பிரசங்கியாகவும் தமிழ்நாடு யூராவும் தெரிய வந்துவிட்ட பிறகு தன்னுடைய பிரசாரத்துக்கு உதவியாகப் புதிதாகத் தமிழ்நாட்டில் செயல்பட்டுக்கொண்டிருந்த அச்ச யந்திர சாதனத்தை ராமலிங்கர் உபயோகப்படுத்தத் தொடங்கினார். இதே அளவில் இல்லாவிட்டாலும், இதே தரத்தில், மார்ட்டின் லூதர், விட்டன் பார்தில், ரோமுக்கு எதிராக பிராடஸ்டாண்டிஸம் பிரகடனப்படுத்தி அதற்குச் சாதகமாக அச்ச யந்திரத்தை உபயோகப்படுத்தியதைச் சொல்லலாம். அச்ச யந்திர சாதனம் காரணமாக ஆறுமுக நாவலர் என்கிற ஈழத்துக்காரர் பல புராணங்களை வசன் உருவில் கொடுக்கும் முயற்சிக்குக் காரணமானவர் ஆனார். தமிழ் இலக்கண பாலபாடம் இந்துமத வினா விடை ஆசிரியர் ஜோதி ராமலிங்கத்தின்மேல் போட்ட வடிக்கும் அதன் விளைவும் ஒரு வேடிக்கையான தமிழ்ப் பண்பாடு பற்றிய வியாக்கியானம் என்று சொல்லவேண்டும்.

ஆறுமுக நாவலர் இலங்கையில் கிறிஸ்துவர்களுக்குத் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பாளராக இருந்தவர். கிறிஸ்துவ மதப்பிரச்சார வழிகளைக் கண்டு தேர்ந்தவர். புலமைமிக்கவர். சைவப் பற்று மிகுந்தவர். கிறிஸ்துவர்கள் பிரசாரம் செய்ததுபோல சைவப் பிரசாரம் செய்யவேண்டும் என்ற ஆவலுடன் இலங்கைத் தமிழர்களின் காசியான சிதம்பரத்தில் வந்து தங்கி ஒரு தமிழ்ப்பள்ளியும் ஆரம்பித்தார். அச்ச யந்திர சாதனத்தை மதப் பிரச்சாரத்துக்கு உபயோகப்படும் முகமாக பல சைவப்

புராணங்களை எளிய தமிழில் வசன நடையில் எழுதிப் பிரசுரித்தார். இந்நூல்தப் பிரச்சனைகள் பற்றி வினா விடைகள் எழுதியிருக்கிறார். பால பாடபுத்தகங்கள் எழுதினார். தமிழ் எழுத்துக்களில் உள்ள ஒலிகள் போதவில்லை என்று ஜ, ஷ, ஸ, ஹ என்கிற சமஸ்கிருத எழுத்துக்களைத் தமிழில் சேர்த்தவர் அவர்தான் என்று சொல்லுகிறார்கள். இது தவிர நீதிக்கதைகள் பல எழுதியிருக்கிறார். இத்தனையிருந்தும் அவருடைய பார்வை ஒரு பின்னோக்கிய பார்வை. பண்டிதருடையது. புலவருடையது. அவருக்கு ஜோதி ராமலிங்கத்தின் முன்னோக்கிய மறுமலர்ச்சிப் பார்வை அவ்வளவாகப் புரியாததில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை. புரியாதது என்பது மட்டுமல்ல. எதிர்க்கவேண்டியது என்றும் தோன்றியது. ஏனென்றால் அவரைப் போலவே ஜோதி ராமலிங்கமும் அவரளவில் ஒரு மதப்பிரசாரகர்தான்.

ஆறுமுக நாவலரும், ஜோதி ராமலிங்கமும் நேருக்குநேர் சந்தித்துக் கொண்டது பற்றி ஒரு விவரணம் எங்கேயோ படித்த நினைவிலிருக்கிறது. நினைவிலிருந்து இதை எழுதுகிறேன். சுவாமிமலையில் சுவாமிநாத சுவாமி சந்நிதியில் ஆறுமுக நாவலர் தன் சிஷ்ய கோடிகளுடன் விபூதி அபிஷேகம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், ஜோதி ராமலிங்கம் தன் சிஷ்ய கோடிகளுடன் அங்கு வந்ததாகவும், நீண்ட அருட்பா ஒன்றைப் பாடிப் பரவியதாகவும், பரவசப்பட்டுப்போன பலர் ஆறுமுக நாவலரின் சிஷ்யர்களில் சிலர் உட்பட ஜோதி ராமலிங்கத்துடன் வெளியேறியதாகவும், அதுமுதலே ஆறுமுக நாவலர் அவரிடம் விரோதம் பாராட்டத் தலைப்பட்டார் எனவும் படித்ததாக ஞாபகம். அருட்பா என்று தன் கவிதைகளுக்கு அவர் பெயர் வைப்பது சரியல்ல என்று கோர்ட்டில் கேஸ் போட்டுவிட்டார்.

அப்போது ஆறுமுக நாவலர் போலவே ஜோதி ராமலிங்கமும் நிரந்தரமாகவே சிதம்பரத்தில் தங்கியிருந்தார். ஏன், எப்போது

சென்னைவைய விட்டு கிளம்பிச் சிதம்பரம் வந்தார் என்பது தெரியவில்லை. இன்னொரு விஷயம்கூட நினைவில் வைக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. ராமலிங்கரின் பிரயாணங்களில் திருச்சிக்குத் தெற்கே போனதாகத் தெரியவில்லை. மதுரை, திருநெல்வேலி ஜில்லாக்களில் அபர் பிரயாணம் மேற்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. காரணம் அந்தக் காலத்திலும் மடங்களின் ஆதிக்கம் அதிகமாக இருந்ததாக இருக்கலாம். ஆறுமுக நாவலர் கொண்டு வந்த வழக்கின் விசாரணை ஒரு ஆங்கில சப்-ஜட்ஜ் முன்கடலூரில் நடந்தது. ஒரு ஈரங்கியின்போது ராமலிங்கர் கச்சேரிக்குள் வந்ததாகவும், அப்போது எல்லோரும் எழுந்து நின்றது மட்டுமல்லாமல் ஆறுமுக நாவலரும் எழுந்து நின்று வணங்கியதாகவும், அது கண்ட நீதிபதி, “நீரே வணங்கத் தகுதியுள்ளவராகக் கருதும் துறவி, அவர் தன் கவிதைகளுக்கு அருட்பா எனப் சூட்டியது சரியே” என்று வழக்கை தள்ளுபடி செய்ததாகச் சொல்லுவார்கள்.

சிதம்பரத்தில் தங்கிய ராமலிங்கர் இரண்டொருதரம் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியையும் சந்தித்து அவளவளாவி இருப்பதாகத் தெரிகிறது. விவரங்கள் கிடைக்கவில்லை. பஞ்சாட்சரப்படியேறி நடராஜாவுக்குப் பூஜை செய்யும் உரிமை தனக்கு வேண்டுமென்று அவர் கேட்டதாகவும், அதற்கு தீக்ஷிதர்கள் அனுமதி அளிக்காததனால் கோபம் கொண்டு “இது உண்மையில் சிதம்பரம் அல்ல, நடராஜர் நடனமாடிய இடம் வடலூர்” என்று அங்கு கோவில் கட்ட முற்பட்டதாகவும் சொல்லுவார்கள். வடலூரில் அணையாது எரிந்துகொண்டிருக்கும் ஜோதியைத் தான் பார்த்திருப்பதாக மேடம் பிளேவட்ஸ்கி என்கிற தியாஸ்பிகல் சொஸைட்டியின் மூல சிந்தனையாளர் தன் நூல் ஒன்றில் எழுதியிருக்கிறார். தியாஸ்பிகல் சொஸைட்டி சிந்தனைகள் ராமலிங்கரின் சிந்தனைகளுக்கு ஒத்து வந்தன. இந்தியச் சிந்தனையின் எதிர்காலத்தின் பிரதிபலிப்பு இது.

நவ இந்தியாவின் முக்கியமான முதல் சிற்பிகளில் ஒருவராக ஜோதி ராமலிங்கரைக் கண்டுகொள்வது அவசியமாகும்.

தியாகப் பிரம்மம்

இந்திய மறுமலர்ச்சியின் முழுச் சின்னமாக 18ம் நூற்றாண்டின் மத்தியிலே ஒரு புரட்சி ஏற்பட்டது. அதை ஒரு புரட்சியாக அந்தக் காலத்தில் யாராவது உணர்ந்தார்களா என்பது சந்தேகந்தான். மற்ற பல, இந்தியப் புரட்சிகளைப்போல இதுவும் மரபின் முழுச் சக்தியுடனும் பழுத்த ஒரு புரட்சி என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். கல்வியினாலோ அறிவுத் தாக்கத்தினாலோ ஏற்பட்டதல்ல இது. சங்கீதத்தில் இது முழுவதும் கனிந்து பழுத்தது. மற்றக் கலைத்துறைகள் பற்றிப் போதுமான தகவல்கள் இல்லாததனால் இசையில் மட்டும்தான் இந்தப் புரட்சி ஏற்பட்டது என்று நினைக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது.

இசையின் சரித்திரம்கூடத் தமிழ்நாட்டில் இல்லை. அதன் பழைய புதிய போக்குகள் பற்றிக்கூட கூர்மையான தெளிவான சரித்திரம் தெரியவில்லை. சைவம் பாடிய நால்வரும் வைணவம் பாடிய பன்னிருவரும் ஆரம்பித்து வைத்த இசைப் போக்கு எத்திசையில் எப்படிப் போயிற்று என்று நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. இவர்கள் காலத்தை அடுத்து வந்த சிலப்பதிகார ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள் மாதவி தன் நாட்டியத்தைத் தொடங்கியபோது ஒரு தெலுங்குப் பாட்டை முதலில் பாடி அதற்கு நாட்டியம் ஆடினாள் என்று சொல்லுகிறார். புரந்தர தாசரின் கன்னடக் கீர்த்தனைகளைக் கர்நாடக சங்கீதத்தின் ஆரம்பமாகக் கருதுவது பதினாறு, பதினேழு நூற்றாண்டுகளில் வழக்கமாக இருந்து வந்திருப்பது தெரிய வருகிறது. ஆக தெலுங்கு, கன்னடம், தமிழ் மூன்று மொழிகளிலும் இசை ஒருமித்து வளர்ந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. தஞ்சையிலும், மதுரையிலும் நாயக்க மன்னர்கள் ஆட்சி ஏற்பட்ட பிறகு தெலுங்கு மொழி உபயோகம் மற்ற இரு மொழிகளையும்விட அதிகப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. பதினைந்து பதினாறாவது நூற்றாண்டுகளில் தஞ்சை

நாயக்கர்கள் ஆதரவில் வெங்கடமகி போன்றவர்களின் மேதையினால் கர்நாடக இசை ஒரு குறிப்பிட்ட உருவமும் உள்ளடக்கமும் பெறத் தொடங்கியது. ஆனால் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் தொடங்கி பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளின் ஆரம்பக் காலங்களில் ஒரு முழுமை நிலையை எட்டியதாகச் சொல்லுகிறார்கள். தஞ்சாவூர், திருவனந்தபுரம் தர்பார்களிலும், எட்டயபுரம், ராமநாதபுரம் போன்ற பல சிறு சிறு ஜமீன்களிலும் இசை வளர்க்கப்பட்டுப் பரிணமித்தது.

பதினெட்டாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்ப வருஷங்களில் செயிண்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையில் ராணுவ பாண்டில் வாசித்த வயலின் விற்பன்னர்களை காதால் கேட்டு முத்துஸ்வாமி தீட்சிதரின் பாட்டனாரோ, அவருடைய தகப்பனாரின் சகோதரரோ வயலின் வாத்தியத்தை அப்யசித்து அது கர்நாடக இசைக்கு உபயோகப்படும் என்கிற விஷயத்தை உணர்ந்து அதைப் பக்க வாத்தியமாகக் கொணர்ந்தார் என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்போது எண்ணிப் பார்க்கும்போது இதையேகூட ஒரு பெரும் புரட்சியாகக் கருத வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. இன்று வயலின் இல்லாத கச்சேரியைப் பற்றி நினைக்கக்கூட முடியாது. அவ்வளவுக்கு கர்நாடக சங்கீதத்தில் வயலின் 'இசை'ந்து விட்டது.

மற்ற எல்லாக் கலைகளையும்விட இசையில் ஒரு செளகரியம் இருக்கிறது. ஈடுபாடும் தேர்ச்சியும் குரலும் இருந்து விட்டால் சங்கீதத்துக்கு என்று உபகரணங்கள் வேறு எதுவும் தேடத் தேவையில்லை. சித்திரக்காரன் போல வர்ணம், படுதா, சுவர் என்று தேடிப் போக வேண்டியதில்லை. சிற்பி போல உளி, கல், உலோகம் என்று தேடிப்போக வேண்டியதில்லை. இலக்கியகர்த்தா போல எழுதியதைப் பிரசரிக்க யார் முன்வருவார்கள் என்று தேட வேண்டியதில்லை. உன்னதமான கலையின் முக்கியமான ஒரு அம்சம் இசைக் கலையில் பூர்ணமாக இருக்கிறது. சிருஷ்டி

கர்த்தாவிடமிருந்து விட்டுப் போகாத இசை யாருடைய குறுக்கீடும் இல்லாமல் பலரையும் எட்டி விடுகிறது. கலைகளின் கூர்மையும் தாக்கமும் அதிகமாக மழுங்கி இருக்கிற இந்த 1980களில் கூட இசை பற்றி நம்மிடையே அதிகமான விவாதம், பேச்சு, ஈடுபாடு காணப்படுவதற்குக் காரணம் இசை அதிகலபமாகவே எல்லோரையும் எட்டி விடுகிறது என்பதுதான். மனம் ஒன்றுதான் வேண்டும்.

இசைக்கு மொழி தேவையில்லை என்றும், அது எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் பொதுவான ஒரு மொழியைப் பேசுகிறது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இலட்சிய உலகில் அப்படி இருக்கலாம். நடைமுறை உலகில் நிச்சயமாக அப்படியில்லை என்பது தெரிகிறது. தமிழிலும், தெலுங்கிலும் கன்னடத்திலும் பல இசை உருப்படிகள் பயின்று வந்திருக்கின்றன. கடினமான வார்த்தைகளோ, இலக்கணச் செம்மையோ சங்கீதத்துக்கு அவசியமாக இருக்கவில்லை. தினசரி புழங்கும் வார்த்தைகளில் கலபமாக அர்த்தப்படுத்தக்கூடிய வாக்கியங்களில் இசையை அமைப்பது அதைப் புதிய முறையில் ஜனரஞ்சகமாகச் செய்ய உபயோகப்பட்டது. கன்னடம் பேசுகிறவர்களும், தெலுங்கு பேசுகிறவர்களும் தமிழ் பேசுகிறவர்களும் நிறைந்திருந்த தஞ்சாவூர் பிரதேசத்திய இசையில் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டு, இன்றைய மறுமலர்ச்சிக்குக் காரணமாக அமைந்ததற்குக் காரணம் மக்களிடையே அந்தப் பிராந்தியத்தில் இசையும், அறிவும், பிரக்ஞையும் பரவலாக இருந்ததுதான் என்று சொல்லலாம். தஞ்சாவூர் பிரதேசத்தில் திருவாரூர் நகரத்தில் சற்றேறக்குறைய ஒரே காலகட்டத்தில் கர்நாடக சங்கீதத்தின் மும்மூர்த்திகள் என்று சொல்லுகிற சாமா சாஸ்திரிகள், முத்துசுவாமி தீட்சிதர், தியாகப்பிரம்மம் மூவரும் பிறந்ததை காலத்தின் ஒரு விளைவாகத்தான் கருத வேண்டும்.

அது தஞ்சாவூரில் மராட்டியர்கள் ஆண்ட காலம். பிரிட்டிஷார் ஈஸ்ட் இந்தியா கம்பெனியார் என்கிற பெயரில் ராணுவ

நடவடிக்கைகள் மூலமும் ஒருதலைப்பட்சமான வியாபார ஒப்பந்தங்கள் மூலமும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நாடு பிடிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்த காலம். தெற்கே ஹைதர் அலியும், திப்புவும் பிரிட்டிஷார் சாம்ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிக்காது இருக்கும் வண்ணம் வேறு அந்நியர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு போராடிக் கொண்டிருந்த காலம். போர் நடந்த இடங்களில் ஏற்பட்ட ஆள் சேதத்தையும், அழிவுகளையும் கண்டு பயந்த பல அறிஞர்களும் கலைஞர்களும் அறிவையும், கலையையும் ஆதரித்த தஞ்சாவூர் தர்பாருக்கு வந்து அடைக்கலம் புகுந்து கொண்டிருந்த காலம். தஞ்சையில் அதிகமாக அமைதி குலையாமல் இருந்த காலம். தஞ்சை சங்கீத மகாலில் தினம் ஒருவராகப் பாடினாலும் கூட அரசவையில் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறைதான் பாட முடியும் என்று எண்ணிக்கையில் அவ்வளவு அதிகமாக இருந்தார்கள் இசைக் கலைஞர்கள். இதில் பெரும்பகுதியினர் தெலுங்கர்கள். அதற்குக் காரணம் தஞ்சாவூர் ராஜ்ஜியமே நாலு தலைமுறை முன்னர் வரை தெலுங்கர் ஆட்சியிலிருந்தது. ராஜா சன்மானங்களும், தர்பார் வெகுமானங்களும் பெற்று இசைக் கலைஞர்கள் தன்மானத்துடன் காலந்தள்ள முடிந்தது என்பது இன்று சிந்தித்துப் பெருமைப்படக்கூடிய விஷயமாகத்தான் இருக்கிறது. இதிலும் ஏற்றத் தாழ்வுகள், நியாய, அநியாயங்கள் தர்மம், அதர்மம் அடியோடு அழிந்து போயிருக்கும் என்று எண்ணிப் பார்க்க முடியாது.

சங்கீத மும்மூர்த்திகள் என்று சொல்லப்படுகிற சாமா சாஸ்திரிகள், முத்துஸ்வாமி தீட்சிதர், தியாகப்பிரம்மம் மூவரும் சமகாலத்தவர்கள். 18-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் 19-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்து இசையறிவையும், ஞானத்தையும் பரவச் செய்தவர்கள். தஞ்சையில் பெயரளவில் ஆண்ட சரபோஜி ராஜாவுக்கு ஒரு தலைமுறை மூத்தவர்கள். மூவரையும் சரபோஜி ராஜாவுடன் இணைத்துப் பலதரப்பட்ட கதைகள் சொல்லப்படுகின்றன. எந்தக் கதை பாதி உண்மை எது முழுவதும்

உண்மை என்று இப்போது அறிந்துகொள்ளுவது மிகவும் சிரமம். ஆனால் ஒருவர் தஞ்சை தர்பாரிலேயே இசை விற்பன்னராக வற்றிருந்தததும், இரண்டாமவர் அமைதி நாடி தெற்கே எட்டையபுரம் வரையில் சென்று உயிரிழந்ததும், மூன்றாம் நபர் தஞ்சைக்குப் பக்கத்தில் திருவையாற்றில் எளிய வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டு புகழ் பரப்பியதும் சரித்திரச் சான்றுகளுடன் தீர்மானமான விஷயங்கள். மூவருக்குமே இந்தியா என்கிற ஒரு நினைப்பு அவர்கள் காலத்தில் ஏற்பட்டிருக்குமேயானால் காசி, கங்கை, ராமேசுவரம் என்று ஏற்பட்டிருக்கக்கூடுமே தவிர வேறு அல்ல. தாங்கள் தங்கள் இசை முயற்சிகள் மூலம் சமுதாயத்தில் ஏற்படப்போகிற ஒரு மறுமலர்ச்சிக்கு வித்து இடப்போவதாக அவர்களுக்குப் பிரக்களையே இருந்திருக்காது. சமுதாயம், மறுமலர்ச்சி என்கிற சிந்தனைகள் அவர்கள் நினைவு வட்டத்தில் வந்தே இராத காலம். அவர்கள் தங்கள் இசையை ஒரு தவமாகவும், தங்கள் வாழ்க்கையையே ஒரு யோகமாகவும் ஏற்றுக்கொண்டு வந்தவர்கள். தவம், யோகம் என்கிற இரண்டும் மற்ற இருவரையும் விட தியாகராஜாவின் வாழ்க்கையில் அவர் காலத்திய மக்களுக்கும், பிற்காலத்தியவருக்கும் எடுப்பாகத் தெரிந்ததில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை.

தியாகப்பிரம்மம் என்பதில் பிரம்மம் என்கிற பட்டப் பெயர் யாரோ தந்து அவருக்குப் பெருமை சேர்க்கிற பட்டமாக உபயோகப்பட்டதல்ல. ராமப் பிரம்மத்தின் மகன் தியாகப்பிரம்மன் என்பது தானாக ஏற்பட்டது. தகப்பனைவிட மகனுக்கு அதிகப் பொருத்தமாகவும் அந்தப் பட்டம் இருந்தது என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. லௌகீக வழிகளில் ஈடுபடாமல் ஆன்மீகப் பாதையில் செல்பவரைக் குறிப்பதற்கு அது தகுந்த வார்த்தைதான்.

போக்குவரத்து கலபமாக இல்லாத காலம் அது. பழைய பக்தர்களைப் போல ஊர்ஊராக, கோவில் கோவிலாகச் சென்று பாடியதாகவும் தியாகராஜாவைப் பற்றிக் கதைகள் இல்லை. இருந்த

திருவாரூரிலிருந்து வாழ்ந்த திருவையாறுக்கு ஒரு பயணம், தெற்கே மூர்ங்கத்துக்கு ஒரு பயணம், வடக்கே திருப்பதிக்கு ஒரு பயணம். இதற்குமேல் வேறு எங்கும் அவர் சென்றதாகத் தகவல் இல்லை. ஆனால் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் பூராவும் அதற்கு அப்பால் கேரளத்திலும் கூட கடைசி முப்பது நாற்பது வருஷங்களில் அவர் புகழ் பரவியிருந்ததாகத் தெரிகிறது. அப்படியொன்றும் இன்றைக்கு அன்று கலையின் பெருமையை அறிந்தவர்கள் நிறைந்திருந்தார்கள் என்றும் சொல்ல முடியாது. தியாகராஜாவின் புகழும், பெருமையும் தட்ட முடியாத கட்டாயமாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய புகழும் பெருமையுமாகத் தமிழகமெங்கும் பரவியிருந்தது என்றதான் சொல்ல வேண்டும். 19ஆம் நூற்றாண்டில் ஒரு ஐம்பது வருஷங்களுக்கும், அதிகமாக அவர் உயிருடன் இருந்தார். பக்கத்திலிருந்த தஞ்சையில் சரபோஜி ராஜா இறந்து அவர் மகன் சிவாஜி ராஜா பட்டத்துக்கு வந்து அவனும் இறந்து, பிரிட்டிஷார் நகர பரிபாலனத்தையும் கைக்கொண்டதற்கு இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பிறகுதான் தியாகராஜாவின் தவ வாழ்வு முடிந்தது.

இதெல்லாம் பற்றி தியாகராஜாவுக்குக் கவலையும் இல்லை கவனமும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. மற்றவர்கள் என்ன நினைத்தாலும் அதையெல்லாம் பற்றிக் கவலைப்படாமல் தவ வாழ்வு வாழ அபருக்குத் தெம்பு இருந்தது. கலையையோ, வாழ்க்கையையோ, வியாபாரப் பொருளாக்குவது என்பது பிழைப்புக்கு வழியாகக் கருதுவது என்பது இன்று நேற்று ஏற்பட்ட சித்ததாந்தம் அல்ல. ஆனால் தியாகப் பிரம்மத்தின் காலத்தில் பிரிட்டிஷ் கும்பினி புழக்கத்தாலும் பழைய மதிப்பீடுகளின் தளர்வு செயலின்மை இவற்றாலும் வியாபாரப் போக்கு என்பது சற்று தெளிவாகவே வியாபகம் பெற்றிருந்தது. மதப்பிடிப்பு தளராவிட்டாலும் பழைய நம்பிக்கைகள் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகத் தங்கள் பிடிகளைத் தளர்த்திக்கொண்டு வந்தன. இந்தச் சமயத்தில் தன்னையோ தன் கலையையோ பணமாக்கவோ பிழைப்புக்கு வழியாக்கவோ முடியும் என்கிற சிந்தனை சிறிதும்

இல்லாமல் தன் பாட்டுக்குப் பாடிக்கொண்டு உஞ்ச விருத்தி எடுத்து பிழைத்துக்கொண்டு என்பது ஆண்டுகள் வாழ்வது என்பது இப்போது நினைத்துப் பார்க்கும்போது கூட சிரம சாத்தியமான காரியமாகத்தான் தோன்றுகிறது. சம்பந்தியம் என்றும் செல்வாக்கு என்றும் தானே தேடிப் போகாமலிருப்பது சிரமம். அவை தானாகவே ஒருவனைத்தேடி வரும்போது வேண்டாம் என்று தீர்மானமாகச் சொல்லி விட்டு நகர்ந்து விடுவது மிகச் சிரமம். இதைச் செய்தவர் ஒரு இசை மேதையுமாக இருந்தது மிகவும் சிறப்பான விஷயமாகத்தான் பொதுமக்களுக்குப் பட்டிருக்க வேண்டும்.

தியாகராஜர் காலத்திலும் ஒரு சிலரேனும் ஆன்மீக வாழ்க்கை வாழ்வதற்காக பௌதீக வழிகளைப் புறக்கணித்தவர்கள் இருந்திருக்கக்கூடும். இன்றும் கூட ஒரு சிலர் இருக்கலாம்தான். ஆனால் இவர்கள் எல்லோருக்கும் தியாகப்பிரம்மத்தின் இசை மேதையும் கூடியிருக்கவில்லை. கலையும் வாழ்க்கையும் ஒருங்கே அமைதி பெறுகிற பாக்கியம் எப்பொழுதோ அபூர்வமாக நடக்கிற காரியம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

ஈஸ்ட் இந்தியா கம்பெனி நாட்களில் இந்தியா என்கிற தேசம் நவநாகரிகம் என்று சொல்லப்படுகிற முற்போக்குப் பாதையில் காலை எடுத்து வைக்க ஆரம்பித்தபின் விக்கிரக ஆராதனையில் நம்பிக்கை வைப்பது என்பது மிகவும் சிரமமான காரியம். கிறிஸ்துவப் பாதிரியார்கள் விக்கிரகங்களை ஆராதனை செய்வது அநாகரீகம் என்று சொல்லிப் பிரச்சாரம் செய்து கொண்டு இருந்தார்கள். ஆனால் அந்தப் பிரச்சாரம் திருவாரூரையோ, திருவையாறையோ எட்டியிருக்க வேண்டியதில்லை. சற்றேறக்குறைய தியாகப்பிரம்மம் பிறந்த ஆண்டிலேயே பிறந்து அவர் இறப்பதற்கு இருபது ஆண்டுகள் முன் இறக்க இருந்த ராம் மோகன்ராயைத்தான் அறிவு பூர்வமாக இந்திய மறுமலர்ச்சியின் தந்தை என்று ஏற்றுக்கொள்வது

இன்றைய அறிவாளிகளிடையே வழக்கமாகப் போய்விட்டது. இந்தியச் சிந்தனைகளில் பல சிகரங்களையும் அறிந்த ராம்போகன்ராய் விக்ரக ஆராதனையை எதிர்ப்பதைத் தன் சித்தாந்தத்தில் ஒரு ஆணி வேராகக் கருதினார். பிரம்ம சமাজம் இந்து மதத்தில் விக்ரங்களின் ஆதிக்கத்தைப் பூரணமாக எதிர்த்தது. ஆனால் பகுத்தறிவுவாதிகள் எத்தனை சொன்னாலும் கலை, அழகு என்பது இந்திய மரபில் மட்டுமல்ல, மற்ற உலக மரபுகள் பலவற்றிலும் கூட விக்ரக ஆராதனையை அஸ்திவாரமாகக் கொண்டுதான் இருந்திருக்கிறது. தியாகப்பிரம்மம் இந்த மாதிரி சித்தாந்த விவகாரங்களில் ஈடுபாடு இல்லாதவர். ஆனால் அவர் பூஜித்த விக்ரகம் அவருக்கு மற்றது எல்லாவற்றையும்விட அதிக உண்மையானது. இந்த உண்மைக்கு ஆதாரமாகக் கதைகள் அவர் கீர்த்தனைகள் இருக்கவே இருக்கின்றன.

இன்னொன்றும் சொல்லலாம். தான் ஆராதித்த ராமரைத் தேடிக்கொண்டு தியாகப்பிரம்மம் அயோத்திக்குப் போகவில்லை. கேஷத்ராடனம் செய்யவில்லை. ராமன் தான் அவரைத் தேடிக்கொண்டு வந்தான் என்று சொல்லுகிறார்கள். இதை வெறும் கதையென்றும் ஒதுக்கிவிட முடியவில்லை என்பதுதான் விஷயம்.

தியாகப்பிரம்மத்தின் வாழ்க்கையும் கலையும், பொதுவாகத் தளர்ந்து வந்து கொண்டிருந்த ஒரு பூரணமான பழமையின் பிடிப்பை அவர் காலத்துக்குப் பின்வந்த மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுகின்றன. இந்தப் பழமையும் அதன் பிடிப்பும் போகத் தளர்ந்து கொண்டேதான் இருக்கும் என்பது பின்வந்த சந்ததிகளுக்கு அனுபவத்திலும் நினைப்பிலும் உள்ள ஒரு விஷயம். இந்தப் பிடிப்பும் பழமையும் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் தளரலாமே தவிர தவிர்த்து அகன்றுவிடக்கூடாது என்பது இந்திய மறுமலர்ச்சியின் இன்றைய சிந்தனைப்போக்கு. அந்தச் சிந்தனையைச் சாத்தியமாக்கு கிறவர்களில் தியாகப்பிரம்மம் ஒருவர்.

இராஜா ராம்மோகன்ராய்

வழக்கமாக இந்திய மறுமலர்ச்சியின் தந்தை என்று சொன்னால் ராம்மோகன்ராய் என்று சொல்லித் தொடங்குவதுதான் வழக்கம். ராம் மோகன்ராயை இந்திய மறுமலர்ச்சியின் தந்தை என்று ஏற்றுக்கொள்வது இந்த நூறு ஆண்டுகளில் வழக்கமாகிவிட்டது.

இந்திய மறுமலர்ச்சியின் பல்வேறு அம்சங்களையும் தங்களுக்குள் அடக்கிக் கொண்டவர்கள், உழைத்தவர்கள் என்று வேறு பலரையும் சொல்லலாம். ராய்க்கு சமகாலத்தவரான தஞ்சை சரபோஜி கலைகள் (இசை, நாட்டியம், நாட்டிய நாடகங்கள், சிற்பம் முதலியன) இலக்கியம், விஞ்ஞானத் துறைகள் பிஸிக்ஸ், கெமிஸ்டிரி, பாட்டனி, ஜீவாலஜி, பயாலஜி முதலியன) சுகாதாரம் (பொது, தனி, மனித, மருத்துவம், மிருகங்களுக்கு வைத்தியம்) கல்வி என்றெல்லாம் பல பகுதிகளிலும் உழைத்தவர். அவர் உழைக்காத துறைகள் என்று அரசியல், சமூகச் சீர்திருத்தம் என்ற இரண்டையும் சொல்ல வேண்டும். இந்த இரண்டு துறைகளும் தான் பின்வந்த நூறு ஆண்டுகளில் முக்கியமாகக் கருதப்பட்டவை என்பதனாலேயே அவை இரண்டிலும் இந்தியர்களுக்கு அடியெடுத்துக் கொடுத்த ராம் மோகன்ராயை இந்திய மறுமலர்ச்சியின் முதல்வராகக் கருதுவது என்பது வழக்கமாகப் போய்விட்டது என்று சொல்லலாம்.

இன்னொரு துறையிலும் சரபோஜி, ராய் இருவருடைய கவனமும் சென்றது. அவர்கள் எவ்வளவு அழுத்தமாகத்தான் அதை வற்புறுத்திச் சொல்லியிருந்தாலும் நாம் இன்றும் அதைப் பூரணமாக உணர்ந்துவிட்டதாகச் சொல்ல முடியாது. அது கல்வித் துறை. நமது மறுமலர்ச்சி லட்சியங்களுக்கு பொதுவாக

ஒத்துவராத ஒரு கல்வி முறை. இன்று இந்தியாவில் ஆட்சி செலுத்துவதற்கு லார்டு மெக்காலேயின் கல்வி முறை பற்றிய கட்டுரைச் சட்டத்தை காரணம் காட்டிவிட்டு நாம் திருப்தியுற்று விடுகிறோம். உண்மையில் மெக்காலே சட்டம் இயற்றியது உண்மைதான் என்றாலும் அந்தச் சட்டத்தைச் சாத்தியமாக்கியவர்கள் என்று ராம் மோகன் ராய் போன்றவர்களைத்தான் சொல்லவேண்டும். அப்போதைய தேசியக் கல்வி முறைகளில் ராய்க்கு இருந்த அதிருப்தி பிரசித்தமானது.

ராஜா சரபோஜி சொன்ன கல்வி முறையைப் பின்பற்றியிருந்தால் இந்தியக் கலைகள், இலக்கியங்கள், மேலை நாட்டு விஞ்ஞானங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் இந்தியக் கல்வி முறையில் இடம் இருந்திருக்கும். ஒரு சமநிலைக் கல்வி இந்தியா பூராவும் பரவியிருக்கும். இதைப் பின்னர் டாக்டர் ஆனந்த குமாரசாமி என்பவர் வற்புறுத்த இருந்தார் என்று காணலாம்.

ராம் மோகன் ராயை இந்திய மறுமலர்ச்சியின் முதல்வராகக் கருதுவதற்கு இன்னொரு காரணமும் உண்டு. இது சரித்திர ரீதியாக அமைந்தது. துருக்கியர்களும், முகலாயர்களும் இந்தியாவின் வடகிழக்குப் பிரதேசங்கள் வழியே வந்து பஞ்சாப், டெல்லி முதலிய பிரதேசங்களை ஆண்டனர். ஆங்கிலேயர்கள், குரத், பம்பாய், மதராஸ் என்று வியாபார நிமித்தம் பல இடங்களிலும் இருந்தாலும்கூட ஆங்கிலேயர்களுக்கு முழுமையாக அரசியலாதிக்கம் செலுத்தக் கிடைத்த பிரதேசம் வங்காளம்தான். வங்காளத்தையும், வங்க மொழிக்காரர்களையும் தங்களுக்கு அடுத்தபடியாகக் கருதுவதென்பது அந்தக் காலத்து ஆங்கிலேயர் வழக்கமாயிற்று. ஆங்கிலேயர்களை எல்லா விஷயங்களிலும் பின்பற்றுவதே நாகரிகம் என்று எண்ணுவது இந்தியர்களுக்கும் நாளடைவில் வழக்கமாகிப் போய்விட்டது. இந்திய மறுமலர்ச்சியில் பல துறைகளில் பல தரப்பட்ட அம்சங்களில் வேறு பல பிராந்தியங்களில் காலத்தாலும், கனத்தாலும், ஆழத்தினாலும்

முதல்வர்கள் என்று சொல்லக் கூடியவர்கள் பலரும் இருந்தாலும், வங்க முதல்வர்களையே முதல்வர்களாக ஏற்றுக் கொள்வது மரபாகிப் போய்விட்டது. ஆங்கில சரித்திராசிரியர்களும் அவர்களைத் தொடர்ந்து இந்திய சரித்திராசிரியர்களும் செய்து தந்து விட்ட பழக்கம்!

இதில் சொசைகரியமும் இருந்தது, அசொசைகரியமும் இருந்தது. உலக சரித்திரத்தில் இந்த மாதிரிப் “பொய்கள்” பல உண்டு. அவை தெரிந்தும் மெய்யாகவே ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றன என்பதுதான் விசேஷம். உதாரணமாக கிறிஸ்துவ மதம், கிறிஸ்துவர்க்குப் பின்பு முப்பது வருஷங்களுக்குள்ளாகவே இந்தியாவை எட்டி விட்டது. ஆனால் அதை ஏற்றுக் கொள்வது இந்திய சரித்திரத்தில் வழக்கமில்லை. இதேபோல “சரித்திர உண்மைகளாகிவிட்ட பொய்களாக” தமிழ்ச் சங்கங்களையும் சொல்லலாம்.

ராம் மோகன்ராய் 1772-லோ, 1774-லோ பிறந்தவர். வங்க பிராமணக் குலத்தில் பிறந்தவருக்குப் பிராமணர்கள் வீட்டு மதச் சடங்குகள் அர்த்தமற்றவையாகவும், அனாவசியமாகவும் தோன்றியதில் ஆச்சரியமில்லை. எந்த மதமுமே அதன் ஸ்தாபகரின் அல்லது ஆரம்ப கர்த்தாவின் காலத்திலேயே சூழ்ணிக்கவும் நசிக்கவும் ஆரம்பித்து விடுகிறது என்பது சரித்திர ரீதியாகக் காணக்கிடக்கிற ஒரு உண்மை. வங்கத்தில் மட்டுமல்ல. இந்தியா பூராவிலுமே இந்து மதத்தின் உன்னதமான சிகரங்களாகக் கருதப்பட்ட பிராமணர்கள் காலதேச வர்த்தமானங்களை ஒட்டி நசிவு அடையத் தொடங்கி வெகு காலம் ஆகிவிட்டது. முஸ்லீம் அதிகார வர்க்கத்தை எதிர்த்து நிற்க இந்து மத நம்பிக்கைகள் போதுமானவையாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் வெள்ளையர்களின் வியாபாரத் தந்திரங்களை எதிர்த்து நிற்கப் போதுமானவையாக இல்லை. மதமே வியாபாரப் பொருளாகி விட்ட மாதிரித்தான் இருந்தது. அறிவுத்தாகம் கொண்ட ராம் மோகனுக்கு நடைமுறையில் இருந்த இந்து மதப் பழக்க வழக்கங்கள் திருப்தி தராததில் கொஞ்சம் கூட ஆச்சரியம் இல்லை.

ராம் மோகன்ராய் முதலில் வங்க மொழியையும், பின்னர் அரபி, பர்சியம் முதலிய மொழிகளையும், அதற்குப் பின்னர் வீட்டைவிட்டு ஒடிப்போய் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் வாரணாசியில் தங்கி சமஸ்கிருதமும் கற்றுக்கொண்டதாகத் தெரிகிறது. பின்னர்கடைசியாக ஆங்கிலமும் கற்றுக் கொண்டார். அவருக்கு எட்டு மொழிகளில் ஆழமான அறிவு இருந்தது என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த எட்டு மொழிகளிலுமே அவருடைய கவனம், ஈடுபாடு, பயிற்சி எல்லாம் மத சம்பந்தமான விஷயங்கள் தான். புதிதாகத் தோன்றி வளர்ந்து கொண்டிருந்த விஞ்ஞானத் துறைகளிலோ, பழமையின் பிடியிலிருந்து நழுவி விடாத இந்தியக் கலைகளிலோ, அவர் கவனம் சிறிதுகூடச் சென்றதாகத் தெரியவில்லை. அதே கால கட்டத்தில் ராஜா சரபோஜிக்கு இசை, நாட்டியம், நாடகம், என்று மரபுக் கலைகளில் அதிக ருசி ஏற்படுத்திவிட்ட அரண்மனைத் தாசி முக்தியாம்பாள் போல யாரும் ராம் மோகனுக்கு இருக்கவில்லை என்பது தெரிகிறது.

இன்னொரு விஷயத்திலும் ராஜா சரபோஜிக்கும் ராம்மோகன்ராய்க்கும் உள்ள வித்யாசத்தை இங்கு சொல்லலாம். சரபோஜியின் படிப்பு ஆரம்பம் முதலே கத்தோலிக்கர்கள் கையில் இருந்தது. ராயின் படிப்பு பர்சியன், அரபிக், அரபிக் முஷின்கள், இந்திய சமஸ்கிருத பண்டிதர்கள், இவர்களுக்கு அப்பால் முடிவாக செரம்பூரைச் சேர்ந்த புரோடஸ்டண்ட் கிறிஸ்துவரிடம் இருந்தது. ஆரம்பம் முதலே கோயில், பூசாரிகள், சடங்குகள், பொய், ஏமாற்றுதல்கள் என்று சிந்திக்க ஆரம்பித்த ராம்மோகன் ராய் விக்ரக ஆராதனையை தடுப்பதை ஒரு பெரிய சமூகச் சீர்திருத்தமாகக் கருத ஆரம்பித்து விட்டார். வங்கத்தில் ராம்மோகன் ராய் ஆரம்பித்த வைத்த இந்து மத சீர்திருத்த இயக்கமான பிரம்ம சமாஜ இயக்கம் விக்ரக ஆராதனை மறுப்பை புரோடஸ்டண்ட் கிறிஸ்துவ பாணியில் பிரச்சாரம் செய்தது. வேறு பல அம்சங்களும் பிரம்ம சமாஜத்தில் இருந்தன. ஆனால் விக்ரக

ஆராதனை மறுப்பு ஒரு முக்கியமான அம்சம். இதைச் சரிக்கட்டி ஆவன செய்வதற்கு ராம்மோகன் ராய் இறந்து மூன்று வருஷங்களுக்குப் பின் பிறந்த ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் தெரிந்தோ தெரியாமலோ பாடுபட வேண்டியதாக இருந்தது. தெற்கே தோன்றிய தியாகப் பிரம்மம், ஜோதி ராமலிங்க அடிகள் போன்றவர்கள் விக்ரக ஆராதனையை ஒரு களங்கமாகக் கருதாமல், இந்து மதத்தின் சிறப்பான அம்சமாகவே கருதினார்கள் என்று சொல்ல வேண்டும்.

விக்ரக ஆராதனையில் இன்னொரு முக்கிய அம்சம் அடங்கிக் கிடக்கிறது என்பது தெளிவாகவே தெரிகிறது. அரசியல், சமுதாயம், பொருளாதாரம் என்கிற துறைகளில் ஆரம்பித்து இந்திய மறுமலர்ச்சி இயக்கம் கலைத் துறைகளுக்கு எட்டியபோது இந்தியா எவ்வளவுதான் மதச் சார்பற்ற நாடாக மாறினாலும் அதன் புராதனக் கலைகளை மத சம்பந்தப்பட்ட விக்ரகங்களிலிருந்து பிரித்துவிட முடியாது என்பதைக் கண்டது. இது மிகவும் சமீப காலத்தில்தான் சில பேருக்கேனும் தெரிய வந்திருக்கிறது. விக்ரகங்களும் அவற்றைச் சுற்றி எழுந்த கோவில்களும் இல்லாவிட்டால் இந்தியாவில் இசையும் இல்லை, நாட்டியமும் இல்லை, மற்றும் எந்தச் சின்ன, பெரிய கலைகளும் இல்லை என்று ஏற்பட்டுவிடும். இந்திய மறுமலர்ச்சியில் கலைகளின் ஆதாரமான இந்த அம்சம் சில பேருக்கேனும் சமீப காலத்தில்தான் மனதில் தோன்ற ஆரம்பித்திருக்கிறது என்று சொல்ல வேண்டும். ராம்மோகன் ராயின் மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளில் இந்தியக் கலைகளைப் பற்றிய நினைப்பு அறவே இல்லாததை ஒரு குறையாகத்தான் கருத வேண்டும்.

ராம்மோகன் ராயின் மற்ற சமுதாய அரசியல் கல்வி சீர்திருத்தங்கள் பொதுவாக நம்மிடையே இன்னமும் செயல்பட்டுக் கொண்டிருப்பவை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். சின்ன வயதில்

அவர் வீட்டிலேயே நடந்த ஒரு கோரமான சம்பவம் அவரை 'சதி' என்கிற பழக்கத்துக்கு ஆட்சேபம் சொல்லவைத்தது. பெண்களுக்கு கல்வியும், சுதந்திரமும், ஆண்களுடன் சமமான அந்தஸ்தும், ஆங்கிலேயர்கள், கிறிஸ்துவர்கள் போல தர வேண்டும் என்றும் அவர் ஆயுள் பூராவும் பாடுபட்டார். சட்டம் இயற்றி சீர்திருத்தம் செய்வதைவிட மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லி, போதுமான கல்வி புகட்டி மாறுதல்கள் செய்ய வேண்டும் என்று அவர் எண்ணினார். ஆங்கிலேயர்களின் நியாய, அநியாய உணர்விலும் நீதிமுறைகளிலும், அரசியல், சமுதாய ஸ்தாபனங்களிலும், அவருக்கு அளவற்ற நம்பிக்கை இருந்தது. இதில் அவர் தாதாபாய் நௌரோஜிக்கும், கோபாலகிருஷ்ண கோகலேக்கும், மகாத்மா காந்திக்கும் கூட வழிகாட்டி என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

ராம்மோகன் ராய் தொடங்கிய பல சங்கங்கள், ஸ்தாபனங்களில் அவர் மதச் சீர்திருத்தம் அல்லது சமூகச் சீர்திருத்தம் முக்கியம் என்றும், அரசியல் சீர்திருத்தத்தை முழுவதும் நம்பியில்லை என்றும் தெரிகிறது. அவரவர் வாழ்க்கையில் சொந்த அறிவு கொண்டு, திருப்தி தரக்கூடிய அளவில் வாழலாம் என்று அவர் நம்பினார். 1815-ல் அவர் ஆரம்பித்த ஆத்மீக நண்பர்கள் சங்கம், விதவா விவாகம், பெண்கல்வி, பெண்கள் சுதந்திரம் முதலியவற்றை விவாதித்து இந்தியாவில் பல சங்கங்களுக்கும், பல சீர்திருத்தவாதிகளுக்கும் வழிகாட்டியது. ஆந்திர சீர்திருத்தக்காரரான வ்ரேசலிங்கம் பந்துலு ராம்மோகன் ராயை லக்ஷிய முன்மாதிரியாகக் கொண்டுதான் பல காரியங்களைச் செய்தார். இது மாதிரி ராம்மோகன் ராயைப் பின்பற்றியவர்கள் இந்திய மாகாணங்களில் பல பேர் பல இடங்களில் தோன்றினார்கள்.

ராம்மோகன் ராய் தொடங்கிய சில சங்கங்களால் இந்தியப் பத்திரிகைகளில் ஒரு புது வேகமும் ஒரு புதிய சுதந்திர

உணர்ச்சியும் தோன்றியது என்று சொல்ல வேண்டும். இந்திய மொழிகளில் வெளி வருகிற பத்திரிகைகளில் அந்நிய அரசாங்கத்துக்கு நம்பிக்கை இல்லாததில் ஆச்சரியம் ஒன்றும் இல்லை. முன்கூட்டியே சர்க்கார் அதிகாரிகளிடமிருந்து அனுமதி பெறாமல் ஒரு பத்திரிகையும் வெளிக் கொணரக் கூடாது என்று சட்டம் இயற்றினார்கள். இந்தச் சட்டத்தை எதிர்த்து ராம்மோகன் ராய், துவாரகாநாத் தாகூர் போன்றவர்கள் கோர்ட்டில் வழக்குத் தொடுத்தார்கள். அவர்கள் வழக்கு தோற்றுவிட்டது. பிரிட்டிஷ் அரசருக்கு மனு எழுதினார்கள். இந்த மனுவை ராம்மோகன் ராய் எழுதியதாகச் சொல்லுவார்கள். இந்தச் சட்டத்தினால் இந்தியப் பிரஜைகளின் பேச்சு, அபிப்பிராய சுதந்திரங்கள் பறிக்கப்படுகின்றன என்றும் அதிகாரிகளின் அனுமதி இல்லாவிட்டால் இந்தியப் பிரஜைகள் எதையுமே புதிதாகக் கற்றுக் கொள்வது தடைப்படும் என்றும் ராம்மோகன் ராய் அந்த மனுவில் கூறினார். இந்திய தேசிய அரசியலில் பேச்சு சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்ற என்று எழுதப்பட்ட இந்த மனுவை முதல் இந்திய தேசிய தஸ்தாவேஜாகக் கருதவேண்டும்.

இதே மாதிரி இந்தியருடைய சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்துகிற பல சட்டங்களை எதிர்த்து அவர் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தைத் திரட்டினார். இந்திய, மற்ற கிறிஸ்தவர்களை ஹிந்து, முஸ்லீம், நீதிபதிகள் விசாரணை செய்யக்கூடாது என்று இருந்த சட்டத்தை எதிர்த்துப் போராடினார். பல அநீதியான வழக்கிலிருந்த சட்ட திட்டங்களை அகற்ற ஆர் முயன்றார். வழக்குகளில் ஆங்கில ஜூரி முறையில் நியாயம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்று பாடுபட்டார். கோர்ட்டுகளில் பர்சியன் மொழி உபயோகப்படுவதை எதிர்த்து ஆங்கில மொழியில் நடவடிக்கைகள் இருக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்தினார். இந்தியாவில் பெரிய உத்தியோகங்களில் ஆங்கிலேயர்களுடன் இந்தியர்களும் நியமிக்கப்பட வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார்.

ராம்மோகன் ராயின் மேதை அவர் எதிர்காலத்தில் இந்தியா எப்படி இருக்கவேண்டும் என்று செயல்பட்டதில், சொல்லியதில், காணக்கிடக்கிறது. 1833-ல் அவர் இறந்த பிறகு அவர் சுட்டிக்காட்டிய வழியில் தங்களாலானதைப் பின்பற்றிச் சென்று இந்திய தேசியவாதிகள் இந்திய சுதந்திரத்துக்கு அடிகோலினார்கள். அரசியல் சுதந்திரமும் தேசிய உணர்வும் இந்திய மறுமலர்ச்சி சிந்தனைகளில் அடிப்படையானது என்றால் ராம்மோகன் ராயை இந்திய மறுமலர்ச்சியில் முதல்வராகக் கருதுவதனால் தவறு ஒன்றும் இல்லை; மற்றவர்களுடன் அவரையும் ஒரு முதல்வராக ஏற்றுக் கொள்ளலாம். அவரை முழு முதல் அரசியல் தேசியவாதி என்று சொல்லலாம் என்று தோன்றுகிறது.

“சுதந்திரத்தின் விரோதிகளும், கொடுங்கோலின் நண்பர்களும் ஒரு நாளும் வெற்றி பெற முடியாது என்பது சரித்திரத்தில் நாம் காண்கிற உண்மை” என்று ராய் சொன்னார். கடைசிக் காலத்தில் மொகலாய வம்சத்தினரின் அன்றைய வாசிசின் சார்பாக பிரிட்டிஷ்காரர்களுக்கு எடுத்துச்சொல்ல அவர் இங்கிலாந்து சென்றார். இதை அவருடைய அரசியல் கொள்கைகளுக்கு முரணான செயலாகத்தான் சொல்ல வேண்டும். இங்கிலாந்தின் சீதோஷணம் அவருக்கு ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. அங்கேயே இறந்து விட்டார். இங்கிலாந்தின் பார்லிமெண்டரி முறை ஆட்சியில் அவருக்கு அளவற்ற நம்பிக்கை இருந்தது. சுதந்திர இந்தியாவில் கூடிய மக்கள் சபை இங்கிலாந்தின் பார்லிமெண்டரி முறையைப் பெருமளவில் ஏற்றுக் கொண்டது என்பது அவர் தீர்க்கதரிசனத்துக்கு ஒரு சிறந்த சான்று என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

சுவாமி தயானந்த சரஸ்வதி

இந்திய சமுதாயத்தில் ஆரம்ப காலம் முதலே மக்களிடையே துறவிகளுக்கு அளவற்ற செல்வாக்கு இருந்து வந்திருக்கிறது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இந்தத் துறவு மனப்பான்மையும் துறவிகளுக்கு சமுதாயத்தில் உள்ள உயர்ந்த ஸ்தானமும் வேதகாலத்துக்கு முன்னாலேயே சமணச் சிந்தனைகளால் ஏற்பட்டது என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் சொல்கிறார்கள்.

அது எப்படியானாலும் ஐரோப்பாவில் பல பாகங்களிலிருந்து சுயநலம் இல்லாமல் இயேசுவைப் பின்பற்ற ஆன்மாக்களைத் தேடும் கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளாக வந்த பாதிரிமார்களின் முன் மாதிரியும் இந்திய மறுமலர்ச்சியின் ஆரம்ப காலத்தில் மக்கள்கண்முன் இருந்தது.

மதமாற்றப் பேச்சுக்கு உறுதுணையாக கிறிஸ்துவப் பாதிரிமார்கள், இந்திய கலைகள், இலக்கிய மொழி, பழக்கவழக்கங்கள் இவற்றை ஆராய்ச்சி செய்து இந்திய மறுமலர்ச்சிக்கு அடிகோலினார்கள். டி. நொபிலி முதல் பிஷப் கால்டுவெல் வரையில் இதைக் காணலாம். இந்த மிஷனரிகளின் சேவையினால் இந்தியாவில் கல்வி ஸ்தாபனங்கள், மருத்துவ ஸ்தாபனங்கள் மற்றும் பொது நல சேவை ஸ்தாபனங்கள் உருவாக்கி கொண்டிருந்தன.

இதன் விளைவாக இந்தியர்களிடையே பலருக்கும் ஒரு பொதுச் சேவை மனப்பான்மை சிறிது சிறிதாக வளர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது என்று தான் சொல்ல வேண்டும். கிறிஸ்துவர்கள் இந்து மதத்தை அழிப்பதை, அழித்து மக்களை

நவீனமாக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்கள். ராஜா சரபோஜியை கிறிஸ்துவனாக்கி விடுவது என்று பலரும் முயன்றார்கள். “என் தாயாரோ, என் ராணியோ அதை விரும்பமாட்டார்கள்” என்று சொல்லித் தப்பித்து வந்தார் சரபோஜி. பிஷ்ப் ஹெபர் என்பவர் பின்னர் அவர் மூத்த மகள் சிவாஜியையாவது தன்னிடம் ஒப்புவிக்க வேண்டும் என்று கேட்டபோது, “அவன் தாயார் சம்மதிக்கமாட்டாள்” என்று சொல்லி நட்புரிமையுடன் அதைத் தவிர்த்து விட்டார்.

இதே மாதிரி ராஜாராம் மோகன் ராயுடைய ஹிந்து மத இந்திய சமூக சீர்திருத்த அம்சங்கள் பலவும் கிறிஸ்தவர்களிடமிருந்து வந்தவைதான். பிரம்ம சமாஜ இயக்கத்தையே இந்து மதத்திற்குள் ஒரு கிறிஸ்துவ இயக்கமாகக் கருதலாம். அப்படிப் பல வங்காளிகள் விரோதத்துடன் கருதியதாகவும் தெரிகிறது.

ராமலிங்க ஸ்வாமிகள் நிர்மாணிக்க முயன்ற “ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்” என்ற இயக்கம் எவ்வளவு தூரம் கிறிஸ்துவ மதத்தின் தாக்கத்தினால் விளைந்தது என்று ஆராய்ந்து யாரும் சொல்லவில்லை. ஆனால் அதை ஓரளவுக் கேளும் கிறிஸ்துவ மதப் பிரச்சாரத்தின் தூர எதிரொலியாக நாம் கருத முடியும்.

ராமகிருஷ்ணர் பெயரால் ஸ்வாமி விவேகானந்தர் நிர்மாணித்த சேவா கேந்திரங்கள் அமைப்பு அளவில் மட்டுமாவது கிறிஸ்துவ மிஷனரிகளின் போக்கை உணர்ந்து அவற்றைப் பின்பற்றின. அவைபோலவே பலன் தருபவையாகவும் இருந்தன.

1824-ல் பிறந்து 1883-ல் காலமான ஸ்வாமி தயானந்த சரஸ்வதி கிறிஸ்துவ மதப் பிரச்சார ஸ்தாபனங்களைப் பின்பற்றியே

தன் ஆரிய சமাজத்தை ஸ்தாபித்தார் என்று சொல்ல ஓரளவுக்கு இடமிருக்கிறது. பிரச்சாரம் செய்து ஆட்களை மதவிஷயங்களில் ஸ்திரமாக நிலைத்துவிடச் செய்வது என்பது அவசியமாகவும் அந்தக் காலக் கட்டத்தில் இருந்தது. ஏனென்றால் புதிதாக வந்து நாட்டில் பரவிக் கொண்டிருந்த கல்வி முறைகளும், மதிப்பீடு நசிலுகளும் இந்து மதத்தின் பிடியைத் தளர்த்துவதாக இருந்தன. இத்தனைக்கும் அப்பால் கடல் கடந்து போனவர்கள் என்ன பிராயச்சித்தம் செய்து கொண்டாலும், இந்து மதத்தில் மீண்டும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படமாட்டார்கள் என்று ஒரு விதி அப்போது அமலில் இருந்தது. தவிரவும் வைதிகர்களும் பண்டிதர்களும் அறிவு அதிகம் இல்லாதவர்களாக பலதரப்பட்ட அசட்டுக் காரியங்களுக்குக் காரணமாகி இருந்தார்கள். பொதுவாக மதமும், மத நம்பிக்கைகளும், மதப் பழக்கவழக்கங்களும் வியாபாரப் பொருளாகவே ஆகிக் கொண்டிருந்தன. மதத்தின் பெயரால் செய்யப்பட்ட காரியங்கள் எல்லாம் மக்களிடையே மொளட்டிகத்தை அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தன.

ராம் மோகன் ராயைப் போலவே சிவமூல சங்கர என்கிற பூர்வாசிரமப் பெயர் கொண்ட ஸ்வாமி தயானந்த சரஸ்வதி கத்தியவாரில் செல்வமும் அந்தஸ்தும் மிகுந்த ஒரு குடும்பத்தில் பிறந்தவர். வீட்டில் நடந்த பூஜை புனஸ்காரங்களில் எல்லாம் சிவாவும் முழுப் பங்கேற்று ஈடுபாடு கொண்டவனாக ஆரம்பத்தில் இருந்தான். ஆனால் ஒவ்வொன்றையும் இது எதற்கு, ஏன், என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டிருந்தான். பதினெட்டு, இருபது வயது ஆகும்போது ஒரு இரவு ஒரு சிவராத்திரி அன்று கோவிலில் படுத்து உறங்கிய போது ஒரு சுண்டெலி சிவலிங்கத்தின் மேல் ஏறி விளையாடிக் கும்மாளம் அடிப்பதைப் பார்த்தான். சர்வ வல்லமை உள்ளவனாகவும் ஜகதீரக்ஷகனாகவும் எல்லோராலும் வர்ணிக்கப்படுகிற அந்தச் சிவனுக்கு (லிங்கத்துக்கு) சுண்டெலியை விரட்டக் கூடச் சக்தி இல்லையே, நான் இந்தச்

சிவலிங்கத்திடம் நம்பிக்கை வைப்பது சரிதானா என்கிற கேள்வி அவனுள் விசுவரூபம் எடுத்தது. இந்தக் கேள்விக்கு விடைகாணும் முன் குடும்பத்தில் அவனுக்கு மிகவும் பிரியமான ஒரு தங்கையும் ஒரு மாமாவும் அசாதாரணமாக அநாவசியமாக அல்பாய்சிலே இறந்துவிட்டார்கள். இந்தக் காரணங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து மூல சங்கர் என்கிற சிவாவை வீட்டை விட்டு கிளப்பி விடுவதற்கு போதுமானவையாக இருந்தன. அப்போது அவனுக்கு வயது இருபது என்று சொல்லுகிறார்கள்.

அடுத்த இருபது ஆண்டுகள் தனக்கு உகந்த ஞானத்தை தேடி இமயமலைச் சாரல், கங்கை நதித் தீரம், மதுரா, துவாரகா, பண்டரியூர் என்று தயானந்த சரஸ்வதி ஆகப் போகிற ஸ்வாமிஜி அலைந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஏற்கனவே தாய்மொழியிலும் சமஸ்கிருதம் போன்ற பல மொழிகளிலும் பரிச்சயம் இருந்தது. வேதகாலத்து இந்து மதந்தான் பரிசுத்தமானது. புராண காலத்து அசுத்தங்களையும், விக்ரஹ ஆராதனைகளையும் நீக்கி விட்டு வேத காலத்திய சுத்தத்துடன் சடங்குகளைத் திரும்பவும் அமலில் கொண்டு வந்தால் இந்து மதத்திற்கு புதுச் சக்தி பிறக்கும். அதனால் இந்து சமுதாயத்தில் ஆட்சி செலுத்திய தீய அம்சங்கள் நீங்கி விடும். இந்தியாவில் புதுயுகம் பிறக்கும் என்று தயானந்த சரஸ்வதி நம்பினார்.

தான் பெற்ற ஞானத்தை உலகுக்கெல்லாம் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமென்று வட இந்தியாவில் பல இடங்களிலும் பிரசங்கங்கள் செய்தும், சாமான்யர்களையும் முக்கியமான வர்களையும் சந்தித்தும் மத விஷயமாகப் பொது விவாதங்கள் நடத்தியும் ஆரிய சமூஹம் என்கிற தன் ஸ்தாபனத்தைப் பரவலாக உருவாக்க முயன்றார் அவர். அன்றிருந்த நிலைமையில் அந்த ஸ்தாபனம் உருவாக பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகள் பிடித்தன என்பதில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை. பம்பாயில் 1875-ல் ஏப்ரல்

10-ந் தேதி ஆரிய சமாஜம் உருவாயிற்று. அதே ஆண்டு வாரணாசியிலிருந்து தயானந்த சரஸ்வதியின் சத்யார்த்த பிரகாசா என்கிற நூலும் வெளியாயிற்று. அதற்குப் பிறகு தயானந்த சரஸ்வதி ஏழெட்டு வருஷங்கள்தான் உயிருடன் இருந்தார். ஆனால் அந்த ஏழெட்டு வருஷங்களில் ஆரிய சமாஜம் பல பிரதேசங்களிலும் ஆழ்ந்து படர்ந்து வேரூன்றுவதை அவரால் காண முடிந்தது. அதற்குக் கால கட்டத்தின் தேவை உதவியது என்று சொல்ல வேண்டும்.

இதில் ஒரு விசேஷம் என்னவென்றால் தயானந்த சரஸ்வதி அவர் தேடல்களில் தென்னிந்தியாவுக்கு வந்ததாகத் தெரியவில்லை. குருநானக், சைதன்யர், சங்கர் தேவ் போல அவர் தென்னிந்திய ஸ்தாபனங்களையோ, குருமார்களையோ சந்தித்தாக தெரியவில்லை. இதனாலேயும் கூட அவர் கருத்துக்களில் மற்றவர்களிடம் இல்லாத ஒரு தனித்துவம் இருப்பதுபோலத் தெரிகிறது.

அவருடைய சத்யார்த்த பிரகாசத்தில் சொல்லியுள்ளபடி அவருடைய தத்துவத்தை பின்வருமாறு சுருக்கமாகச் சொல்லலாம். மனித ஞானத்தின் ஆரம்பம் வேதங்கள்தான். ஆதிபகவன் சொன்ன வாக்கு அவை. அவற்றிற்கு அப்பால் வேறு எந்த ஆதாரமும் தேவையில்லை. கடவுள், பிரம்மன், பரமாத்மன் எல்லாம் சத்சித் ஆனந்தத்தின் எல்லையாக இருக்கிறது. உலகத்தை அழிப்பதும் ஆக்குவதும் ஆன்மாக்களை ஆள்வதும் இதுதான். வேதங்களில் சொல்லியிருப்பதைப் பின்பற்றுவது தான் தர்மம். உலக நியதிகளும் உண்மைகளும் இந்தத் தர்மத்துக்கு அனுசாரணை. கடவுளை அடைய சாதனங்கள் அருவமான பரப்பிரம்மத்தை மதிப்பது தர்மத்தை அனுசரிப்பது பிரம்மசரியத்தை அனுஷ்டிப்பது ஞானத்தைத் தேடுவது இவைதான் மனிதனுக்குள்ள சாதனங்கள். வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிற சமஸ்காரங்கள் எந்த இந்துவாலும் தவிர்க்க முடியாதவை.

அக்னி ஹோத்திரங்கள் செய்வதால் மனிதன் சுவாசிக்கும் காற்று சுத்தமாக்கப்படுகிறது. அதனால் அக்னி ஹோத்திரம் என்பது அவசியமான ஒரு கிரியை. எல்லோரும் செய்ய வேண்டியது.

முதலில் இருபத்தெட்டு கொள்கைகளை சொன்ன தயானந்த சரஸ்வதி அதை இரண்டு ஆண்டுகளில் பத்து கொள்கைகளாக மாற்றினார். அவற்றில் முக்கியமான இரண்டு வேதத்தை மனித அறிவின் ஞானத்தின் ஆரம்பமும் முடிவுமாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்பதும், கடவுள் ஒன்றே என்று வற்புறுத்த ஏற்பதும்.

தன் ஆரிய சமூகத்தின் நோக்கமாக சுவாமி தயானந்த சரஸ்வதி மக்களின் சுகாதார, சமூக, ஆன்மீக மேம்பாட்டை வற்புறுத்தினார். இந்த மேம்பாடு காரணமாக அரசியல் சுதந்திரமும், நாட்டுக்கு விடுதலையும் வந்துவிடும் என்கிற நினைப்பு அவர் இந்திய மறுமலர்ச்சி சிந்தனையில் தொக்கி நிற்கிறது. தயானந்த சரஸ்வதியின் இந்து மதச் சீர்திருத்தத்தில் அரசியல் சுதந்திரமும் அடங்கியதுதான். பின்னர் வந்த ஸ்வாமி விவேகானந்தர் ஓரளவுக்கு இந்தச் சிந்தனையைத் தெளிவுபடுத்த இருந்தார்.

சுவாமி தயானந்த சரஸ்வதியின் இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளில் இன்னும் இரண்டு முக்கியமான அம்சங்கள் உண்டு. ஒன்று கல்வி பற்றியது. ஒவ்வொருவரும் சிறுசிறு அளவிலேனும் தங்களைச் சுற்றியுள்ள அஞ்ஞானங்களை அகற்ற முற்பட உழைக்க வேண்டும். அதே போல குடும்பத்தில், தெருவில், ஊரில், பிராந்தியத்தில், தேசத்தில் பிற மனிதர்களுடன் உறவு கொள்ளும்பொழுது, அந்த உறவு தர்மத்தின் அடிப்படையில், கருணையின் அடிப்படையில், நியாயத்தின் அடிப்படையில் அமையும்படிப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ஆரிய சமাজத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சுயநலத்துக்காக உழைக்கக் கூடாது என்றும், பிறருடைய நலனில் தன் நலனைக் காண வேண்டும் என்றும் தயானந்த சரஸ்வதி வற்புறுத்தினார்.

இந்த மாதிரி சற்று விரிவாக தயானந்த சரஸ்வதியின் சிந்தனைகள், லட்சியங்களைச் சொல்லுவதற்கு காரணம் இருக்கிறது. அது வரையில் இருந்த இந்திய மறுமலர்ச்சி சிந்தனையாளர்கள் இந்திய மறுமலர்ச்சியின் எல்லாப் பூரண அம்சங்களையும் மனதில் வாங்கிக்கொண்டு செயல்பட்டார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. ராஜா சரபோஜி பல மறுமலர்ச்சித் துறைகளில் ஈடுபாடு கொண்டு உழைத்தார் என்றாலும், மறுமலர்ச்சி என்கிற பூரண பிரக்ஞை அவருக்கு இருந்ததாகச் சொல்லவே முடியாது. ஜோதி ராமலிங்கமும் தான் அறிந்த அளவில் செயல்பட்டாரே தவிர, தேசிய உணர்வு என்று இன்று நாம் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய விரிவான நினைவு பெற்றவர் அல்ல. தியாகப் பிரம்மத்தைப் பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம். சங்கீதம், ஞானம் தான் ஏற்றுக் கொண்ட வாழ்க்கை வழிகள் என்பதைத் தவிர அவருக்கு வேறு நினைப்பு கிடையாது.

ராமமோகன் ராய்க்கு மட்டும் மறுமலர்ச்சி என்கிற நினைப்பு இல்லாவிட்டாலும் அரசியல், சமுதாயம், மதம் என்கிற அளவில் ஒரு பூரணமான விழிப்பு இருந்தது என்று சொல்லலாம். அதற்கு மேல் பரவலான ஒரு இந்திய அளவில் தேசிய தளம் அமைத்துக் கொடுத்தவர் என்று ஸ்வாமி தயானந்த சரஸ்வதியைச் சொல்ல வேண்டும். அந்த தளத்தின் மேல்தான் இன்று இந்திய மறுமலர்ச்சி என்று நாம் சொல்லுகிற மாடமாளிகை எழும்பியிருக்கிறது. ராமமோகன் ராயைப் போலவே தயானந்த சரஸ்வதியிடமும் ஒரு பெருங்குறை. இந்தியக் கலைகளுக்கு அவர் எழுப்பிய கட்டிடத்தில் போதுமான இடம் தராதது பெரிய குறை. இந்தக் குறை மகாத்மா காந்தி வரையில் (காந்தியும் உள்பட) நீடிக்கவே செய்தது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த சக்திகளில் மகத்தான ஒன்றாக தயானந்த சரஸ்வதியை நினைப்பது என்பது ஆரிய சமாஜம் தோன்றிய காலத்திலேயே ஏற்பட்டுவிட்ட விஷயம். இத்தனைக்கும் அவர் மரபு பூர்வமாக தனக்குக் கிடைக்கக் கூடிய குரு ஸ்தானத்தை எப்போதுமே ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தார். ஒருவிதத்தில் பார்த்தால் குரு, சிஷ்ய உறவு மூலம் ஸ்தாபன ரீதியாக அறிவு வளர்ந்திருக்கிறது என்றாலும் இந்தியாவில் பரவலான சுய சிந்தனை முயற்சிகள் குன்றி வந்திருக்கின்றன என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஆரிய சமாஜத்தை ஸ்தாபித்த தயானந்த சரஸ்வதி எக்காரணம் கொண்டும் குரு பீடத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து விட்டார் என்பது சரித்திர உண்மை. இதை ஒரு முக்கியமான விஷயமாகக் கருத வேண்டும்.

தயானந்த சரஸ்வதியும், ஆரிய சமாஜமும் எத்தனை மத மாற்றங்களைத் தடுத்தன, எத்தனை இந்துக்களைத் திருப்பி இந்து மதத்துக்குக் கொணர்ந்தன என்பது இன்று முக்கியமல்ல. அவர் தந்த லட்சிய வேகமும், சிந்தனை ஆழமும்தான் இன்று முக்கியமாகக் கருதப்படவேண்டும். அவை இந்திய மறுமலர்ச்சியைப் பூரணமாக்க உதவின.

ஈசுவர சந்திர வித்யாசாகர்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முதல் பாதியை சகல விதங்களிலும் இருண்டதாகவும், பலவிதங்களில் பாலைவனமாகவும் நினைப்பது நமக்கு வழக்கமாகிப் போய்விட்டது. அரசியல் சுதந்தரமோ உள்நாட்டு அமைதியோ பெரும்பகுதியினருக்கு கபிட்சமோ அன்றாடத் தேவைப் பூர்த்திகளோ இல்லை என்றாலும் மக்களின் மனம் ஆயாசம் கொள்ளாமல் செயல்பட்டுக் கொண்டதான் இருந்தது. எந்த லட்சியத்தை நோக்கிச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தது என்று நமக்கும் புரியவில்லை. அவர்களுக்கும் தெளிவாக இருந்ததாகச் சொல்ல முடியாது.

ஒரு குறுகிய அளவில் சோழ நாடு என்று மட்டும் எடுத்துக்கொண்டால் அந்தக் காலகட்டத்தில் சில கலைகளாவது மகோன்னதமான நிலையில் இருந்தன. அவரவர் அளவில் மதிப்புடன் சங்கீத மும்மூர்த்திகள் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். பரதநாட்டியமும் தஞ்சை சகோதரர்கள் மூலம் சீர்பட்டு மேன்மை அடைந்து கொண்டிருந்தது; எப்படி எந்த வழிகளில் என்று தஞ்சை சகோதரர்களின் விஷயங்களை யாரும் ஆராய்ந்து நமக்கு இன்னமும் சொல்லிவிடவில்லை. பொதுவாகத் தெரிவது சொல்பவ்வாறு. தஞ்சாவூர் மகாராஜாவுக்கு ஆளும் சுதந்திரம் போய்விட்டது. அது குறைதான். ஆனால் அதற்குப் பதிலாக அவருக்குப் பழைய கலைகள், புதிய விஞ்ஞானத் துறைகள் அறிவு, கல்வித் துறைகளில் ஈடுபாடு, மருத்துவ அறிவு விஸ்தரிப்பு எல்லாம் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. இத்தனையும் தவிர ஜோதிராமலிங்கம் “ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்” என்று நாடெங்கும் முழங்கிக் கொண்டிருந்தார். பழைய சிதம்பரத்துக்குப் பதில் புதிய சிதம்பரத்தை உருவாக்கினார். பழைய சிதம்பரம் கோவிலுக்குள் போவதற்கு தீண்டத்தகாத தனக்கும் உரிமையும் ஆசையும் உண்டு என்று நந்தன் கொண்டாடியதை அந்தக் காலத்து

சமுதாய அளவில் கோபால கிருஷ்ண பாரதியார் இசைத்துக் கொண்டிருந்தார்; எல்லோரையும் எட்டியும் கொண்டிருந்தார்.

ஒரு குறுகிய பிரதேசத்தில் இத்தனை ஐஸ்வர்யங்களும் காணக்கிடைக்கிறபோது, அந்தக் காலத்தை எப்படி இருட்டு, வறட்சி, பாலைவனம் என்று சொல்லுவது? இன்று 1986-ல் ஏற்பட்டுள்ள அனுபவங்களை வைத்துக் கொண்டு பார்க்கும்போது, இந்திய சரித்திர ஆசிரியர்கள் அரசியல் சுதந்திரம் ஒன்றுதான் முக்கியம் என்கிற நினைப்பில் நமது மறுமலர்ச்சி சரித்திரத்தை தப்பான வழிகளில் புரிந்து கொள்ள நம்மைத் தூண்டிவிட்டார்கள் என்று சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. அரசியல், பொருளாதாரம் இவை முக்கியமல்ல என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் அவற்றுக்கு எவ்வளவு முக்கியம் உண்டோ அவ்வளவு முக்கியம் கலை, கல்வி, விஞ்ஞானம், மதம், பழக்க வழக்கங்கள் இவற்றுக்கும் உண்டு. மறுமலர்ச்சிச் சரித்திரத்தை எழுதுகிறவர்கள் இதை நினைவில் வைக்க மறந்துவிட்டார்கள்.

மறுமலர்ச்சி என்பது எங்கேயோ அரசியல் சமுதாயக் காரணங்களால் ஒரு குறுகிய பிரதேசத்திலிருந்து ஈரம் பரவுவதுபோல் எல்லா பக்கங்களிலும் ஒரே சீராகப் பரவும் என்று சொல்ல முடியாது. மறுமலர்ச்சியில் சமுதாய சக்திகளை விட தனிமனித வீரியம் அதிகம். பொதுவாக வங்கத்தில் ஆங்கிலேயர்களின் தலைமையகம் அப்போது அமைந்திருந்ததாலும், ஆங்கிலேயே அதிகார வர்க்கத்தினருக்கு வங்கத்தினர் தற்காலிக செல்லப்பிள்ளையாக இருந்ததாலும் மேலைநாட்டுத் தாக்கம் கல்கத்தாவில் அதிகமாக இருந்தது. உண்மையில் சென்னையிலும், தஞ்சை, மதுரையிலும், மகாராஷ்டிரத்திலும், குஜராத்திலும் இந்தத் தாக்கம் இல்லாமல் இல்லை. அதே அளவுக்கு இருந்ததாகச் சொல்லலாம். பஞ்சாப், டெல்லி, லக்னோ பிரதேசங்களில் சற்று தாமதமாக ஆரம்பித்தது என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம்.

இந்திய மறுமலர்ச்சியை பற்றி எழுதுகிறவர்கள் வங்கத்துக்கு தருகிற அளவு முக்கியத்துவம் இந்தியாவில் மற்றப் பகுதிகளுக்குத் தருவதில்லை என்பது நன்றாகவே தெரிகிறது. அது தவறு என்பதை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது.

இதனால் வங்கத்துக்கு முக்கியம் இல்லை என்று ஏற்படாது. மற்ற பகுதிகளிலும் ஏற்பட்ட இயக்கங்களுக்கு ஈடான அதே அளவுக்கு முக்கியத்துவம் உண்டு. ராமமோகன்ராய் காலம் தொடங்கி பல பேர் பலவிதங்களில் வங்கத்தில் இந்திய மறுமலர்ச்சிக்காக உழைத்தார்கள். அவர்களில் முக்கியமானவர் என்று கேசச்சந்திரசென், ஈசுவர சந்திர வித்யாசாகர், துவாரகாநாத், தேவேந்திரநாத் தாகூர், சற்றுப் பிற்காலத்தில் ராமகிருஷ்ணர், விவேகானந்தர் போன்றவர்களைச் சொல்லலாம். கேசச்சந்திர சென், இரண்டு தாகூர்கள் இவர்கள் பிரம்ம சமாஜ இயக்கத்துடன் சம்பந்தப்பட்டவர்கள். நேரடியாக அரசியல் செய்கைகளில் ஈடுபடாமல் மத சமுதாய சீர்திருத்தமும், பெண்கல்வியும், விடுதலையும் புது இந்தியாவை நிர்மாணிக்கப் போதுமானது என்று எண்ணியவர்கள். பல பிரதேசங்களில் பல மறுமலர்ச்சியாளர்களுக்கு வழிகாட்டியவர்கள் இவர்கள். மதத்தையும், குடும்ப உறவுகளையும் ஒழுங்குபடுத்த இவர்கள் முயன்றார்கள். இவர்களையும்விட அதிகமாக இந்தியா பூராவையும் பாதித்தவர் என்று ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரைச் சொல்லவேண்டும். அவர் சிஷ்யர் சுவாமி விவேகானந்தர் தற்காலத்து இந்தியாவைப் பெருமளவுக்கு பாதித்தவர். ராமகிருஷ்ணரை மதவாதி என்று சொல்லுவதைவிட மனிதவாதி என்று சொல்லுவது நிச்சயமாக தகும். ஆன்மீகவாதி என்றும் சொல்லலாம். ஆனால் ஆன்மீகம் என்பதற்கு ஒரு புது அர்த்தம் தந்து அதைச் சொல்ல வேண்டும். ராமகிருஷ்ணரின் ஆன்மீகத்தில் அன்றாட அரசியல் முதல் அன்றாட பூஜை முறைகள், உணவு வரை எல்லாம் அடக்கம். மனித வாழ்க்கைக்கு உரியதெல்லாம் அடக்கம்.

முன்னால் சொன்ன வங்க மறுமலர்ச்சிக்காரர்களில் எஞ்சி நிற்பவர் ஈஸ்வர சந்திரர். இவர் பட்டாச்சாரியா என்கிற பிராமண குலத்தில் வைதீகக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். ஆனால் அவர் மற்ற மறுமலர்ச்சிக்காரர்களைப் போல மதம் முக்கியம் என்றோ பூஜை புனஸ்காரங்கள் முக்கியம் என்றோ எண்ணியதாகத் தெரியவில்லை. விக்கிரக ஆராதனையில் தனக்கு நம்பிக்கை இருந்ததாகவோ, நம்பிக்கை இல்லாததாகவோ அவர் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. சமஸ்கிருதம் நன்றாகப் படித்திருந்த தனால் விதவா விவாகத்துக்கு இந்திய சாஸ்திரங்கள் சம்மதம் அளிக்கின்றன எனவும், சதி என்கிற தீய பழக்கத்துக்கு சாஸ்திர சம்மதம் இல்லை என்றும் அவரால் நிரூபிக்க முடிந்தது. பின்னர் அவர் எழுதி வெளியிட்ட வங்கமொழிப் பாடப் புத்தகங்களில் கூட அவர் மத சம்பந்தப்பட்ட தலைவர்கள் பற்றியோ, யுத்தத்தில் கொடும்போர் புரிந்த வீரர்கள் பற்றியோ எழுதாமல் விட்டுவிட்டார் என்பது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

ஈஸ்வர சந்திரரும் ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரும் 1870 வாக்கில் சந்தித்தது பற்றி கதை சொல்வார்கள். ராமகிருஷ்ணரின் சிஷ்யர் ஒருவர் எழுதியிருப்பதால் அதை உண்மையாக வைத்துக் கொள்ளலாம். ராமகிருஷ்ணரைவிட ஈஸ்வர சந்திரர் 16 வயது மூத்தவர். வங்கத்தில் உண்மைக்கும், தைரியத்துக்கும், அதே சமயத்தில் பவ்யத்துக்கும், விட்டுக்கொடாமைக்கும், வங்க உரைநடை அழகுக்கும் என்று பல விஷயங்களில் பெரும்பெயர் பெற்றிருந்தார், ஈஸ்வர சந்திரர். அவர் தக்ஷிணேஸ்வரம் வரவில்லை. ஒருநாள் ராமகிருஷ்ணரே ஈசுவரசந்திரரைத் தேடிக்கொண்டு கிளம்பிப் போய் பார்த்தார். போனவுடன் “எல்லா நதிகளும் கடலைத் தேடிப் போகின்றன. அதேபோல கடலாகிய உங்களைத் தேடி நாள் வந்திருக்கிறேன்” என்று சிலேடையாகச் சொன்னார் ராமகிருஷ்ணர். ஈஸ்வர சந்திரரை எல்லோருமே ஈசுவர சந்திர வித்யாசாகர் என்று அழைத்தனர். சமஸ்கிருதக் கல்வியில் வித்யாசாகர் என்பது ஒரு பட்டம். ஈஸ்வர சந்திர

வித்யாசாகர் என்கிற பெயர் நிலைத்து விட்டது, அவர் கல்விக் கடலாக விளங்கினார் என்பதனால். இதைப் போலத்தான் ராம் மோகன் ராய்க்கு, ராஜா என்பது பட்டம். அது காரணமாக ராஜாராம் மோகன்ராய் என்ற பெயர் நிலைத்துவிட்டது.

ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சருக்கு ஈசுவரசந்திரர் உடனே பதில் சொல்லவில்லை. ராமகிருஷ்ணர் தொடர்ந்து “கடல் என்றால் சாதாரணக் கடல் அல்ல. வித்யாசாகரம்-கல்விக் கடல்” என்றார்.

இதற்கு ஈசுவரசந்திரர் சிரித்துக்கொண்டே “எல்லாக் கடலிலும் ஒரு உவர்ப்பு இருக்கும். நீங்களும் இந்தக் கடலிலிருந்து கொஞ்சம் உப்பு அள்ளிக் கொண்டு போகலாம்” என்று பதில் சொன்னாராம்.

ஈசுவர சந்திரரின் இந்திய மறுமலர்ச்சிப் பங்கு, அன்றும் சரி இன்றும் சரி பூரணமாகத் தெரிந்துகொள்ளப்படவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். மேலை நாட்டுக் கல்வி, ஆங்கிலக் கல்வி, வைதீக முறை அல்லது நவீன சமஸ்கிருதக் கல்வி, இஸ்லாமிய, பாரசீக, அரபிக் கல்வி என்றெல்லாம் விவாதங்களும், குயுத்தி வாதங்களும் அடிபட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது ஈசுவர சந்திர வித்யாசாகர் எந்தக் கல்வியாளாலும் இந்திய மொழியில் தரப்பட்டால் ஒழிய பயன் தராது என்பதை உணர்ந்து ஆணித்தரமாக எடுத்துச் சொன்னார். ஆங்கிலத்தின் மூலம் எவ்வளவுதான் புது அறிவைப் பெற்றாலும் இந்தியர்கள் ஆகாமல் அவர்கள் அன்னியர்களாகத்தான் இருப்பார்கள் என்பதை அவர் தீர்க்கதரிசனத்துடன் சொன்னார். ஆங்கிலம் அறிந்த அன்னிய வர்க்கம் இன்றும் கூட நமக்குத் தெரிந்த ஒரு விஷயம் தானே! ஈசுவர சந்திரரின் “வெர்னாகுலர்” கல்வி இயக்கத்தை அதிகாரபூர்வமாகச் சில காலம் அமுல்படுத்தினாலும் கூட பல பிராந்தியங்களில் ஏற்கப்பட்டு செயல்பட நூறு ஆண்டுகளாகி

இருந்தது. இன்னமும் ஒருசில பகுதிகளில் தவிர சரியாகச் செயல்படுவதாகச் சொல்ல முடியாது. தமிழ்நாட்டில் நம்மிடையே நிச்சயமாகச் சரிவரச் செயல்படவில்லை என்பது தெளிவு. ஆங்கில அழிப்பு, சமஸ்கிருத ஒழிப்பு. இந்தி எதிர்ப்பு எல்லாம் யாருக்கோ லாபம் தரப்பயன்படுகின்றனவே தவிர தமிழுக்குப் பலன் சேர்ப்பதாக இல்லை.

ஈசுவர சந்திரரின் வெர்னாகுலர் கல்வி முறையைப் பின்பற்றி ஒரியா, தெலுங்கு, கன்னடம், மராட்டி, குஜராத்தி முதலிய மொழிகள் பேசும் மாகாணங்களில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டதை அந்தந்த மாகாணங்களைச் சேர்ந்த பல மறுமலர்ச்சிக்காரர்களைப் பற்றிச் சொல்லும்போது விவரமாகச் சொல்லுகிறேன்.

ஈசுவர சந்திரர் எழுபத்தியொரு ஆண்டுகள் உயிருடன் இருந்தார். (1820-1891) அவர் ஆரம்ப காலத்துக் கவனம் எல்லாம் கல்வித்துறையில்தான் இருந்தது. சமஸ்கிருதக் காலேஜ் அதிகாரியாகவும், பல கல்லூரிகளில் சமஸ்கிருதத் துறைத் தலைவராகவும் சில வருஷங்கள் இருந்தார். இந்திய வேர்கள் அற்றுவிடக்கூடாது என்றும், புதிய மேற்கத்திய ஞானங்கள் சொந்த பாஷையில் சொல்லித்தரப்பட வேண்டும் என்றும் அவர் எண்ணினார். 1847-ல் எழுதிய ஒரு கடிதத்தில் வங்கத்தில் கல்வியின் முதல் நோக்கம் அறிவார்த்தமான ஒரு நவீன வங்க இலக்கியத்தை உருவாக்குவதாக இருக்க வேண்டும் என்றும் ஆங்கிலம் நன்கு அறிந்த சமஸ்கிருத நிபுணர்கள் ஒரு நல்ல வங்கமொழியை மக்கள் கையாளுவதற்கு வழி வகுத்துத் தர வேண்டும் என்றும், சமஸ்கிருதக் கல்லூரி மாணவர்களுக்கும் ஆங்கிலம் கற்றுத் தரப்பட வேண்டும் என்றும் எழுதுகிறார். இவர் சிபார்சுகள் கல்வி இலாகாவினரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. வேலையை விலகினார். ஆனால் கல்வி இலாகா அவரை வங்க வெர்னாகுலர் பள்ளிகள் ஆரம்பித்து நடத்த அதிகாரியாக

நியமித்தது. முப்பத்தைந்து பள்ளிகளை அவர் நிர்மாணித்திருந்தார். ஆனால் அதற்கெல்லாம் சர்க்கார் செலவு செய்ய மறுத்தது. கல்வி இலாகா அதிகாரத்துக்காகக் காத்திராமல் அதிகார அனுமதி இல்லாமல் அவர் அவசரப்பட்டு அவற்றை ஆரம்பித்துவிட்டதாகச் சொன்னார்கள். செலவுகளை ஈசுவரசந்திரரே தன் கைவிட்டுச் செய்ய வேண்டிவந்தது. அதற்குப் பிறகு அவர் வேலைக்குப் போகவில்லை. 1858 முதல் தன் வங்க மொழிப் பாடப்புத்தகங்களை எழுதுவதில் கவனம் செலுத்தினார். வங்க இலக்கியத்தில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சிக்கு ஈசுவரசந்திரரை ஒரு முக்கியக் காரணமாகச் சொல்லவேண்டும். வங்காளிகள் நவீன வங்க மொழியின் தந்தை என்று அவரைக் குறிப்பிடுவது வழக்கமாக இருந்தது. “அதுவரை வெளிப்படாதிருந்த வங்க உரைநடையின் இசை ஆத்மா ஈசுவர சந்திரர் மூலம் முதல் முதலில் வெளிப்பட்டது” என்று ரபீந்திரநாத் தாகூர் குறிப்பிடுகிறார்.

விதவா விவாகத்தில் ஈடுபாடு கொண்ட ஈசுவர சந்திரர் தானே கைக்காசு செலவழித்து, பல பேருக்கு வரதட்சணையும் கொடுத்து கல்யாணங்கள் செய்து வைத்ததாகத் தெரிகிறது. பெண் கல்விக்கூடங்கள் பல நிறுவினார். அவருடைய மாணவி ஒருத்தி முதல் கல்கத்தா மெடிகல் பட்டதாரியாக வந்தபோது மிகவும் சந்தோஷப்பட்டார். அவரை அடிக்க வந்தவர்களும், வைது திருப்தி அடைந்தவர்களும் கணக்கில் அடங்காது என்று சொல்கிறார்கள். இந்திய விதவாவிவாகச் சட்டம் நிறைவேறுவதற்கு ஈசுவர சந்திரர் வெகுவாகப் பாடுபட்டார்.

அவர் எழுதிய பாடப்புத்தகங்களிலிருந்தும் மற்றும் அவர் எழுதிய கட்டுரைகள் முதலியவற்றிலிருந்தும் நிறையவே பணம் வந்துகொண்டிருந்தது. கருணையுடன் யாருக்கும் உதவுவதையே வழக்கமாக வைத்துக்கொண்டு சாந்தால் வளவாசிகளின் நலத்தில் பழக்கவழக்கங்களில் மனம் பறிகொடுத்தவராக அவர் தனது கடைசி இருபது வருஷங்களைக் கழித்தார்.

வீரமு ஸாயிபாபா

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆன்மீகத் துறைகளில் இந்திய மக்கள் அதலபாதாளத்தில் இருந்தார்கள் என்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. ஆனால் ஆன்மீக விஷயங்களையும் தனி மனிதர்களுடைய போக்குகளாகப் பார்த்தாமல் சமுதாய அரசியல் மற்றும் பொது நோக்கிலே பார்ப்பதென்பது அதிகமாக வழக்கில் வந்து கொண்டிருந்தது.

இதையும் அப்படியொன்றும் புது விஷயமாக, மரபிலிருந்து மாறிய விஷயமாக கருத முடியாது.

துறவு மணப்பான்மை பூண்டு காட்டில் வசிப்பதை விரும்பிய ஆதிகாலத்து மகரிஷிகள்கூட தங்கள், தங்கள் ஆன்மீக முற்போக்கை சொந்த விஷயமாகக் கருதினாலும், குருகுலங்கள் ஸ்தாபித்தும் ஊர் ஊராகப் போய் மதப் பிரசங்கங்கள் செய்தும், சமுதாய அளவில் பயன்காண முயன்றிருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல வேண்டும். இந்தச் சமுதாய வேகம் என்கிற காரணம் புத்தரின் வருகையால் அதிகரித்தது என்று சொல்லலாம். சங்கரர் காலம், பின்னர் ராமானுஜர், குருநானக், சைதன்யர் வரையிலும், அதற்கு அப்பாலும் கூட இந்து மத விஷயங்களில் சமுதாயத்தாக்கம் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது என்று கூறலாம்.

மத விஷயங்களையும் ஆன்மீகப் பாடல்களையும் சொந்த ரகசியமான தனிப்பட்ட காரியங்களாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது புராதன காலத்தில் இந்துக்களிடையே சற்று அதிகமாக இருந்தது என்று கூறலாம். இது காரணமாகவே கூட ஜாதிக் கட்டுமானமும் கெடுபிடிகளும் சற்று அதிகமாக இருந்தன என்று சொல்லலாம். சமணத்தாக்கத்தினாலும் புத்தரின்

வருகையாலும் பௌத்த ஹைன சங்கக் கொள்கைகளாலும் இந்திய சமுதாயத்தில் கெடுபிடிகளும் கட்டுப்பாடுகளும் தளர்ந்து கொண்டு வந்தன.

இதை மேலும் சாத்தியமாக ஆக்குகிற வகையில் இந்தியாவுக்குள் இஸ்லாத்தின் வருகை பயன்பட்டது. இஸ்லாத்தின் ஷூஃபிக் கொள்கைகள் அப்படியொன்றும் இந்துமத உயர் மட்டக் கொள்கைகளுக்கு விரோதமானதல்ல என்கிற நினைப்பு பலருக்கும் ஏற்பட்டது. தவிரவும் நாடெங்கும் அரசியலின் ஒரு அம்சமாக கோயில்கள் தோன்றிக் கொண்டிருந்தன. இந்தக் கோயில்களை ஒன்றுக்குப்பின் ஒன்றாகத் தேடி அலைந்து பக்திக் கவிகள் பாடிப் பரவிக் கொண்டிருந்தார்கள். மதமும் ஆன்மீக வழிகளும் ஒரு விசாலமான பொதுத் தன்மை பெற்றுக்கொண்டிருந்தன. அந்த அளவுக்கு ஜாதி மதப்பிடிப்புகள் தளர்ந்து கொண்டிருந்தன. பதின் மூன்றாவது நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த க்வாஜா மொய்லுடன் சிஷ்டி, க்வாஜா பக்தியார் காக்கி, பாபா ஃபரீத், நிஜா முடின் ஒளலியா முதலியவர்களுடைய சாட்சிகளையும், சிந்தனைகளையும் இந்தியச் சமுதாயத்தில் ஏற்றுக்கொள்வது கலபமாகவே சாத்தியமாயிற்று. பதினைந்தாவது நூற்றாண்டில் கபீர் தோன்றியபோது ராம்ரஹிம் சிந்தனை இந்திய மறுமலர்ச்சியின் ஒரு ஆணிவேராகவே அமையத் தொடங்கிவிட்டது என்று சொல்லலாம். இந்த ராம்ரஹிம் சிந்தனை இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஓரளவுக்கு அரசியல் வாதிகளின் குறுகிய மனப்போக்கினால் உடைய இருந்தது என்று சொல்ல வேண்டும்.

ஒரு ஆயிரம் வருஷங்களில் இந்து சமுதாயத்தில் பலவிதமான அடிப்படையான மாற்றங்களுக்கு இஸ்லாத்தின் தாக்கம் காரணமாக இருந்திருக்கிறது என்று சொல்லலாம். சமுதாயத்தில் குறிப்பிட்ட குழுக்களுக்கும் கும்பல்களுக்கும் தான் முக்கியம் இருந்ததே தவிர இந்து மதத்தில் தனிப்பட்ட

மனிதர்களுக்கு முக்கியத்துவம் எதுவும் இல்லை. இஸ்லாத்தில் தனிப்பட்ட மனிதர்களின் முக்கியத்துவம் வற்புறுத்தப்பட்டது. பின்னர் வந்த கிறிஸ்துவச் சிந்தனைகளும் தனிப்பட்ட மனிதர்களின் முக்கியத்துவத்தை வற்புறுத்தி ஆழ்ந்து ஊன்றச் செய்தன. இன்று இந்தியாவில் ஜனநாயகச் சிந்தனை வேரூன்றி இருக்கிறது என்றால் அதற்கு இதுதான் காரணம்.

அதேபோல பெண்களை எவ்வளவு உயர்வாகக் கருதினாலும் அவர்கள் பொதுக் காரியங்களுக்கு லாயக்கு இல்லை என்கிற நினைப்பும் இந்தியச் சமுதாயத்தில் இஸ்லாத்தின் தாக்கத்தினால் ஏற்பட்டதுதான் என்று சொல்லலாம்.

மதங்களாக ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டதாக இஸ்லாமும், இந்துமதமும் கருதப்பட்டாலும் அவற்றின் போக்குகளும் தாக்கங்களும் ஒன்றுக்கொன்று பிணைந்து பிரிக்க முடியாதபடி இருந்தன. இருபதாம் நூற்றாண்டில் மகாத்மா காந்தி ரகுபதி ராகவ ராஜாராம் என்கிற பாட்டில் ஈசுவர அல்லா தேரே நாம் என்று நாலாவதாக ஒரு அடியைச் சேர்த்ததற்கு இதுதான் காரணம் என்று சொல்லலாம். தமிழகத்து ஜோதி ராமலிங்கம் அல்லாவைப் பற்றி எதையுமே சொல்லியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் அவருக்கும் இஸ்லாமிய அடிப்படை உண்டு என்றுதான் தோன்றுகிறது. ஆனால் வங்கத்தில் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் அல்லாவைத் தேடுகின்ற ஆன்மீக வழியும் ராமர், கிருஷ்ணர், காளி என்று தேடுகிற ஆன்மீக வழிகளும் ஒரு முடிவான கட்டத்தில் ஒன்றுதான் என்று தன் சிஷ்யர்களுக்கு வற்புறுத்திச் சொல்ல வேண்டியிருந்தது.

இந்து முஸ்லீம் ஆன்மீக ஒற்றுமையை ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் வற்புறுத்திச் சொல்ல வேண்டியிருந்தது. ஆனால் ஸாயிபாபா இந்து முஸ்லீம் ஒற்றுமையை அவருக்கு முன் கபீர்

போல, வாழ்ந்து காட்டினார். “நானிருக்க பயம் ஏன்?” என்கிற ஸ்லோகம் ஷீரடி ஸாயிபாபாவின் உருவமாகவே ஒரு நூறு நூற்றைம்பது வருஷங்களாக இந்தியா யூராவும் தெரிய வந்துவிட்ட ஒரு ஸ்லோகம். ஷீரடி என்கிற ஊர் இந்தியாவில் எந்தப் பக்கத்தில் இருக்கிறது என்று தெரியாதவர்கள் கூட ஷீரடி ஸாயிபாபாவின் பக்தர்களாக ஏதோ ஒரு மாயத்தினால் கட்டுப்பட்டவர்களாக இருப்பதை நாம் காண முடிந்திருக்கிறது. அறிவுபூர்வமாக “நானிருக்க பயம் ஏன்” என்கிற ஸ்லோகத்தை பகவத்கீதையில் கிருஷ்ணன் சொன்னதிலிருந்து தோன்றியதாகக் காரணம் கண்டு திருப்திப்பட்டவர்களையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

ஷீரடி ஸாயிபாபா பிறந்த தேதி நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. 1838 என்று அனுமானிக்கிறார்கள். எங்கே பிறந்தார் என்பதும் தெரியவில்லை. அவர் பிறப்பினால் இஸ்லாமியரா, இந்துவா என்றும் யாருக்கும் நிச்சயமாகத் தெரியாது. அவரையே கேட்டதற்கு ஒருதரம், “நான் அல்லாமாலிக், கடவுளின் சேவகன், ஏழைப் பக்கிரி” என்று சொன்னதாகவும், மறுநாள் வேறொருவர் கேட்டதற்கு, “நான்தான் கணபதி, லக்ஷ்மி, நாராயணி” என்று சொன்னதாகவும் சொல்லுவார்கள். அவருக்கே முடிவாகாத ஒரு விஷயம் இது என்றும் சொல்லத் தோன்றுகிறது. எங்கே பிறந்து, எப்படி அவர் ஷீரடி வந்து சேர்ந்தார் என்பது ஒருவருக்கும் தெரியாத மர்மமாகத்தான் இருக்கிறது. வந்து பல வருஷங்கள் அவர் ஷீரடியில் முஸ்லிம் மகுதியிலும், இந்துக் கோவிலிலும் மாறிமாறி அவர் இஷ்டப்படி வசித்துக் கொண்டிருந்ததாகத் தெரிகிறது. எத்தனையோ பிச்சைக்காரர்களைப் போல ஒரு பிச்சைக்காரராகத் தன் உணவை யாசித்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்திருக்கிறார். சில காலத்துக்குப் பிறகு அவர் பேசுவதில் ஏதோ விசேஷமும், கவர்ச்சியும் இருக்கிறது என்று அவர் வாயைக் கிளறி வம்புக்கு இழுத்து

ஆனந்தப்பட்டவர்கள் நாளடைவில் அவர் சிஷ்யராக தங்களைக் கருதத் தொடங்கியதாகத் தெரிகிறது. வழக்கமாகக் கோயிலில் விளக்குகள் ஏற்றுவதற்கு எண்ணெய் தருகிற வாணியன் ஒரு நாள் மாலை அவருக்கு எண்ணெய் தர மறுத்துவிட்டான். கோவிலில் கூடிய கூட்டம் அன்றிரவு கோவிலில் விளக்குகள் எரியாது என்று எண்ணினார்கள். வேறு யாரிடமும் அவர் எண்ணெய் யாசிக்கவில்லை. ஆனால் மாலையில் விளக்குகள் ஏற்றும் நேரம் வந்தபோது, குடிதண்ணீர் பானையிலிருந்து ஒவ்வொரு விளக்கிலும் தண்ணீரை விட்டு விளக்குகளை ஏற்றியதாகவும், விளக்குகள் எல்லாம் வழக்கம்போல நள்ளிரவு வரையில் எரிந்தன எனவும் சொல்லுகிறார்கள். இந்த அதிசயம் நிகழ்ந்தபோது அவருக்கே வயது நாற்பது இருக்கும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அன்று முதலே ஏராளமான பலர் அவரை நாடி வந்ததாகவும், வந்தவர்கள் எவரையும் திருப்திப்படுத்தாமல் வெறுங்கையோடு அவர் அனுப்பியதில்லை என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

அதிசயங்கள், மந்திரங்கள், மாயாஜாலங்கள் இவைகளுக்குகெல்லாம் அர்த்தம் என்ன என்று நம்பிக்கை இல்லாவிட்டாலும் சிந்திக்கத்தானே வேண்டியதாகியிருக்கிறது! தீராத நோயை எதிரிலிருந்த சாம்பலை எடுத்துக் கொடுத்து தீர வைப்பது, எதிரிலில்லாதவர் தவறுதலாகவோ, தெரிந்தோ சாப்பிட்டு விட்ட விஷத்தைத் தான் செரித்துக் கொள்வது, எங்கேயோ வெகு தூரத்துக்கு அப்பால் நடந்த ஒரு பயங்கர விபத்தில் தன்னை நம்பியவனைச் சாகாமல் காப்பது என்றெல்லாம் பல அதிசயித்துப்போன விஷயங்களைச் அவர் நடத்தியதாகப் பலர் சொல்லுகிறபோது, ஒன்று எல்லோரும் பொய் சொல்லுகிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் அல்லது முழுஉதும் நம்ப மறுத்துவிட வேண்டும். இந்த இரண்டுமே நமக்குப் பூரணமாகச் செய்ய முடியாமலிருப்பதை இந்திய மறுமலர்ச்சியின்

ஒரு அம்சமாக ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். புத்தர் முதல் ரமண மகரிஷி வரையில் இந்த மாதிரி அதிசயங்கள் நிகழ்த்தியிருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். நம்புவது சாத்தியமில்லா விட்டாலும், நம்பாததா ஒரு மனப்பான்மையை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது. இதை இந்திய மறுமலர்ச்சியில் ஒரு அம்சமாகவே சொல்லலாம். நம்பாததற்குக் காரணங்கள் ஆயிரம் உண்டு. நம்புவதற்கு அது அப்படித்தான் என்பதைத் தவிர காரணம் இல்லை. நம்மால் நம்ப முடிகிறது என்பதையே நம்முடைய ஆன்மீகப் பரிமாணங்களில் ஒன்றாகக் கருதலாம்.

சுவாமி தயானந்த சரஸ்வதியைப் போல இந்து மதத்தின் வேதகாலப் பெருமைகளைத் திருப்பிக்கூறிவர ஷீரடி ஸாயிபாபா முயலவில்லை. இந்துவோ, இஸ்லாமியனோ, கிறிஸ்துவனோ, பார்சியோ, சீக்கியனோ, சமணனோ தாழ்த்தப்பட்டவனோ யார் தன்னை அணுகினாலும் அவனுக்கு கருணையுடன் உதவி செய்யத் தயாராக இருந்தார். ஜாதி, மதம், நம்பிக்கைகள் என்று எதைப் பற்றியும் ஷீரடி ஸாயிபாபா யாரையும் விசாரித்ததாகத் தெரியவில்லை. உதவி தேவை என்ற நாடி வந்தவர்களுக்கு உதவி செய்ய அவருக்கு மனமும் சக்தியும் இருந்தது என்பதுதான் பிரதானமான விஷயம். மற்றபடி சமுதாயம் என்பதில் அவர் சிரத்தையோ, சிந்தனையோ சென்றதாகத் தெரியவில்லை. யாரையும் திருத்தவேண்டும் என்றோ தான் சொல்வதைப் பின்பற்றவேண்டும் என்றோ அவருக்கு நினைப்பு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்த விஷயத்தில் ஸாயிபாபா அவர் காலத்திய அல்லது பிற்காலத்திய மகான்களிடமிருந்து அடிப்படையில் வெகுவாக வித்தியாசப்பட்டவர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் மாதிரி ஷீரடி ஸாயிபாபா தியான மார்க்கத்தை, ஞானமார்க்கத்தைத் தெளிவுறுத்தும் கதைகள்

சொன்னதில்லை. மனிதர்களுக்குச் சேவை செய்வதுதான் தெய்வத்திற்கு சேவை செய்வது என்று ராமகிருஷ்ணர் தன் சிஷ்யர்களுக்கு வற்புறுத்திச் சொன்னதுபோல, ஷீரடிஸாயி பர்பா வற்புறுத்திச் சொன்னதாகத் தெரியவில்லை. ஒருவிதத்தில் மற்றவர்கள் கடவுளின் தூதர்களாகச் செயல்பட்டார்கள் என்றும் ஷீரடி ஸாயிபாபா கடவுளாகவே செயல்பட்டார் என்றும் சொல்லத் தோன்றுகிறது. இதில் உயர்வு, தாழ்வு, கற்பிக்கவேண்டும் என்கிற அவசியமே இல்லை. இந்தத் தளத்தில் உயர்வு தாழ்வுக்கு இடம் இல்லைதானே!

தமிழகத்தில் ஷீரடிஸாயிபாபாவின் ஆரம்ப ஆண்டுகளில் நடமாடிக் கொண்டு “ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்” என்று பிரச்சாரம் செய்து கொண்டிருந்த ஜோதி ராமலிங்கத்திடமும் ஷீரடி ஸாயிபாபா வெகுவாக மாறுபட்டவர்தான் என்று தோன்றுகிறது. அவர் மருதிக்கும், கோயிலுக்கும் இடையே ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தாரே தவிர, எதையும் புதிதாக ஸ்தாபிக்க முயலவில்லை. ராமலிங்க அடிகளைப்போல அவர் ஜோதி தரிசனம்கூட வற்புறுத்தவில்லை. தன்னையும் தன்னைத்தேடி வந்தவர்களையும் தரிசிப்பது, தரிசனம் அளிப்பது அவருக்குப் போதுமானதாக இருந்தது. ஜோதி ராமலிங்கம் பழைய ஸ்தாபனங்களை ஒதுக்கிவிட்டு ஒரு புது ஸ்தாபனத்தின் மூலம் தான் எண்ணியதை நிலை நிறுத்த விரும்பினார். இந்த முயற்சியைக்கூட ஷீரடி ஸாயிபாபா மேற்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. எது நல்ல வழி என்பதை அவரவர் இஷ்டத்துக்குத் தீர்மானித்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான்.

முதலாவது இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்துக்கு அடுத்த வருஷம் தன்னுடைய இருபதாவது வயதில் நைஜாம் ராஜ்ய தெலுங்குப் பகுதிகளிலிருந்து வந்து ஷீரடியில் தங்கிவிட்டார். ஸாயிபாபா, சமாதி அடைகிற வரையில் ஒரு 61 வருடங்கள்

அவர் ஷீரடியை விட்டு எங்கேயும் போனதாகத் தெரியவில்லை. இதில் கடைசி முப்பது, நாற்பது வருஷங்களில் அகமட் நகர் ஜில்லாவில் உள்ள ஷீரடி என்கிற சிறு கிராமத்தின் பெயர் இந்தியா பூராவும் பரவிவிட்டது. ஆரம்பத்தில் மகாராஷ்டிரத்திலிருந்தும், ஆந்திரப் பிரதேசத்திலிருந்தும், குஜராத்திலிருந்தும் மருந்து வாங்கி வைத்தியம் செய்துகொள்ள முடியாத நோயாளிகள் ஸாயிபாபாவின் புகழைக் கேள்விப்பட்டு வர ஆரம்பித்தார்கள். அவர் புகழ் பரவப்பரவ பணக்காரர்களும் வர ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் கொடுத்த உணவையும் பொருள்களையும் ஏழைகளுக்காக அவ்வப்போது செலவிட ஆரம்பித்தார் ஸாயிபாபா. இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் அரசியல் அளவில் இந்தியத் தலைவர்கள் சுதந்திரம் ஷீரேசி என்பதையும் சீர்திருத்தவாதிகள் ஆண் கல்வி விஸ்தரிப்பு, பெண் கல்வி, பொது நலம் என்பதையெல்லாம் பற்றி என்னென்ன எப்படிச் செய்யலாம் என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது ஸாயிபாபா போலவும் அவரைப் போன்ற புகழ் அதிகம் பெறாத எத்தனையோ லோகல் சாமிகளின் துணையும், கடவுளின் பரவலான சிந்தனையும், மனிதனுடைய சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட ஏதோ ஒரு சக்தி பற்றிய சிந்தனையும் வளம் அடைந்து கொண்டிருந்தது. ஜாதி மத வித்தியாசம் பாராமல் வளம் பெற்றுக் கொண்டிருந்ததுதான் விசேஷம்.

ஸாயிபாபாவின் நகைச்சுவை பற்றிப் பல கதைகள் சொல்கிறார்கள். உதவி தேடுகின்றவனை வாயால் திட்டிக் கொண்டே உதவி செய்து அனுப்பிவிடுவாராம். “நான் ஷீரடியில் மட்டும் தான் இருக்கிறேன் என்று நீ எண்ணினால் உன்னை ஒரு முட்டாள் என்றுதான் நான் கருதுவேன்” என்று ஒருவனிடம் சொன்னாராம்.

கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார்

ஆங்கிலக் கல்வி இந்தியா பூராவும் ஒரே சீராக பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மத்திய வருஷங்களில் பரவ ஆரம்பித்தது. இதன் பயன்களை இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளின் ஒரு பகுதியாக நாம் இன்னமும் அனுபவித்துக் கொண்டு இருக்கிறோம். இதன் தாக்கத்திலும் பயன்களிலும் கெட்ட அம்சங்களும் உண்டு, நல்ல அம்சங்களும் உண்டு. கெட்டதும் நல்லதும் கலந்த அம்சங்களும் உண்டு.

முந்திய நூற்றாண்டிலேயே பலவிதமான மாறுதல்களின் சின்னங்கள் காணக்கிடந்தன. ஆங்கிலேயர்களின் வியாபாரப் பழக்க வழக்கங்களுக்குத் தயார் செய்யப்பட்டு இந்திய மக்கள் பொருளாதாரத்தின் அகரப் பிடிப்பை புதிதாக உணரத் தொடங்கினார்கள். இதற்கு அர்த்தம் முன்னால் பொருளாதாரப் பிடிப்பு இல்லை என்பதில்லை. முக்கியமான பல விஷயங்களையுட்கூட பொருளாதார நோக்கில் பார்ப்பது என்கிற வழக்கம் அதிகமாகிக் கொண்டிருந்தது. கல்வி, கலை, கலாச்சாரம் உள்ளூர்ப் பிரயாணங்கள், உறவுமுறை கொண்டாடுவது எல்லாமே ஒரு புதுநோக்குடன் செயல்பட ஆரம்பித்தன. இரு வேறுபட்ட பண்பாடுகளின் மோதல் மக்கள் மனங்களில் ஒரு குழப்பத்தை ஏற்படுத்துவதாக இருந்தது. புது மதிப்பீடுகள் தோன்றத் தொடங்கியது போல இருந்தாலும் முழுவதும் ஆட்சி செலுத்தத் தொடங்கவில்லை. மதத்தின் பிடி தளர்ந்து கொண்டிருந்தது. அன்றாடப் பழக்க வழக்கங்களின் வேகம் இலக்கில்லாது வளர்ந்து கொண்டிருந்தது.

இந்திய மறுமலர்ச்சியின் முழு வேகமும் கிறிஸ்துவ பாதிரிமர்கள் பதினாறு பதினேழாம் நூற்றாண்டுகளில் இந்தியப் பழக்க வழக்கங்கள் மத நம்பிக்கைகள் விக்கிரக ஆராதனை

இவற்றைக் கேலி செய்ததுடன் ஆரம்பித்தது என்று ஒருவிதத்தில் சொல்லலாம். இவர்களில் பலரும் தங்கள் கிறிஸ்தவக் காரியங்களுக்காகத்தான் இந்திய சாஸ்திரங்களையும், தத்துவங்களையும் கற்றுக் கொண்டார்கள் என்றாலும் அவர்களுடைய அறிவு முயற்சிகள் இந்திய அறிவாளிகள் சிலருக்கேனும் ஒரு புதுவிதப் பார்வையை ஏற்படுத்த வழி செய்து தந்தன. இந்திய மறுமலர்ச்சியில் இந்த அந்நியர்களின் பங்கு குறைவாகவோ அதிகமாகவோ மதிப்பிட முடியாத ஒன்று. இவர்களுடன்தான் இந்திய மறுமலர்ச்சி ஆரம்பிக்கிறது என்று சொல்ல வேண்டும்.

தேசிய மொழி இலக்கியங்களில் வசன நடையின் பிரதானத்தை நமக்கு உணர்த்தியவர்கள் இந்தக் கிறிஸ்தவ மத போதகர்கள்தான். அதேபோல இந்திய இசையில் ஒரு புது மலர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதற்கும் இவர்கள் காரணமாக இருந்திருக்கலாம் என்றுதான் தோன்றுகிறது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதி ஆண்டுகளில் சங்கீத மும்மூர்த்திகள் என்று சொல்லப்படுபவர்கள் தோன்றி இசையை வளப்படுத்தியதில் வாழ்க்கையில் மதப்பிடிப்புகள் தளராது இருக்கவும் விக்ரக ஆராதனையை வலுவாக வற்புறுத்துவதுமே முக்கியமாகச் செயல்பட்டது என்று சொல்ல இடம் உண்டு. மக்கள் மொழியாக இலக்கியத்தைவிட இசைக்கு நேரடித் தாக்கம் அதிகம் உண்டு என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. வழக்கிலிருந்த எல்லா மொழிகளிலுமே இசை பரவலாயிற்று. இசை, பக்தி, தத்துவம் என்ற மூன்றின் வெளியீடாக தமிழில் செயல்பட்டவர்கள் என்று பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் தாயுமானவரையும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஜோதி ராமலிங்கத்தையும் சொல்லலாம். தாயுமானவர் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் வாழ்ந்தவர்.

வீரமா முனிவருடைய கடைசிக் காலத்துக்குச் சம காலத்தவர், ஜோதி ராமலிங்கம். 1822 முதல் 1874 வரையில் உயிர் வாழ்ந்தவர். இன்னொரு இசைத் தத்துவ மேதை கோபால கிருஷ்ண பாரதியார் என்பவர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப வருஷங்கள் முதல் தொண்ணூத்திரண்டு வருஷங்கள் வாழ்ந்ததாகத் தெரிகிறது.

இவர்கள் எல்லோரும் புரட்சி செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணியோ, இந்திய மறுமலர்ச்சியை சிருஷ்டிக்க வேண்டும் என்று எண்ணியோ செயல்பட்டவர்கள் அல்ல என்பது வெளிப்படை சமுதாயச் சீர்திருத்தம், அரசியல் வேகம், எதிர்கால நோக்கு என்றெல்லாம் இவர்களுக்கு இருந்ததாகச் சொல்ல முடியாது. தயானந்த சரஸ்வதிக்கு இருந்ததுபோல ராமலிங்கருக்கு மதச் சீர்திருத்த நோக்கம் இருந்ததாகவே தெரிகிறது. ஆனால் அவர்களை எல்லாம் இந்திய மறுமலர்ச்சிக்காரர்களாக நாம் கருதும்போது அவர்கள் பிரக்ஞையில் தட்டாத ஒரு பெரிய இலக்கை அவர்கள்மேல் ஏற்றி வைத்துக் கணக்குப் போடுகிறோம். இது இன்றைய அறிவார்த்தமாக நமது சௌகரியத்துக்காகத்தான் என்பது நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால் நம் கணிப்பு பிசகிவிடும்.

கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாரின் இந்திய மறுமலர்ச்சிப் பங்கு என்ன என்று யோசிக்கும்போது ஒரு விஷயம் தெளிவாகத் தெரிகிறது. அவரைப் பற்றிய வரையில் மாயூரம், திருவையாறு, திருவிடைமருதூர், நாகப்பட்டினம், காரைக்கால், சிதம்பரம் என்கிற மத்திய தமிழ்நாட்டுப் பிரதேசங்களுக்கு அப்பால் அவர் போனதே இல்லையோ என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது. யோகம், வேதாந்தம் என்று சமஸ்கிருதத்தில் ஏதோ கொஞ்சம் அறிவுள்ளவர்தான் என்றாலும் அவர் இசை பாடியதெல்லாம் முழுக்க முழுக்கத் தமிழில்தான். அதனால் அவர் குரல் இந்தியா பூராவும் எட்டியிருக்க வாய்ப்பே இல்லை என்றும் சொல்லலாம்.

இருந்தாலும் இந்திய மறுமலர்ச்சி மாளிகையைத் தாங்கும் பல தூண்களில் முக்கியமான ஒன்றாக அவரைக் கருதுவதற்கு இரண்டு காரணங்கள் சொல்லலாம்.

(ஒன்று) கஷ்ணித்துக் கொண்டிருந்த விக்ரக ஆராதனையைத் தூக்கி நிறுத்தி மீண்டும் மக்களிடையே செயல்படுகிற வகையில் அவர் சிதம்பரம் கோயிலையும் நடராஜ மூர்த்தியையும் பாடியது.

(இரண்டு) அவர் நாடக கதாகாலக்ஷேபத்தின் முக்கிய நாயகன், பிற்காலத்தில், அதாவது இந்த நூற்றாண்டில், விகவருபம் எடுக்க இருந்த தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்புக்குரிய ஹரிஜன நாயகன்.

இந்த இரண்டு விஷயங்களையுமே காலத்தின் பிரதிநிதியாக, ஆனால் ஒரு தனிக்கலைஞரின் மேதையுடன் கையாண்டு இருக்கிறார் அவர் என்பது கவனிக்க வேண்டிய விஷயம்.

சிதம்பரம் என்கிற இடமும் நடராஜா என்கிற மூர்த்தியும் சற்றேறக்குறைய ஒரு ஆயிரத்தி இருநூறு வருஷங்களுக்குக் குறையாமல் இந்திய இலக்கியத்தில் ஆட்சி செலுத்தி வந்திருக்கின்றன. மாணிக்கவாசகர் முதல் ஆனந்த குமாரசாமி வரையில், திருமூலர் முதல் ஜோதி ராமலிங்கம் வரையில் இந்தத் தத்துவத்தைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறார்கள். இந்திய ஆன்மீக சரித்திரத்தில் பகவத் கீதைக்கு உள்ள இடம் சற்றும் குறையாத அளவு நடராஜாவுக்கும் உண்டு என்று சொன்னால் அது மிகைப்படுத்திச் சொல்லுவது அல்ல. நியாயமான கூற்று என்றே சொல்ல வேண்டும். நடராஜாவைப் பற்றிய வரையில் இன்னொரு விசேஷமும் உண்டு. பரதம் என்று ஒரு கலையின் தலைவராக பரத நாட்டியத்தின் ஆரம்பமாக நடராஜாவைக் கருதுவது ஒரு

சமீப காலத்திய மரபு என்று சொல்ல முடியாது. அந்த மரபு எட்டாவது நூற்றாண்டிலிருந்தேனும் இருந்து வந்திருக்கிறது என்பது நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. மதமாகவும், கலையாகவும் இதனாலெல்லாம் சிதம்பரத்துக்கும் நடராஜாவுக்கும் ஒரு இந்திய புக்கியத்துவம் ஏற்பட்டிருப்பதாகவே கருத முடியும்.

தீண்டத்தகாதவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட வர்க்கத்தினர் (பின்னர் அவர்களை மகாத்மா காந்தி கடவுளின் மக்கள்-ஹரிஜனர் என்று அழைக்க இருந்தார்) இந்திய மக்களிடையே ஒரு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் அதிகமாக நடமாடிக் கொண்டு வந்திருக்கின்றனர். புத்தர் சமணத் தீர்த்தங்கரர்கள் காலத்திலே கூட இவர்கள் இருந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆதிசங்கரர் கங்கையில் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு வரும்போது காசியில் ஒரு தீண்டத்தகாதவர் அவரை அணுகி விட்டதாகவும் அவரை அவர் சிஷ்யர்கள் “தூரப்போ” என்று விரட்டியதாகவும், “யாரை தூரப்போகச் சொல்கிறாய்? என் உடலையா, என் ஆன்மாவையா?” என்று அவர் கேட்டதாகவும், சங்கராச்சாரியார் உடனே தன் சிஷ்யர்களைத் திருத்தியதாகவும் கதை சொல்லுகிறார்கள்.

ஹிந்தி பேசும் பிராந்தியங்களிலும் மகாராஷ்டிரத்திலும், வேறு பல பிராந்தியங்களிலும் பல தாழ்ந்த குலத்து பக்தர்கள் ஆன்மீக வழியில் ஈடுபட்டுக் கடவுளை அடையும் பக்தி மார்க்கத்தை மக்களுக்கு எடுத்து ஒதியிருப்பதாக ஸ்ரீமத் பக்தவிஜயம், ரவிதாஸ் சரித்திரம் முதலியவற்றிலிருந்தும் நமக்குத் தெரிகிறது. இவர்களுக்கெல்லாம் சின்னமாகவும் தமிழ் நந்தனைக் கருதமுடியும். அந்த அளவுக்கு சேக்கிழாரின் பெரிய புராணத்தில், உருவமற்ற உருவமாகவே லேசாக இருந்த நந்தனாரை நம்மோடு நடமாடுகிற மனிதனாக, சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாமல் கடவுளை எட்டிய பக்தனாக, தனது மேறையினால் உருவாக்கிக் காட்டுகிறார் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார்.

இசையாகவும் நாடகமாகவும் உருவாக்கி நந்தன் சரித்திரத்தை நமக்கு பாரதியார் அளித்ததையே இலக்கிய மறுமலர்ச்சியில் ஒரு மைல் கல்லாகக் கருத வேண்டும். தமிழில் ஜனரஞ்சகமாக இருப்பது அவ்வளவாக இலக்கியத் தரமாக இருப்பதில்லை என்பது பல காலமாகவே செயல்பட்டு வருகிற விஷயம்தான். அந்த விதிக்கு கோபால கிருஷ்ண பாரதியாரின் நந்தன் சரித்திரம் ஒரு அரிய விலக்கு நந்தன் சரித்திரத்தைக் கேட்ட தமிழும் இசையும் அறிந்த ஒரு ஃபிரஞ்ச் காரைக்கால் அதிகாரி 1861ல் அதை இரண்டணா விலையில் நூலாக பிரசுரித்ததாகவும், ஒரே ஆண்டில் முதற்பதிப்பு ஐம்பதினாயிரம் பிரதிகள் விற்றுப் போனதினால் இரண்டாம் பதிப்புக்கு அவசியம் ஏற்பட்டதாகவும் தெரிகிறது. 1856ல் இப்ராஹிம் ஷா ராவுத்தர் என்பவர் எழுதிய விக்ரமாதித்தன் கதையும், 1862ல் வெளிவந்த நந்தன் சரித்திரமும் புதுசாக இந்தியாவில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்த அச்சுயந்திர சாதனத்தின் உபயோகத்தை எடுத்துக்காட்ட உபயோகப்பட்டன என்று சொல்லலாம். புலவர்கள் போற்றும் சுந்தரம் பிள்ளையின் மனோன்மணியம் நாடகத்தைவிட நாடகப் பாங்கிலும் மனிதமன இயக்க அறிவு மேன்மையிலும் நந்தனார் சரித்திரம் மேன்மையுற்றுக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய ஒரு நூலாக இருக்கிறது.

நந்தனார் சரித்திரத்தின் இலக்கியத் தாக்கமும் பிற்காலத்தில் மிகவும் தீவிரமாகவே செயல்பட்டது என்று சொல்ல வேண்டும். தன்னுடைய தேசிய கீதங்களில் பலவற்றை சுப்பிரமணிய பாரதியார் நந்தனார் சரித்திரத்தைப் பின்பற்றியே எழுதினார். இப்படிப் பின்பற்றி எழுதியது தேசியக் கவிக்கு கோபால கிருஷ்ண பாரதியாரிடம் இருந்த ஈடுபாட்டையே காட்டுகிறது. இன்னும் நமக்கு நெருங்கிய காலத்தில் என்.எஸ். கிருஷ்ணன் நடராஜாவுக்குப் பதில் கல்வியையும், சிதம்பரம் கோவிலுக்குப் பதில் டவுன் பள்ளிக் கூடத்தையும் வைத்து எழுதிய

கிந்தனார் நந்தனாருடைய இலக்கியத் தாக்கத்தைக் காட்டுவதாகக் தோன்றுகிறது. கிந்தனாரின் பாட்டுகளுக்கு உடுமலை நாராயண கவி பொறுப்பு என்கிறார்கள். அது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் அந்த விஷயம் என்.எஸ்.கிருஷ்ணனின் மேதையில் தோன்றியது.

கோபால கிருஷ்ண பாரதியாரின் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் வாழ்க்கையைக் கவனிக்கும்போது அவர் அந்த நூற்றாண்டின் பெரும் பகுதியில் வாழ்ந்தவர் என்பதால் அந்த வாழ்க்கையின் வளம் தெளிவாகவே தெரிகிறது. கலை வளம், இலக்கிய வளம், அப்படி மட்டமாக இருந்ததாகச் சொல்ல முடியாது. பொருளாதார வளம் அவ்வளவாக இல்லாமல் இருந்திருக்கலாம். அதற்கு ஈடுகட்ட பக்திப் பரவசமும், தர்ம நியாய நினைப்பும் இருந்திருப்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளை முழுமையாக்க நமக்கு இன்னும் பயனுள்ளவையாக தியாகப் பிரம்மம், கோபால கிருஷ்ண பாரதியார், வேதநாயகம் பிள்ளை போன்றவர்களுடைய சரித்திரங்கள் முழு அளவில் வரவேண்டும். தமிழில் மட்டும் இந்தியாவிலுள்ள எல்லா மொழிப் பிரதேசங்களிலும்கூட ஏதோ ஒரு அளவில் நூற்றாண்டு விழா கொண்டாடுவதுடன் நிறுத்தி விடுகிறார்கள். பூரணமாக வாழ்க்கை வரலாறுகள் கிடைப்பதில்லை.

கோபால கிருஷ்ண பாரதியாரைப் பற்றி உ.வே.சாமிநாத அய்யர் எழுதிய ஒரு நூல் கிடைக்கிறது. கோபால கிருஷ்ண பாரதியார் பார்ப்பதற்கு அவ்வளவாக நன்றாக இருக்க மாட்டார். தெருத் தெருவாக, தியாகப் பிரம்மத்தைப் போல, உஞ்சலிருத்தி எடுத்தும் சங்கீத வினிகைகள் செய்து கொண்டும் வாழ்ந்தார். கல்யாணம் செய்து கொள்ளவில்லை. தியாகப் பிரம்மத்திடம் இல்லாத ஒரு குணம் அவருக்கு இருந்ததாகத் தெரிகிறது. அதாவது இன்று (Inferiority Complex) தாழ்வு மனப்பான்மை

என்று சொல்வது அவருக்கு நிறைய இருந்ததாகத் தெரிகிறது. அது காரணமாகவே கூட அவர் தாழ்த்தப்பட்டவனாக கருதப்பட்ட நந்தனைப் பற்றி எழுதியிருக்கலாம். இது சிவ பக்தி, வேதாந்த அறிவு எல்லாவற்றிற்கும் பின்னால் அதிகமாக வெளிப்படாத ஒரு காரணமாக அமைந்திருக்கலாம்.

தாழ்வு மனப்பான்மையோ, இல்லையோ, அவருக்கு இசை உலகிலும் இலக்கிய உலகிலும் நண்பர்கள் ஏராளமாக இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் தெரிகிறது. மகா வித்வான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை, முன்சீப் வேதநாயகம் பிள்ளை சிதம்பரத்தில் இரண்டொரு தீட்சிதர்கள், நாகப்பட்டினத்தில் பல வியாபாரிகள், காரைக்காலில் சில அதிகாரிகள் என்று அவருக்கு நண்பர்கள் வட்டம் பெரிதாக இருந்திருக்கிறது. இந்தக் காலத்தில் சுப்ரமணிய பாரதியாரின் வறுமை என்று சொல்வதுபோல் வறுமையால் வாடினார் என்றும் அவரைச் சொல்ல முடியாது. அந்தக் காலத்துச் சமுதாயப் பண்பாடு அவரைப் போன்ற கலைஞர்கள் வறுமையில் வாடவிட்டு வேடிக்கைப் பார்க்க இடம் தரவில்லை. உண்மையில் அவர் கடைசி காலத்தில் தன் கையில் சேர்ந்திருந்த மூவாயிரத்து ஐநூறு ரூபாய்களில் ஒரு பகுதியைத் தனக்கென்று வைத்துக் கொண்டு பெரும்பகுதியையும் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்திடம் ஒப்படைத்து விட்டு வாரத்துக்கு ஒருமுறை குறிப்பிட்ட ஒரு கோயில் மூலம் யாத்ரிகர்களுக்குச் சாப்பாடு போட ஏற்பாடு செய்துள்ளார் என்று சாமிநாத அய்யர் எழுதியிருக்கிறார்.

உணவு எல்லோருக்கும் சாப்பிடக் கிடைத்திடல் வேண்டும் என்கிற சித்தாந்தத்தின் முக்கியத்துவத்தை காரல்மார்க்ஸ் வற்புறுத்துவதற்கு முன் வேறு யாரும் வற்புறுத்தவில்லை என்று நாம் நினைக்கிறோம். இந்திய சமுதாயச் சிந்தனைகளில் ஒரு முக்கிய சரடாக ஜகத்தில்

எல்லோருக்கும் உணவு கிடைப்பது என்பது முக்கியமான விஷயம் என்று வற்புறுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இசை மேதைகளான தியாகப் பிரம்மமும், கோபால் கிருஷ்ண பாரதியாரும் இந்தச் சிந்தனையை ஏற்றுக்கொண்டு செயல்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் அவர்கள் ஜீவியத்தைப் பற்றிப் படிக்கும்போது காண்கிறோம். கோபால் கிருஷ்ண பாரதியாருடைய ஒரே நரஸ்துதியான பாட்டு வேதநாயகம் பிள்ளை பற்றி என்பது பற்றியும், தாது வருஷப் பஞ்சத்தில் கஞ்சித் தொட்டிகள் வைத்து வேதநாயகம் பிள்ளை மக்களுக்கு உணவு அளித்தது பற்றி நீயே புருஷ மேரு என்று அவரைப் பாரதியார் பாராட்டியதாகவும் சாமிநாத அய்யர் எழுதுகிறார். டால்ஸ்டாய் ரஷ்யாவில் ஒரு பகுதியில் பஞ்சம் வந்தபோது மக்களுக்கு உணவளிக்கத் தான் செய்த முயற்சிகள் பற்றித் தன் அனுபவங்களை எழுதியிருக்கிறார். அந்த மாதிரிக் குறிப்புகள் இந்தியாவில் கிடைப்பதில்லை என்பது நமது துரதிர்ஷ்டம்தான்.

பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜி

இந்திய இலக்கிய மறுமலர்ச்சியின் முதல்வராக பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜியைக் கருதுவது ஒரு நூறு நூற்றியிருபது வருஷங்களாகவே நமக்கு வழக்கமாகிவிட்டது. இந்தியச் சிந்தனைகளில் புது உணர்ச்சியின் சின்னமாக பங்கிமை ஏற்றுக் கொள்வதில் தவறில்லை. இந்திய இலக்கியத்தில் அவருக்கும் முன் நாவல் உருவத்தைக் கொண்டு வர முயன்றவர்கள் பலரும் இருக்கலாம். ஆனால் 1865-ல் தூர்கேசன் நந்தினியில் தொடங்கி 1893-ல் ராஜசிம்மன் வரையில் பதினோரு நாவல்கள் எழுதினார். அவை பெருமளவில் மக்களை எட்டிய நூல்கள் என்றும் சொல்லலாம். இந்திய நாவல் என்கிற உருவம் பங்கிமுடன் தொடங்குகிறது என்று சொல்வதில் எவ்விதத்திலும் தவறில்லை.

பங்கிம்முக்கு முந்தி வங்க மொழியிலேயே நாவல் முயற்சிகள் நடந்திருக்கின்றன என்று தெரிகிறது. ஆனால் அவ்வளவாக இலக்கியத் தரமாக அவை வெற்றி பெறவில்லை. மற்ற சில இந்திய மொழிகளிலும் நாவல் அல்லது நீளமான கதையை உரைநடையில் எழுதுவது என்கிற காரியத்தைப் பலர் செய்து பார்த்திருக்கிறார்கள். உதாரணமாக பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் கடைசி வருஷங்களில் சிவகங்கையில் வசன் சம்பிரதாயக் கதை என்ற ஒன்றை முத்துக்குட்டிப் புலவர் என்பவர் சமஸ்தானபதிக்கு சிவராத்திரியில் கண் விழிப்பதற்காகச் சொன்னதாகவும், அது ஒரு நூறாண்டுகளுக்குப் பிறகு நூலாக வெளி வந்ததாகவும் தகவல் கிடைக்கிறது. இதை இந்தியாவின் முதல் நாவலாகக் கருதுவதற்குப் போதுமான சரித்திர ஆதாரம் இருப்பதாகச் சொல்லலாம். அற்கும் முந்தி 1841-ல் இத்தாலிய கிறிஸ்துவப் பாதிரியான வீரமாமுனிவர் தமிழில் பல கதைகள் அடங்கிய ஒரு நீண்ட வசனத் தொடரை எழுதினார். பரமார்த்த

குரு கதை என்று பெயர் அதற்கு. அதையும் இந்தியாவின் முதல் நாவலாகக் கருத இடம் இருக்கிறது.

தமிழில் போலவே வேறு சில மொழிகளிலும் காலத்தால் பங்கிமுக்கு முந்தி எழுதப்பட்ட நீண்ட வசன நூல்கள் இருக்கக்கூடும். குஜராத்தியில் 1860 அளவில் கிறிஸ்துவ மத மாற்றம் பற்றி ஒரு நாவல் வெளி வந்ததாகத் தெரிகிறது. அதைப் பற்றிய முழு விவரங்கள் எனக்குத் தெரியவில்லை.

இந்த நிலையில் பங்கிம் சந்திரரை இந்திய நாவல் முதல்வராக ஏற்றுக்கொள்வதில் தவறில்லை என்று தான் சொல்ல வேண்டும். அது மரபாகிப் போனதினால் மட்டும் அல்ல. பங்கிமின் பாதிப்பு பரவலாக இந்தியா ஸ்ராவிலும் இருந்து வந்திருக்கிறது. உதாரணமாகத் தமிழில் அவர் நாவல்கள் வங்க மொழியில் வெளி வந்து இருபது வருஷங்களுக்குள்ளாகவே மொழி பெயர்க்கப்பட்டு நூற்றுக்கணக்கான தமிழர்களால் படிக்கப்பெற்றன. இலக்கிய பாதிப்பு என்று சொல்லப்போனால் பங்கிமின் ரொமாண்டிக் மனப்பான்மையும், சரித்திரப் பெரும் நோக்கும் உணர்ச்சிவசப்பட்ட உத்தி விசேஷங்களும் தான் இன்னமும், நூறு வருஷங்கள் கழித்தும், இந்திய நாவலாசிரியர்களிடையே ஆட்சி செலுத்துகின்றன என்று சொல்ல வேண்டும்.

தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சியின் காரண கர்த்தாக்களில் ஒருவரான வ.வெ.சு. அய்யர் தமிழ்ப் பெருமையான சேர, சோழ, பாண்டிய சரித்திரக் கதைகளையும், இந்தியப் பெருமைகளான ரஜபுத்திர வீரர்களின் கதைகளையும் நாவல்களாக எழுத வேண்டுமென்று தனக்கு ஆசை இருப்பதாக 1917-18-ல் சுதேசமித்திரனில் எழுதிய ஒரு கட்டுரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. இந்த ஆசை பங்கிம் நாவல்களைப் படித்ததன் பாதிப்பினால் ஏற்பட்டது என்று கொள்வதில்

தவறில்லை. 1924-25-ல் வடுவூர் துரைசாமி அய்யங்கார் எழுதிய விலாசவதியும், 1940-50-களில் கல்கி எழுதிய சரித்திர நாவல்களும் பங்கிமின் பாதிப்பினால் ஏற்பட்டவைதாம்.

சர் வால்டர் ஸ்காட் என்கிற ஆங்கில சரித்திர நாவலாசிரியரைப் படித்ததன் காரணமாக பங்கிமுக்கு இந்திய சரித்திரத்தில் பல பகுதிகளை ஸ்காட்பாணியில் சொல்ல வேண்டும் என்று தோன்றியதாகச் சொல்கிற விமர்சகர்கள் உண்டு. ஸ்காட் நாவல்களை தாம் நாவல்கள் எழுத ஆரம்பித்த பிறகுதான் படித்ததாக பங்கிம் சொன்னதாகச் சொல்பவர்களும் உண்டு. இது எப்படியானாலும் பங்கிம் சந்திரரை இந்திய வால்டர் ஸ்காட் என்று சொல்லும் பழக்கம் அவர் காலத்திலேயே ஏற்பட்டு விட்டது.

ஸ்காட்டைப் பின்பற்றிச் சரித்திர நாவல்கள் எழுதியவர்கள் உலகில் பல பேர் உண்டு. ஸ்காட்டின் புகழ் உலகம் பூராவும் பரவியிருந்தது. அலெக்செண்ட்ரோ மன்சோனி என்கிற இத்தாலிய நாவல் முதல்வர் “ஸ்காட் நாவல்களைப் படித்து எப்படி நாவல்கள் எழுதக் கூடாது என்று அறிந்து கொண்டேன்” என்று சொன்னார். லியோ டால்ஸ்டாய் ஸ்காட் நாவல்களைப் படித்து என் போரும் அமைதியும் நாவலை அவர் நாவல்களைவிடச் சிறந்த நாவலாக எழுத முயன்றேன் என்று சொன்னார். பங்கிம் சந்திரர் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தின் இந்தியக் கலோனியல் பிரஜை. அவர் ஸ்காட் காட்டிய பாதையைப் பின்பற்ற நினைத்ததில் தவறில்லை என்று சொல்லலாம். ஆனால் அவர் எழுதிய சரித்திர நாவல்களை விடச் சரித்திரம் அல்லாத நாவல் கபாலா குண்டலா (1866) தான் சிறந்தது என்பது தற்போதைய விமர்சன அபிப்பிராயம்.

1838-ல் பிறந்த பங்கிம் 1884-ல் இறந்தார். இந்திய மறுமலர்ச்சியின் மகோன்னதமான பல அம்சங்களின் சின்னமாக அவரைக் கருதமுடியும். சமஸ்கிருத மரபுக்கல்வி, வங்க ஆங்கில

பொதுக் கல்வி இவற்றை விரும்பித் தேடிப் பெற்றவர். கல்கத்தா சர்வகலாசாலையின் முதல் இரண்டு சம காலத்திய பட்டதாரிகளில் ஒருவர். வங்கத்தில் உருப்பெற்று கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்த சிந்தனைகளுக்கெல்லாம் வாரிசு, சுயமாகச் சிந்திக்கத் தெரிந்தவர் என்பதனால் பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பரவலாக ஏற்கப்பட்ட சிந்தனைகளை ஏற்காமல் மதம், சமுதாயம், வாழ்க்கை வழிகள் என்றெல்லாம் தனி வழிகள் தேடிப் போனவர் என்று அவரைப் பாராட்ட வேண்டும்.

ராம் மோகன் ராயின் சிந்தனைகளை பங்கிம் ஏற்றுக் கொண்டதில்லை. பின்னர் வந்த பிரம்ம சமாஜத்தையும் பங்கிம் முழுவதும் ஏற்றுக் கொண்டதில்லை. இது பற்றி 1884-ல் ரவீந்தரநாத் தாகூரும் பங்கிமும் மோதிக் கொண்டு விவாதம் நடத்தியதாகச் சொல்லுகிறார்கள் கேசப் சந்திர சென்னும் பங்கிமும், சேர்ந்தாற் போலப் பள்ளியில் படித்தவர்கள். ஆனால் அவருடைய மதச் சீர்திருத்த அம்சங்கள் அவருக்கு உகந்ததாக இருக்கவில்லை. ஆரிய சமாஜத்தை ஸ்தாபித்த தயானந்த சரஸ்வதியிடமும் அவருக்கு அபிப்பிராய பேதம் இருந்தது. ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரைக் கூட அவரால் பூரணமாக ஏற்றுக் கொள்ள இயலவில்லை. ஒரே ஒரு தடவை மட்டும் தக்ஷிணேஷ்வரத்துக்குப் போய் ராமகிருஷ்ணரைப் பார்த்துவிட்டு ஒரு விதமான ஈடுபாடும் இல்லாமல் அவர் திரும்பியதாகத் தெரிகிறது. ஒரு சமயம் பிரம்ம சமாஜத்தின் புதுப்போக்குகள் ஹிந்து தர்மத்தின் ஆன்மீகப் போக்கையே அழித்துவிடும் என்று அவர் அபிப்பிராயப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. அது பற்றி ஒரு கட்டுரையும் எழுதியுள்ளார்.

மொத்தத்தில் பங்கிம் சந்திரருக்கு இந்து மதச் சீர்திருத்தத்திலோ இந்து வழிகளைப் புதுப்பிப்பதிலோ மனம் இல்லை. வேதகாலத்து சிந்தனைகள்தான் முக்கியம் என்றும் அவர்

நம்பவில்லை. ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் என்பவர் சரித்திர புருஷர் என்றும், அவர் பகவத் கீதையில் உபதேசித்த தத்துவங்கள்தான் ஹிந்து ஆன்மீகத்தின் மிக மேன்மையான சிகரம் என்றும் அவர் நம்பினார். தற்கால மேலை நாட்டு தத்துவங்கள் பலவற்றிற்கு பகவத் கீதையிலிருந்து ஆதாரம் காண அவரால் முடிந்தது.

நவ இந்தியாவில் பகவத் கீதைக்கு அதுவரையில் அதற்கு ஏற்படாத ஒரு ஸ்தானத்தை உண்டாக்கித் தந்தார் பங்கிம் சந்திரர் என்று சொல்லுவது சாத்தியமே. இதன் எதிரொலிகள் இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளில் பாலகங்காதர திலகர், மஹாத்மா காந்தி, விநோபா பாவே என்று நம் காலம் வரையில் தொடர இருந்தன. இதையும் பங்கிம் சந்திரரின் மறுமலர்ச்சிச் சாதனையின் ஒரு அம்சமாகக் கருத வேண்டும்.

இதையொட்டி இன்னொரு விஷயமும் சொல்ல வேண்டும். ராம் மோகன் ராய், தயானந்த சரஸ்வதி போன்றவர்கள் இன்றைய மதச் சீர்திருத்தங்களின் ஆரம்பம், வேதங்களின் கூற்றுக்களை மனித வாழ்க்கையின் ஆதாரமாக, அடித்தளமாக ஏற்றுக் கொள்வது என்பதுதான். புரட்சியாளர்கள்தான் என்றாலும் அவர்கள் வேதங்களின் அதிகாரங்களைப் புரட்டித் தள்ளிவிட முயலவில்லை! புராண காலத்திய சேர்க்கைகள் மாறுதல்கள் நல்ல ஹிந்து மானிகையை வீணாக்கி விட்டன. இவற்றை அகற்ற வேண்டும் என்று அவர்கள் எண்ணினார்கள். ஷீரடி சாய்பாபா, ராம கிருஷ்ண பரமஹம்சர், ரமண மஹரிஷி போன்றவர்கள் வேதம், புராணம், பழமை, புதுமை எல்லாவற்றையும் சேர்த்து ஏற்றுக் கொண்டனர். அவற்றின் உதவியாலும், அவற்றின் உதவி இல்லாமலேயும் கூட மனிதர்களைக் கடவுளாகவும், கடவுளையே மனிதனாகவும் காண முடியும் என்று செய்து காட்டினார்கள். ராம கிருஷ்ணரின் சிஷ்யரான சுவாமி விவேகானந்தர் எது எப்படியானாலும் மனிதனுக்கு விழிப்பும், உழைப்பும், உணர்வும் தேவை என்று கண்டு சொன்னார். இவை

எல்லாமும் சேர்ந்துதான் இந்திய மறுமலர்ச்சியை உருவாக்கியது என்று சொல்ல வேண்டும்.

பங்கிம் சந்திரரின் இந்து மதச் சிந்தனைகள், இந்து மத மறுமலர்ச்சியாளர்களுக்கோ, இந்து மதச் சிந்தனையாளர்களுக்கோ அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை. அதற்காக பங்கிம் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

இறப்பதற்கு மூன்று மாதங்களுக்கு முன் கல்கத்தாவில் செய்த பிரசங்கத்தில் அவர் வற்புறுத்தினார். “ஒவ்வொருவரும் தானாகவே எவ்வளவு பெரிய விஷயமானாலும் சிந்திக்கக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். உங்கள் சுயசிந்தனை உங்களைச் சில சமயம் தவறான முடிவுகளுக்கு இட்டுச் செல்லலாம். அறிவு நயம்சகனாக இருப்பதை விட, எப்படியேனும் சிந்திப்பது நல்லது!”

பங்கிம் சந்திரரின் நாவல்களைப் பற்றித் தெரிகிற அளவு அவர் சிந்தனைகள், அவர் பொழுதுபோக்கு சரித்திர உணர்வு இலக்கியத்துக்கு அப்பால் அவருடைய இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சேவை இதெல்லாம் பரவலாக இந்தியாவில் பலருக்கும் தெரிய வரவில்லை. இதுபோல நமது இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளில் பல குருட்டுப் பகுதிகள் இருப்பதைப் பற்றி நாம் பெருமைப் படவே முடியாது. பங்கிம் சந்திரரைப் பற்றி நாம் ஓரளவுக்காவது தெரிந்து வைத்திருக்கிறோம். ஆனால் வங்கத்திலும் மற்ற இந்தியப் பிரதேசங்களிலும் பொது இந்திய மறுமலர்ச்சியின் முக்கிய சில அம்சங்களுக்குக் காரண கர்த்தாக்களாகிய ஜோதி ராமலிங்கம், வேதநாயகம் பிள்ளை, கோபால கிருஷ்ண பாரதியார் என்பவர்களெல்லாம் பற்றிக் கொஞ்சங்கூட தெரியாது. இந்த நிலை மாற ஏதாவது வழிவகைகள் பிறந்தால்தான் இந்திய மறுமலர்ச்சியின் பயனும், பொருளும் பூரணமாக விளங்கும்; பூர்த்தி ஆகும்.

நாவல்களையும் மதச் சிந்தனைகள் சொன்னதுபோல பங்கிம் சந்திரரின் வாழ்க்கைச் சாதனைகளில் சிலவற்றைப் பற்றியும் சொல்ல இடமிருக்கிறது. வாழ்க்கையில் பெரும் பகுதியை வங்க நீதித் துறையில் சப் மாஜிஸ்டிரேட்டாகக் கழித்தவர். அவருடைய சேவையை மெச்சி சர்க்கார் அவருக்கு ஒரு பட்டம் கூடக் கொடுத்தார்கள். ஆனால் சர்க்கார் சேவையில் அவரால் திருப்தி காண முடியவில்லை. தகுதி எத்தனை படைத்திருந்தாலும் எத்தனைதான் நாணயஸ்தன் ஆனாலும் இந்திய ஆங்கில சர்க்காரில் பதவி உயராது என்பதும், சில ஆங்கிலேயே அதிகாரிகளின் ஆணவத்துக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடக்க வேண்டியிருந்ததும் அவரை சேவைக் காலம் பூராவும் முள்ளாக வருத்தின. சேவை முடிந்து விடுதலை பெற்ற நாளை அவர் சுதந்திர தினமாகவே கொண்டாடினார் என்று சொல்லுவார்கள்.

தனது காலத்திய வங்க இலக்கிய வாழ்க்கையில் அவர் பூரணமாகப் பங்கு கொண்டார் என்பதும் தெரிகிறது. இலக்கியம் பற்றியும் சமுதாயம் பற்றியும் மத விஷயங்கள் பற்றியும் அவருக்கு மூத்தவர்களிடமும், இளையவர்களிடமும், அவர் பல விவாதங்கள் நடத்தியிருக்கிறார். நாவலாசிரியராக அவர் பெற்ற புகழ் இலக்கிய விமர்சகராக அவர் பெற்ற புகழை அடித்து விட்டது என்று சொல்ல வேண்டும். வங்க மொழியிலும், ஆங்கில மொழியிலும் இன்றும் அர்த்தமுள்ளதாகப் பல விமர்சனக் கட்டுரைகளை அவர் எழுதியிருக்கிறார். இந்திய மறுமலர்ச்சியில் இந்த இலக்கிய விமர்சனப் பாதிப்பும் தேவை. இதெல்லாம் நமக்குக் கிடைக்கும் காலம் சமீபத்தில் இல்லை என்றுதான் தோன்றுகிறது.

கவிதைகளும், அவர் சிலது எழுதியிருக்கிறார். அவற்றில் வந்தே மாதரம் என்கிற கவிதை சுதந்திரப் போராட்டக்காலத்தில் இந்தியா பூராவும் மட்டுமல்லாமல் உலகம் பூராவும் ஒலித்த கவிதை. இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளில்

வந்தே மாதரம் என்ற கவிதைக்கும் படிமத்துக்கும் ஒரு முக்கியமான இடம் உண்டு என்பதால் இதைப்பற்றி இங்கே கொஞ்சம் சொல்லலாம் என்று தோன்றுகிறது.

பங்க தர்சன் என்று தன் தம்பி பூர்ண சந்திரர் என்பவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு ஒரு மாதாந்திரப் பத்திரிகையை நடத்தி வந்தார் பங்கிம். அதில் 1875-ல் ஒரு பக்கம் காலி விழவே, அதை நிரப்ப வந்தே மாதரம் என்கிற கவிதையை எழுதிக் கொடுத்தாராம். அச்சாஃபீஸில் சமஸ்கிருத பண்டிதனான ஒரு புலவர் சமஸ்கிருத வங்கக் கலவையிலான இந்தக் கவிதைக்கு ஆக்ஷேபம் சொல்லவே கோபித்துக் கொண்டு அந்த சமயம் அதை உபயோகப்படுத்தாமல் விட்டுவிட்டார். 1882-ல் பிரசுரமான ஆனந்த மடத்தில் அது பிரசுரமாகியது. ஒரு புகழ் பெற்ற இசைக் கலைஞரை அந்தக் கவிதைக்கு இசையை அமைக்கச் சொன்னதாகவும் அவர் மறுத்துவிட்டதாகவும் தெரிகிறது. கவி ரவீந்திரநாத் தாகூர் அதற்கு இசை அமைத்து பங்கிம் முன்னதாகவே பாடிக் காட்டியதாகவும் தெரிகிறது. பன்னிரண்டாவது இந்திய தேசியக் காங்கிரஸ் மகாசபை முன் கல்கத்தாவில் 1896-ல் தாகூரால் அது முதலில் பாடப்பட்டது.

வந்தே மாதர கீதம் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் சரித்திரத்தில் 1905க்குப் பின் இன்று வரையில் ஆழமாகப் பதிந்துள்ளது. வந்தே மாதரத்தின் முதல் மொழி பெயர்ப்பு தமிழில் தான். 1905ல் சுப்ரமணிய பாரதியார் செய்தது. நவம்பர் 1905ல் சக்ரவர்த்தினியிலும், டிசம்பரில் சுதேசமித்திரனிலும் பாரதியாரின் மொழிபெயர்ப்பு பிரசுரிக்கப்பட்டது.

பங்கிம் இறந்தபோது பரோடாவில் பேராசிரியராக இருந்த அபிநாத் “பங்கிமால் ஒரு மொழியை, ஒரு இலக்கியத்தை ஒரு தேசத்தை சிருஷ்டிக்க முடிந்தது” என்று எழுதினார். அது மிக மிக உண்மை

வேதநாயகம் பிள்ளை

தமிழர்களுக்கு வேதநாயகம் பிள்ளையைத் தமிழில் முதல் நாவலை எழுதியவர் என்று இப்பொழுதுதான் சில வருஷங்களாக பரவலாகத் தெரிய வந்திருக்கிறது. இன்னமும் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக்கு அப்பால், வேறுபல மறுமலர்ச்சி துறைகளிலும் அவர் பங்கு என்ன என்பது சரிவரத் தெரிந்திருப்பதாகச் சொல்ல முடியாது. இந்தியர்களிடையே ஆட்சி செலுத்திய குருட்டு நம்பிக்கைகள் விலகி அவர்கள் அறிவுள்ளவர்களாக வாழ வேண்டும் என்பதில் அவருக்குச் சிரத்தை இருந்தது. இன்று சொல்வதுபோல ஆண்களுக்குச் சரிநிகர் சமமானமாகப் பெண்கள் வாழ வேண்டும் என்றும் அதற்கான அளவில் அவர்களுக்குச் சந்தர்ப்பங்கள் கல்வியறிவு முதலியவற்றுக்கு வசதி செய்து தரவேண்டும் என்றும் அவர் நம்பினார். சமுதாயத்தில் கல்வி, நீதிபரிபாலனம், ஜாதி அடிப்படை ஒழிப்பு போன்ற பல துறைகளிலும் அவருக்கு நூதனமான, அவர் காலத்துக்குப் புரட்சிகரமான பல சிந்தனைகள் இருந்தன.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மூன்றாவது தலைமுறை தமிழ்க் கிறிஸ்தவராக இருந்த அவருக்கு சர்வ மத சமரச மனப்பான்மையும் இருந்தது தெரிகிறது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில்-அவர் காலம் 1826 முதல் 1889 வரையில்- அந்தக்காலம் சற்றேறக்குறைய ஜோதி ராமலிங்கத்தின் காலம். மாயவரம், சீர்காழிப் பகுதிகளில் முனிசீபாக வேலை பார்த்த வேதநாயகம் பிள்ளை ஜோதி ராமலிங்கத்தை இரண்டு மூன்று தடவை சந்தித்திருப்பதாகவும் தெரிகிறது. அந்தச் சந்திப்பின் முழு விவரங்கள்தான் தெரியவில்லை. “ஒன்றே குலம் ஒருவனே தெய்வம்” என்று ஜோதி ராமலிங்கம் சொன்னதையும், எல்லா மதங்களும் தங்கள் தங்கள் அளவில் தங்கள் தங்களுக்கு எட்டிய

வரையில், ஒரே பரம்பொருளை அடைவதற்குத்தான் பல்வேறு வழிகளைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன என்று ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் சொன்னதையும் அவர் ஏற்றுக்கொண்டிருப்பார் என்றும் தோன்றுகிறது. அவரே சர்வ சமய சமரசக் கீர்த்தனைகள் என்று பல தமிழ்ப் பாட்டுக்கள் பாடியிருக்கின்றார். ஆன்மீக சாதன வழிகளிலும் மதச் சீர்திருத்தமாகவும், ஜோதி ராமலிங்கரும், ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரும் சொன்னதையே வேதநாயகம் பிள்ளையும் சொல்லியிருக்கிறார் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இந்தப் போக்கு இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளில் மிகவும் முக்கியமான ஒரு அம்சம். மறுமலர்ச்சியின் ஒரு ஆணியேர் என்றுகூட இதைச் சொல்லலாம்.

அவருடைய நாவலாகிய பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தில் அவர் கதாநாயகி ஞானாம்பாள் ஆண்வேடம் பூண்டு அரசாளும்போது அவள் வாய்மூலமாக இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகள் பலவற்றை ஆசிரியர் விவரமாகச் சொல்லுகிறார். நாவலில் இந்த ஐந்தாறு அத்தியாயங்களுமே கதைப் போக்கிற்கு அவசியம் இல்லை. ஆனால் ஆசிரியரின் மனப்போக்கையும் கல்வி, மொழி, சமுதாயம், நீதி பரிபாலனம், அரசாட்சி பற்றிய கருத்துகள் இவைகளெல்லாம் பற்றி அவர் என்ன நினைத்தார் என்பது பற்றித் தெரிந்துகொள்ள நமக்கு மிகவும் உதவுகிறது. ஆன்மீகம் என்று ஒன்றைத் தவிர மற்றதை எல்லாம் ஆசிரியர் தொட்டிருக்கிறார். பூராவும் ஆராய்ந்து அவர் சமகாலத்துச் சிந்தனைகளிலிருந்து அதை எப்படி நவீனமான புரட்சிகரமானவையாக இருக்கின்றன என்று தெரிந்து கொள்வது அவசியம். அப்படிப் பூரணமாகத் தெரிந்து கொள்ளும்போதுதான், இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளில் வேதநாயகம் பிள்ளையின் இடம் நமக்கே தெளிவாகும்.

மற்ற மறுமலர்ச்சி சிந்தனையாளர்கள் சிலபேரை பற்றி நாம் விரிவாக விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம்.

முக்கியமாக வடநாட்டுப் பெரியவர்கள் பலர் பற்றி மிகவும் விஸ்தாரமாகப் பிரச்சாரம் செய்கிற அளவில் எழுதியிருக்கிறார்கள். பல நூல்கள் கிடைக்கின்றன. அந்த அளவுக்கு ராஜா சரபோஜியைப் பற்றியும் வேதநாயகம் பிள்ளை பற்றியும் தமிழர்களுக்குக்கூட அதிகமாகத் தெரியக்கூடிய வகையில் ஒன்றும் எழுதப்படவில்லை. ஆராயப்படவில்லை. இவர்களையும் ஜோதி ராமலிங்கத்தைப் பற்றியும், இதுபோல நாட்டில் பரவலாகக் கிடக்கும் பலரைப் பற்றியும், விரிவாக ஆராய்ந்து இந்தியர்கள் எல்லோருக்கும் தெரியவரும் வரையில் இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைச் சரித்திரம் பூர்த்தியாகிவிட்டதாகப் பரிபூரணம் அடையாது என்றே சொல்ல வேண்டும்.

உதாரணமாக, இந்திய இலக்கிய மறுமலர்ச்சியில், வங்க இலக்கிய ஆசிரியர்கள், மைக்கேல் மதுகுதன், பங்கிம் சந்திரர் போன்றவர்கள் காலத்தால் முதல்வர்கள் என்பதனால் மற்ற மொழி இலக்கியக்காரர்களும் பெருமளவுக்கு அவருடைய வழிகளையே பின்பற்றினார்கள். அவர்கள் ஆங்கில இலக்கியத்தில் “ரொமாண்டிக்” இயக்கத்தைப் பின்பற்றினார்கள். முக்கியமாகப் பங்கிம் சந்திரர், ஸர் வால்டர் ஸ்காட்டின் பாணியில் தன் நாவல்களை எழுதினார். அதைப் பின்பற்றிய இந்திய நாவலாசிரியர்களில் பெரும்பாலோர் “ரொமாண்டிக்” வழிகளைப் பின்பற்றுவது பெரும் மரபாகிப் போய்விட்டது. இதற்கு நேர் மாறாக, வேதநாயகம் பிள்ளையும் மலையாள மொழியில் முதல் சொந்த நாவலை எழுதிய சந்துமேனனும் ஆங்கில இலக்கியத்தில் வேறொரு கிளையான “காமிக்” ஹாஸ்ய வழிகளைப் பின்பற்றினார்கள். பின்னவர் இருவரையும் பற்றி இந்தியாவில் பல மொழிக்காரர்களுக்கும் எடுத்துச் சொல்ல சமீப காலங்களில் எந்த விமர்சகனும் முன்வரவில்லை. அவர்களின் நூல்கள் கூடப் பிற மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு படிக்கக் கிடைக்கவில்லை. மற்ற மொழிகளிலும் இவர்களுடைய ‘காமிக்’

பாதிப்பு ஏற்பட்டிருந்தால் இலக்கிய மறுமலர்ச்சி வேறு உருவம் பெற்றிருக்கலாமோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. இதுவும் இந்திய மறுமலர்ச்சியில் அதன் பூரணத்தில் ஒரு குறைபாடு. சுதந்திரம் வந்து நாற்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் ஒரு மொழிக்காரருக்குப் பிற மொழிகளில் என்ன நடக்கிறது என்று தெரியவில்லை. ஆங்கில இலக்கியத்தில் நடப்பது தெரிய வருகிற அளவுகூடத் தெரிவதில்லை என்பது மறுமலர்ச்சியில் ஒரு மாற்றுக் குறைவாகத்தான் தோன்றுகிறது.

கல்வியையும் அது இந்திய சமுதாயத்தில் ஏற்படுத்தக்கூடிய மாறுதல்கள் பற்றியும் வேதநாயகம் பிள்ளை பூரணமாகச் சிந்தித்து விவரமாகவே எழுதியிருக்கிறார். அவர் ஒருவிதத்தில் லார்ட் மெக்காலேயின் ஆங்கிலக் கல்வி இந்தியாவுக்கு வருமுன் கல்வி பயின்றுவிட்டவர் என்று சொல்லலாம். அவர் காலத்துக்கு ஒரு நூறாண்டு முன்னதாகவே தஞ்சை ஜில்லாவில் ஆங்கிலப் புழக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அவர் ஊராகிய மாயூரத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள தரங்கம்பாடியில் சிறு அளவிலேனும் ஆங்கிலக் கல்வி ப்ரோடஸ்டண்ட் மத போதகர்களின் உதவியால் ஆழமாக வேரூன்றி இருந்தது. கிறிஸ்தவப் பிள்ளை என்பதனால் இந்தக் கல்வி அவருக்குப் பூரணமாகக் கிடைத்திருக்க வேண்டும். சும்பினி அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்ட கல்வி அல்ல இது. மனித நேயம் உள்ள பாதிரிமர்கள் உருவாக்கிய கல்வி.

இதைத் தவிர ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிலாவது, பரம்பரையாக வந்த தமிழ்க்கல்வியும் அவருக்குக் கிடைத்திருக்கிறது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். பெரிய புலவர்களிடம் தமிழ்ப் பாடங்களை முறையாகக் கேட்டு அவர் தம் தமிழ் அறிவை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார். அதனால் அவரால் தன் காலத்திய பெரும் தமிழ்ப் புலவர்களுடனும்,

மடாதிபதிகளுடனும் பழக முடிந்தது என்பது தெரிகிறது. மகாவித்வான் மீனாஷ்சிந்தரம்பிள்ளை, கோபால கிருஷ்ண பாரதியார், ஆறுமுக நாவலர் முதலியவர்கள் அவருடைய நண்பர்களாக இருந்தார்கள் என்பது தெரிய வருகிறது. ஆங்கிலம் அறிந்து, பொறுப்பான சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் இருந்ததினால் அவருக்கு புலவர்களிடையே மதிப்பு இருந்ததே தவிர, கவி என்றோ உரைநடையில் நாவல் எழுதியவர் என்றோ அவர் காலத்தில் அவருக்கு மதிப்பு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. உரைநடையில் எழுதுவதற்கு அவ்வளவாக மதிப்பில்லாத காலத்தில் புலவர்களின் நண்பரான அவர் இரண்டு நாவல்கள் எழுதியதை மிகவும் துணிகரமான செயல் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

“தமிழில் ஆங்கிலத்தில் இருப்பதுபோல வசன காவியங்கள் இல்லை என்கிற குறையைப் போக்குவதற்காக நான் இந்த வசன காவியத்தை எழுதினேன்” என்று எழுதியுள்ளார். நாவல் என்கிற இலக்கியத் துறையை வசன காவியம் என்று சொல்கிற மரபு ஆங்கில இலக்கியத்தில் உண்டு. வசன காவியம் என்று அவர் சொன்னது நாவல்களை அல்ல; உரைநடை நூல்களைத்தான் என்று வைத்துக் கொண்டாலும் கூட, அவர் எழுதிய பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், சுகுண சுந்தரி என்கிற இரண்டு நாவல்களுமே வசன காவியங்களாக அமைந்துள்ளன என்று சொல்லலாம்.

வேடிக் கையாகச் சில விஷயங்களைச் சொல்லி, மனிதர்களைத் திருத்தி விடலாம் என்கிற நம்பிக்கையுள்ள நாவலாசிரியர் வேதநாயகம் பிள்ளை. தன் நாவலின் ஆரம்பத்தில் முரட்டுத்தனமான ஆற்காடு நவாபின் போக்கைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். தன் நாயகன் பிரதாபனின் சிறு வயதில் வேடிக் கையாகவே பல கல்வி முறைகளையும், அவர் காலத்திய

கல்விப் போக்குகளையும் எடுத்துச் சொல்கிறார். கதாநாயகி ஞானாம்பாள் கல்வி கற்கத் தொடங்கிய காலத்திலே பெண்களுக்குக் கல்வியின் அவசியத்தைப் பற்றி அழுத்தமாக நாவலில் கூறுகிறார். ஜாதகம் பார்த்துக் கல்யாணம் செய்கிற பழக்கத்தை மூட்பழக்கம் என்று சாடுகிறார். முன்பின் அறியாத நாலு கல்யாண கோஷ்டிகள் ஒரு புது இடத்தில் சந்தித்துத் திருமணம் செய்து கொண்டதில், ஜாதகப் பொருத்தம் பார்த்துச் செய்த கல்யாணம்தான் என்றாலும் ஜோடி மாறிப்போன பிறகும், இரு தம்பதியரும் சௌகரியமாகவே இருந்தார்கள் என்று சொல்லி, ஜாதகம் பார்ப்பதன் விஷயத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். ஆவேசம் வருவது, பூஜை, பலி, உடுக்கு அடிப்பது எல்லாவற்றையும் பற்றி பாதி வேடிக்கையாக, பாதி கனமாகவே தன் கருத்துக்களைச் சொல்கிறார்.

தன் நாவலில் வேதநாயகம் பிள்ளை அரசியல் பற்றி அதிகமாகச் சொல்லாவிட்டாலும் குடியாட்சியைவிட முடி ஆட்சிதான் சிறந்தது என்று தெரிவிக்கிறார். அவர் காலத்தில் அவருக்குத் தெரிந்த ஒரே குடியாட்சி புதுச்சேரியில் நடந்ததாகத்தான் இருக்க வேண்டும். மொத்தத்தில் குடியாட்சியில் ஜனங்களுக்கு அநியாயம் வழங்கப்பட வாய்ப்பு அதிகம் உண்டு என்று நினைக்கிறார். இந்த விஷயத்திலும் வேதநாயகம் பிள்ளை ஆங்கில “ரொமாண்டிக்” இயக்க இலக்கிய ஆசிரியர்களிடமிருந்து மிகவும் மாறுபட்டவர் என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். ஷெல்லி போன்றவர்கள் ஃபிரான்ஸ் புரட்சியையும், அது காரணமாக ஏற்பட்ட குடியரசையும் ஏற்றுக் கொண்டவர்கள். ஆனால் வேதநாயகம் பிள்ளையின் கருத்தில் மன்னன் ஆளுவதுதான் நல்ல ஆட்சி. ஆனால் நல்ல ஆட்சி நடத்துகிற மன்னன் எப்படி எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதை ஞானாம்பாள் வாயிலாகச் சற்று விரிவாகவே சொல்லுகிறார்.

நீதி பரிபாலனம், நீதிபதிகளின் நேர்மை, நேர்மையின்மை, சர்க்கார் அதிகாரிகள் பஷ்பாதகமாக நடப்பது, கைக்கூலி வாங்குவது என்பதெல்லாம் பற்றி நாவலில் வலிந்து இடம் ஏற்படுத்திக் கொண்டு விஸ்தாரமாகப் பேசுகிறார். அதிகாரிகள் தங்கள் அதிகாரத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்வது, ஓர வஞ்சனை செய்வது பற்றியும், நீதி இலாகா மற்றும் பல துறைகளிலும் நடக்கிற அக்ரமங்கள் பற்றியும் விரிவாக எழுதியிருக்கிறார். இன்று நமது வாழ்வில் எண்பதுகளில் நடக்கிற பல காரியங்களை அவர் தீர்க்கதரிசனத்துடன் கண்டு சொல்கிறார் என்பது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, வேதநாயகம் பிள்ளை தமிழ் மொழியின் பெருமையையும் தமிழர் வாழ்வில் மொழியின் ஸ்தானத்தைப் பற்றியும் எழுதியிருக்கும் பகுதிகளை இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளின் அடிப்படை, அஸ்திவாரம் என்றே சொல்ல வேண்டும். மறுமலர்ச்சி என்பதும், சிந்தனைகள் என்பதும் இரண்டுமே பெருமளவுக்கு மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. வேதநாயகம் பிள்ளைக்கு வங்கத்தில் ஈஸ்வரசந்திர வித்யாசாகர் புதுக்கல்வி பூராவும் வங்க மொழியில் தான் தரப்பட வேண்டும் என்று வற்புறுத்தியது தெரியாமோ தெரியாதோ, நமக்குத் தெரியாது. தெரிந்திருக்க வேண்டும். வேதநாயகம் பிள்ளைக்கு சம காலத்தவரான வீரேசலிங்கம் பந்துலு சென்னையில் ஈஸ்வர சந்திரரின் புகழைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தார். கச்சேரிகளில், கல்விச் சாலைகளில், வீட்டில், வெளியில் எல்லாம் தமிழ் முழங்க வேண்டும் என்று வேதநாயகம் பிள்ளை அடித்துச் சொன்னார். ஈஸ்வர சந்திர வித்யாசாகரைவிட அதிகமாகவே தாய்மொழி பக்தியை வேதநாயகம் பிள்ளை உருவாக்கிக் காட்டுகிறார்.

தாது வருஷப் பஞ்சத்தில் தன் சொந்த முயற்சியால் பட்டினி கிடந்த ஜனங்களுக்கு வேதநாயகம் பிள்ளை கஞ்சி

காய்ச்சி ஊற்றியதைப் பாராட்டி கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் அவரை “நீயே புருஷ மேரு” என்று பாடியதாக டாக்டர் சாமிநாத அய்யர் குறிப்பிடுகிறார். நர ஸ்துதியாக பாரதியார் பாடிய பாட்டு இது ஒன்றுதானாம். மனித நேயத்தின் கருவியாக இதை எண்ணிப் பார்க்கும்போது டால்ஸ்டாயின் பஞ்ச நிவாரண அனுபவங்கள் நமக்கு நினைவுக்கு வருகின்றன.

இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளில் பல சரடுகள் வேதநாயகம் பிள்ளையிடம் காணக் கிடக்கின்றன. அவற்றை விரிவாகக் காண முயலுவது நமது கடமை.

ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர்

ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரைப் பற்றி அவர் மகாசமாதி அடைந்து ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு, இன்று புதுசாக ஏதாவது தேடினால், எதுவும் கிடைப்பது அரிது. அவர் சகலவிதங்களிலும் இந்திய ஆன்மீக மரபோடு ஒட்டியே வந்தவர்தான் என்றாலும், இந்திய மறுமலர்ச்சி புது சிந்தனைகளில் பெரும்பங்கு வகிக்கிறார். மற்றவர்கள் பொருளாதாரம், மதம், சமூகம், அரசியல், சீர்திருத்தம் என்று எவ்வளவுதான் அலைந்தாலும், ராமகிருஷ்ணரைப்போல ஆன்மீகக் கடலில் அமைதிப் புள்ளியை அவர்கள் காண முடியாத வரையில் பூரணத்துவம் பெற்றவர்களாகச் சொல்ல முடியாது. ஆன்மீகத் துறையில் மட்டுமல்லாது, மனித வாழ்வுக்கே முக்கியமான நிரந்தரமான மத்தியப் புள்ளியை அவருக்குப் பின் வந்த தலைமுறையினருக்கெல்லாம் காண உதவியவர் ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர்.

அவரைப் பற்றியும், அவருடைய சாதனைகள் பற்றியும், ஓரளவுக்காவது தெரிந்து கொள்ளாத இந்தியனை இந்தியன் என்றே சொல்ல முடியாது. நவீன இந்தியா “டெக்னாலஜி”, பொருளாதாரம், தொழில் வளம், சமூக முன்னேற்றம் என்று எவ்வளவுதான் முன்னேற்றம் கண்டிருப்பதாகப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டாலும் அதன் பின்பலத்தில் ஜோதி ராமலிங்கம், தயானந்த சரஸ்வதி, ஷ்ரீரடி ஸாய்பாபா, ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் போன்றவர்களின் உருவங்கள் பிரும்மாண்டமானதாக மறக்க முடியாதவையாக நிற்கின்றன. இவர்களில் சரித்திர ரீதியாகவும் காலதேச வர்த்தமான ரீதியிலும் பின்விளைவுகளினாலும் மிக மிக முக்கியமானவர் ராமகிருஷ்ணர்.

அவர் உயிர் வாழ்ந்தது என்னவோ ஐம்பது வருஷங்கள்தான். 1836 முதல் 1886 வரை. இந்த ஐம்பது வருஷங்களில் அவர் காமார்புக்கூரிலிருந்து கல்கத்தாவிற்கும் தஷினைஷ்வரத்திற்கும், அங்கிருந்து இரண்டொரு தரம் காமார்புக்கூருக்கும் அங்கிருந்து முடிவாக தஷினைஷ்வரத்திற்கும் நகர்ந்தது தவிர, வேறு எங்கும் பயணங்கள் மேற்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. காசி, ராமேஸ்வரம், யூரி என்று மத சம்பந்தமான பிரயாணங்கள் கூட அவர் மேற்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. ராம் மோகன்ராயைப் போல பல மத சாஸ்திரங்களை, கிடைக்காத நூல்களைப் படித்து அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றும், அலைந்ததாகவும் தெரியவில்லை. அவர் காலத்தில் முக்கியமாக வங்க மக்களுக்குப் புது சேஷத்திரங்களாக கைகாட்டி அழைத்த லண்டன், ஆக்ஸ்போர்ட், கேம்பிரிட்ஜ் என்று தேட வேண்டிய அவசியமும் அவருக்கு ஏற்படவில்லை. அவர் கடவுளை நோக்கிச் செய்த நீண்ட பயணத்துக்கு தஷினைஷ்வரத்தை ஒட்டியிருந்த காடுகளில் பயணம் செய்வது போதுமானதாக இருந்தது. குருமார்களைத் தேடிக் கொண்டுக்கூட அவர் போனதாகத் தெரியவில்லை. வேதாந்த, கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய குருமார்கள் பலர் அவரைத் தேடி வந்து அடைந்ததாகத் தெரிகிறது. அவர்களுடைய பெயர்கள் அவரோடு சேர்ந்ததனால், இன்று அவர் சரித்திரத்தைப் படிப்பவருக்குத் தெரிய வருகின்றன.

சிஷ்யர்கள் குருமார்களைத் தேடி அலைவது போல, சில சமயம் குருமார்களும் தக்க சிஷ்யர்களைத் தேடி அலைவது நம் மரபில் உள்ள விஷயம்தான், பல்வேறு குருமார்கள் பல்வேறு சமயங்கள் ராமகிருஷ்ணரைத் தேடிவந்த மாதிரி, தன் சிஷ்யர்களில் சிறந்தவரான விவேகானந்தரைக் காணாதபோதெல்லாம் அவர் பிரிவாற்றாமையால் வருந்தியிருப்பதாக அவர் சரித்திரம் சொல்லுகிறது. இதேபோல மற்ற பல சிஷ்யர்களையும் அவர் தேடிப் போனதாகவும்தான் தெரிகிறது. குரு சிஷ்ய பரஸ்பர

அன்பு என்பதற்கு ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் வாழ்க்கையிலிருந்து பல உதாரணங்களை எடுத்துக் காட்டலாம். இதுவே கூட அவர் பெருமையை அதிகரிக்கச் செய்கிறது. இதில் விசேஷம் என்னவென்றால் குரு சுட்டிக் காட்டிய பாதையில் சிஷ்யர் வெகுதூரம் முன்னேறி குருவுக்கும் தனக்கும் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் எல்லோருக்கும் பெருமை தேடித் தந்தார் என்பதாகும்.

குரு ஜீவித்திருந்தது ஐம்பதே வருஷங்கள். இதில் முதல் இருபது, இருபத்திரண்டு வருஷங்களைத் தள்ளிவிட்டால் இருபத்தைந்து வருஷங்களில் குரு காட்டிய சாதனைகள் பிரமாதம் என்றுதான் போற்ற வேண்டும். தன் குருவைவிட பதினோரு ஆண்டுகள் குறைவாகவே சிஷ்யர் ஜீவித்திருந்தார். சுவாமி விவேகானந்தர் இறக்கும்போது, உலக வழக்கப்படி கணக்கிட்டால், முப்பத்தி ஒன்பது ஆண்டுகள் பூர்த்தி ஆகவில்லை. சாதனைகள் செய்து காட்ட அவருக்கிருந்த வருஷம் ஒரு இருபது ஆண்டுகளுக்குக் குறைவுதான். ஆனால் ஆன்மீக உலகத்தில் காலத்தை இப்படிக் கணக்கிடக்கூடாதுபோலும்! மற்றவர்கள் பூரண ஆயுட்காலத்திலும் சாதிக்க முடியாதவற்றையும், குரு, சிஷ்யர் இருவரும் செய்து காட்டியிருக்கிறார்கள். இன்றைய இந்திய மறுமலர்ச்சிப் போக்கு அதன் சிந்தனைகளில் பெரும்பகுதி இவர்கள் இருவருக்கும் பெருமளவு கடன்பட்டிருக்கிறது என்பது சொல்லி மாளாது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

இந்தச் சாதனைகள் சாத்தியமானதற்கு ஓரளவில் இடம், தேசம், காலம், வர்த்தமானம், சமுதாயம் என்று சொன்னாலும், தனிமனித மேதைதான் அரைப்பங்கு காரணமாகச் சொல்ல வேண்டும். காலம், தேசம், வர்த்தமானம் என்பதில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முதற்பகுதியில் வங்கத்தில் ராமகிருஷ்ணர் தோன்றியதைச் சொல்ல வேண்டும். சரித்திர சம்பவங்களினாலும், அந்நியப் பண்பாட்டு மோதலினாலும்

அதுவரை இந்திய நாகரிகத்தில் ஏற்படாத ஒரு விரிசல் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. புது ஆங்கில முறைக் கல்வியைக் கற்று, புது மேலை நாட்டு அறிவுகளைத் தொடர்ந்து ஆங்கிலேயர்களின் பழக்க வழக்கங்களைப் பாதி வழி மேற்கொண்டு இந்த விரிசலைச் சமாளித்து விடலாம் என்று ஒரு சாரார் எண்ணினார்கள். பிரம்ம சமாஜம், ஆரிய சமாஜம் முதலியவை எல்லாம் ஓரளவுக்கு இந்தக் காரியத்தைதான் செய்ய முயன்றன. கிறிஸ்தவ மதப் போக்கில் 'யூனிடேரியன்' சர்ச் மாதிரி இந்து மதத்தில் அமைத்து விட்டால் சீர்திருத்தங்கள் சரியாக வந்துவிடும் என்று காலத்தால் முந்தியவரான ராம் மோகன் ராயும், ராமகிருஷ்ணரின் சமகாலத்தவரான கேசவ் சந்திர சென்னும் எண்ணினார்கள். இந்த கிறிஸ்தவ அடிப்படையினால் கடவுளை தகப்பனாகக் கருதுவதும் ஒரே கடவுளின் பிள்ளைகளான எல்லா மக்களும் சகோதரர்கள் என்று கருதுவது பெண்களோடு ஆண்களும் சரி நிகர் சமானம் என்று எண்ணுவது, எல்லோருக்கும் சமமாக படிப்பு வேண்டும் என்று எண்ணுவது இந்து மதத்தில் காலத்தால் வந்துவிட்ட அசட்டுத்தனங்களை அகற்றுவது, எல்லா மதங்களும் சமம் என்று எண்ணுவது என்கிற நன்மைகள் பலவும் ஏற்பட்டன. பழைய இந்து மதப் பழக்க வழக்கங்கள் எல்லாமே அசட்டுத்தனமானவை என்று நினைப்பது ஒன்று. எல்லாப் பழமைவாதிகளையும் குற்றம் குறை கூறிக்கொண்டே இருப்பது இரண்டு. விக்ரக ஆராதனைகளில் நம்பிக்கை வைப்பது தவறு என்பது மூன்று. பழமைவாதிகளால் சாதிக்க முடியாததை புதிய வழிகள் சுலபமாகச் சாதித்துவிடும் என்கிற நினைப்பும் பரவலாக இருந்தது.

இதை எல்லாம் ராமகிருஷ்ண பரம ஹம்சர் ஜோதி ராமலிங்கர் போன்றவர்கள் நேரடியாக சிந்தித்து விவாதித்து மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல முயன்றார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. தங்களுக்கு உகந்த வழிகளையும் சித்தாந்தங்களையும்

விடாது பின்பற்றி தங்கள் உதாரணங்களாலேயே இந்திய மறுமலர்ச்சிப் போக்கைச் சரியான வழியில் திருப்பி விட முயன்றார்கள் அவர்கள். இதில் ஜோதி ராமலிங்கத்துக்குக் கவிதை கை கொடுத்தது ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சருக்குச் சிறு சிறு கதைகள், ஆன்மீக வழிகளை விளக்கும் கதைகள் கைகொடுத்தன. ராமகிருஷ்ணரின் இந்தக் கதைகளைப் படிப்பவர்களுக்குத் தெரியும், இந்தக் கதைகளில் எதையும் புதுசாக சிருஷ்டித்துத் தரவேண்டும் என்று அவர் முயலவில்லை. இந்த தத்துவ மரபில் மக்களிடம் புழக்கத்திலிருந்த எளிய வார்த்தைகளில் கேட்போர் மனதில் நிற்கும்படியாகத் தன் கதைகளைச் சொல்ல அவர் முயன்றார். மகாகவிகள் என்று சொல்லப்பட்டவர்களுக்குக் கூடக் கைவராத ஒரு கலைத் திறனுடன் பல கதைகளை அவர் சொல்லியிருக்கிறார்.

உதாரணமாக உப்பால் ஆன ஒரு உருவம் கையில் கஜக்கோலுடன் கடலின் ஆழத்தை அளப்பதற்காக வீரத்துடன் கிளம்புகிறது என்று ஒரு கதை. அதைப்போல மனத்தில் நிற்கிற கதைகள் பலவற்றை ராமகிருஷ்ணர் உருவாக்கியிருக்கிறார்.

ஜோதி ராமலிங்கத்தைப் போலவே ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சருக்கும் பள்ளிப் படிப்பு அதிகம் இல்லை. அதில் அவருக்கு ஈடுபாடு அதிகமில்லை என்றும் தெரிகிறது. தெய்வ சம்பந்தமான நாடகங்கள், பாடல்களில் ஈடுபாடு இருந்தது என்றும், ஆனால் அவர் அதை வளர்த்துக் கொள்ளவில்லை என்றும் தெரிகிறது. தந்தை ஒரு ஏழை பூஜாரி. முதலில் அவரிடம் சமஸ்கிருதம் படித்ததாகவும், பின்னர் கல்கத்தாவில் தமையனார் ஆரம்பித்த பள்ளியில் கொஞ்ச காலம் படித்ததாகவும் தெரிகிறது. ராணி ராசமணிதேவி என்பவர் தக்ஷிணேசுவரத்தில் ஒரு காளிகோவில் கட்டி அதற்கு பூஜாரியாக அவர் தமையனாரை அனுப்பவே, ராமகிருஷ்ணரும் உதவிப் பூஜாரியாக அவர் தமையனாரை

அனுப்பவே, ராமகிருஷ்ணரும் உதவிப் பூஜாரியாக போய்ச் சேர்ந்தார். முதலில், சிறிது காலம், ராசமணி தேவி ஜாதியால் தாழ்ந்தவர் என்கிற ஒரு நினைப்பு ராமகிருஷ்ணருக்கு இருந்ததாகவும், அது நாளடைவில்தான் மறைந்தது என்றும் தெரிகிறது.

சின்ன வயது முதலே தெய்வத்திடம் அசையாத நம்பிக்கையும் தெய்வத்தை நேருக்கு நேர் பார்த்துவிட வேண்டும் என்கிற லட்சியமும் அவருக்கு இருந்திருப்பதாக தெரிகிறது. சகஜ நிலையும், சமாதானிலையும் அவருக்கு சின்ன வயது முதலே பழக்கமாகியது. பரவச நிலையில் தன்வசம் இழந்து தெய்வ சாந்நித்யத்தில் இருப்பது அவருக்கு சாத்தியமாகவே இருந்திருக்கிறது. இத்தனைக்கும் அவருக்கு குரு என்று சொல்ல ஒருவரும் இல்லை. பலரும் அவரை இளம் வயதிலேயே ராமர் கிருஷ்ணர் அவதாரமாகக் கண்டு கொண்டதின் விளைவாகவே அவருக்கு ராமகிருஷ்ணர் என்கிற பெயரும் நிலைத்து விட்டதாகத் தெரிகிறது.

பொருளாதார ஆதிக்கத்தை உணர ஆரம்பித்துக் கொண்டிருந்த இந்து சமுதாயத்தில் தெய்வத்தை தேடிக் கொண்டிருந்த ராமகிருஷ்ணருக்கு அவர் குடும்பமும், கிராம சமுதாயமும் பெருமளவுக்கு உதவியிருக்கின்றன என்பது வெளிப்படை. ஐந்து வயதுப் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து வைத்துவிட்டு குடும்பத்தினர் அவர் எப்படி குடும்பம் நடத்தப் போகிறார் என்று கவலைப்பட்டபோது கூட ராமகிருஷ்ணர் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. உலக வாழ்வில் சற்றும் ஈடுபாடு இல்லாத மனைவியும் வந்து சேர்ந்த பிறகு அவர்கள் குடும்பம் நடத்தியதை ஒரு “லட்சியக் குடும்பமாகத்தான் சொல்ல வேண்டும்”. மனைவியை உலகத்தின் அன்னையாகக் கண்டு ஏற்றுக்கொள்ளும் பழக்கம் ராமகிருஷ்ணருக்கும் அவரைத் தொடர்ந்து அவர் சிஷ்யர்களுக்கும் நாளடைவில் வந்துவிட்டது. அன்னைக்கு அன்னை சாரதாதேவி என்கிற பெயரும் நிலைத்துவிட்டது.

ராமகிருஷ்ணரின் புகழ் 1865க்கு மேல் கல்கத்தாவிலும், வங்கத்திலும், ஓரளவுக்கு இந்தியா பூராவிலும் கூடப் பரவ ஆரம்பித்து விட்டது. மறுமலர்ச்சிக் கொந்தளிப்பில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருந்த கல்கத்தாவில் தக்ஷிணேஸ்வரத்தின் காளி கோயில் பூஜாரியின் பெயர் பரவலாக பயபக்தியுடன் பேசப்பட்டது. புது பிரும்ம சமாஜத்தை ஆரம்பித்துத் திறம்பட நடத்திக் கொண்டிருந்த கேசவ் சந்திரசென் அடிக்கடி ராமகிருஷ்ணரைச் சந்தித்ததாகத் தெரிகிறது. இருவரும் அடிப்படையில் கருத்து வேறுபாடுகள் நிறைய உள்ளவர்கள் என்றாலும் பரஸ்பரம் மதிப்புள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். ராமகிருஷ்ணரும் பலசமயம் கேசவ் சந்திரசென்னின் பிரும்ம சமாஜக் காரியாலயத்துக்குப் போனதாகவும் தெரிகிறது. அங்கு நரேந்திரநாத் தத் என்கிற வாலிபர் சங்கீத கோஷ்டியில் வயலின் வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். எதிர்ப்படுகிற சாமியார்கள், யோகிகள், மகான்களை “நீங்கள் கடவுளைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் நரேந்திரநாத் தத்தர். ஒரே ஒருவர் தான் “ஆமாம் பார்த்திருக்கிறேன், உன்னை இப்போது பார்ப்பதுபோலப் பார்த்திருக்கிறேன்” என்று பதில் சொன்னார். அல்லாவையும், கிறிஸ்துவையும் காளியையும் மற்ற இந்து தெய்வங்களையும் நேரில் கண்டதாகச் சொன்னார் அவர். அவர்தான் ராமகிருஷ்ணர்.

ஆன்மீகச் சிந்தனைகளுக்கெல்லாம் அப்பால் ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் அடிப்படையான கருத்து மக்களுக்குச் சேவை செய்வதுதான் ஈஸ்வரனுக்குச் சேவை செய்வதாகும் என்பது. இந்தக் கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு தான் இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளில் ஒரு பெரிய அம்சமாக சுவாமி விவேகானந்தரின் சேவையும் ராமகிருஷ்ண மடஸ்தாபனமும் பின்னர் ஏற்பட இருந்தன.

கேசவ் சந்திர சென்

கேசவ் சந்திர சென் என்கிற பெயர் ராம் மோகன் ராய் என்கிற பெயருக்கு அடுத்தபடியாக பிரசித்தியானது. ஆனால் அவரைப் பற்றி அதிகமாக வங்கத்துக்கு வெளியே தெரியவில்லை என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. ராம் மோகன்ராய் ஆரம்பித்த பிரம்ம சமாஜத்தை கட்டிக்காத்தார் அவர். பிரம்ம சமாஜம் பெண்கள் விஷயமாக நிறைய அக்கறை கொண்டதாக இருந்தது. பெண்கள் பற்றிப் பல சீர்திருத்தங்களுக்கு வங்கத்தில் மட்டுமல்லாமல் இந்தியாவின் பெரும்பகுதியிலும் வழி காட்டியது. பால்ய விவாகத் தடை, விதவைகளுக்கு மறுமணம், பெண்களுக்கு சம அந்தஸ்து, கோஷாமுறை ஒழிப்பு என்று பல துறைகளில் பிரம்ம சமாஜம் சிறப்பாகச் செயல்பட்டது. இவையெல்லாம் இந்தியாவில் சமூக ரீதியான ஓரளவுக்கு மேலெழுந்தவாரியான ஆனால் அவசியமான மாற்றங்கள்.

சற்று ஆழமான அளவில் கவனித்தோமானால் இந்து மதத்தில் சீர்திருத்தம் செய்து இந்திய மறுமலர்ச்சியை உருவாக்க கேசவ் சந்திரர் முயன்றார் என்பதும் தெரியவருகிறது. ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சருக்கு இரண்டு வருஷங்கள் கழித்து 1838-ல் பிறந்த கேசவ் சந்திர சென் கல்லூரியில் படிக்கும்போதே கடவுள் மனித குலத்தின் தந்தை என்கிற நினைப்பும் அது காரணமாக எல்லா மனிதர்களும் சகோதரர்கள் என்கிற நினைப்பும் உள்ளவராக இருந்தார். இந்த இரண்டு சித்தாந்தங்களையும் அவர் தன் பத்தொன்பதாம் வயதில் தொடங்கிய நல்லெண்ண சகோதரர்கள் சங்கத்தில் வற்புறுத்தினார். சங்கம் அவர் வீட்டிலேயே கூடியது. சங்க ஆலயம் அவர் அறையேதான்.

கடவுளைத் தகப்பனராக நினைக்கிற போக்கும் எல்லா மனிதர்களையும் சகோதரர்களாக நினைக்கிற மனப்பான்மையும் மனிதர்களுக்கு வருவதற்காகத்தான் அவர் தன் ஆயுள் யூராவும் பாடுபட்டார். அந்தக் காலகட்டத்தில் அதை அழுத்திச் சொல்வதற்கு அவசியம் இருந்தது என்பது தெரிகிறது. அதனால்தான் ஜோதி ராமலிங்கம், ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் போன்றவர்களும் அதை வற்புறுத்தினார்கள். ஆனால் அதை ஸ்தாபன ரீதியில் அமலுக்குக் கொண்டுவர மூவரும் மூன்று விதமான வெவ்வேறு வழிகளைப் பின்பற்றினார்கள். இந்திய மறுமலர்ச்சியில் இந்த மூன்று வழிகளுக்கும் முக்கியத்துவம் உண்டு. எது எதைவிடச் சிறந்தது என்று சொல்ல முடியாது. மூன்று வழிகளுடைய தாக்கமும் இன்றும் நமது சமுதாயத்தில் நம்மால் காணமுடிகிறது.

கடவுளை கேசவ் சந்திர சென் மறுக்கவில்லை. தெய்வத்தை வேறுவேறு ரூபங்களில் காண்பதை மறந்துவிட்டு ஏராளமான உருவங்களில் தெய்வத்தை பூஜிப்பதை விட்டுவிட்டு ஒன்றே தெய்வம், மனிதன் ஒரே குலம் என்ற அசையாத நம்பிக்கையுடன் மத சமுதாய ஸ்தாபனங்கள் இயங்கத் தொடங்க வேண்டும் என்றும், அதற்கும் அப்பால் உலக சர்வதேசிய இயக்கமாக இச்சித்தாந்தம் பரவவேண்டுமென்றும் அவர் விரும்பினார். இந்து மதத்தில் மட்டுமின்றி அவர் கண்ட அளவில் மற்ற மதங்களில் கோஷ்டி மனப்பான்மை, கட்சிப் பூசல்கள், சிறு சிறு கருத்து வேறுபாடுகள் ஏராளமாக இருந்தன. மதம் நல்லபடி தழைக்க மனித குலம் ஒற்றுமைப்பட வேண்டியது அவசியம் என்று அவர் கருதினார். ஜாதி முதலியன பற்றி கட்சி கட்டிய இந்துக்கள் விஷயமாக அவர் நிறையவே சொன்னார். இந்துக்களில் பெரும்பாலோர் குறுகிய உள்ளம் படைத்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். பிறருடைய நோக்கங்களிலேயே அவநம்பிக்கை கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். கட்சிக் கசப்பும், கோஷ்டி

மனப்பான்மையும் அவர்கள் காரியங்களில் உள்ள நல்லதையெல்லாம் வியர்த்தமாக்கி அழித்துவிடுகின்றன. சிறு சிறு விஷயங்கள் பற்றி வேறுபாட்டை வளர்த்துக் கொண்டு தங்களுக்குள் சண்டையடித்துக் கொள்கிறார்கள். இந்தச் சண்டைகள் மதம், கடவுள் என்கிற பெயராலேயே நடக்கிறது என்பது வருத்தப்பட வேண்டிய விஷயம். மதம் என்கிற சிந்தனை மனிதர்களை ஒருமைப்படுத்த வேண்டும். மக்களை ஒரே கடவுளோடு பிணைப்பதாக இருக்க வேண்டும் என்று சொன்னார் கேசவ் சந்திர சென்.

இங்கிலாந்தில் பர்மிங்ஹாம் என்கிற நகரத்தில் ஒரு சமயம் பேசும் போது அவர் சொன்னார். “இந்து மதத்தில் எத்தனை விதமான பாகுபாடுகள், போக்குகள், இருக்கின்றன என்று கிறிஸ்தவர்கள் ஆச்சரியப்படுகிறார்கள். ஆனால் கிறிஸ்தவர்கள் இடையேயும் வேறுபாடுகளும் பலதரப்பட்ட வித்தியாசமான போக்குகளும், காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொருவரும் சொல்வதைக் கேட்கும்போது அவர்கள் நமக்கு வேறு வேறு கிறிஸ்தவங்களை விற்க முயல்கிறார்களோ என்று தோன்றுகிறது. ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனும் ஒவ்வொரு விதமாக பைபிளை அர்த்தப்படுத்துகிற மாதிரி தோன்றுகிறது. ஒரே கிறிஸ்துதானே இருந்தார்? அல்லது பல கிறிஸ்துக்களா-?”

மாறுபட்ட கருத்துக்களுடைய கட்சிகளும், கோஷ்டிகளும் மதத்தின் வேர்களுடைய அழித்து விடுகின்றன. மதத்தின் நோக்கையே மாசுபடுத்தி விடுகின்றன என்று அவர் சொன்னார். “தெய்வத்தின் பெயரிலும், மதத்தின் பெயரிலும் ஒன்றுபட்டு நிற்கவேண்டிய மனிதர்கள் அடித்துக் கொள்கிறார்கள். அதனாலேயே மத விஷயங்களில் கட்சி, கோஷ்டி மனப்பான்மை இருக்கக்கூடாது. ஒரே தெய்வத்தை ஏற்றுக்கொண்டு ஒரே குலமாக மனிதன் செயல்பட வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது.

நாம் நாகரிகம் உள்ளவர்களானால் நவீனமனப்பான்மை உள்ளவர்களானால் இந்த மதம் சிறந்தது என்றோ, இந்த மதத்தில் இந்தப் பகுதி சிறந்தது என்றோ நினைப்பதை விட்டுவிட வேண்டும். சரித்திரம் நமக்கு அறிவுறுத்துவது இதையேதான். நாம் எல்லோரும் சகோதர சகோதரிகளாகச் செயல்பட வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது” என்று முழுங்கினார் அவர்.

1869-ல் கல்கத்தாவில் பிரும்ம மந்திரின் திறப்பு விழாவின் போது கேசவ சந்திரர் செய்த பிரசங்கத்தில் “இங்கு செய்யப்படும் எந்தப் பாட்டும், பேசப்படும் எந்தப் பிரசங்கமும், எந்த மதத்தின் எந்தக் கட்சியையும் உயர்த்தியோ, தாழ்த்தியோ இருக்கக்கூடாது என்று விதிமுறைகள் அமல்படுத்தப்படும்” என்று சொன்னார்.

சமுதாயத்தில் சகோதரத்துவத்தை செயல்படுத்துவதன் அவசியத்தை அவர் பல சமயங்களில் வற்புறுத்தினார். இந்தியர்களின் சமுதாயப் போக்கு வாழ்க்கை வழிகள் மாறிக் கொண்டு இருந்தன. புதுக்கல்வி முறை காரணமாகப் பலரும் பல நல்ல நூல்களைப் படிக்க வழி ஏற்பட்டது. புதிய சிந்தனைகள் வளர்கின்றன. பழைய போக்குகளில், சித்தாந்தங்களில் வாழ்கிற வழிகளில் நம்பிக்கை தேய்கிறது. மனிதன் முக்கியம் என்று கருதிய பல மதிப்பீடுகள் மறைகின்றன. பழமையான ஸ்தாபனங்கள் இடிந்து விழுகின்றன. சமுதாயம் கலகலத்து விலவிலத்துப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. புதுமை, புரட்சி, மாறுதல் என்பதெல்லாம் சரிதான். இந்தச் சமயத்தில்தான் புதியதானதொரு நல்ல சமுதாயத்தை நாம் நிர்மாணிக்க முயல வேண்டும். ஜாதி என்கிற அநாகரிகப் பிடியிலிருந்தும் விக்கிரக ஆராதனை என்ற அசட்டு நம்பிக்கையிலிருந்தும் சமுதாயம் தப்பிக்க வேண்டியது அவசியம். விக்கிரக ஆராதனை என்கிற ஒரு காட்டுமிராண்டிப் பழக்கம் சமுதாயத்தில் ஜாதியின் பிடிபு தளராமல் பார்த்துக் கொள்கிறது. இந்த இரண்டு தீங்குகளையும்

ஒழிக்க ஒன்று சேருங்கள் என்று “இந்திய வாலிபர்களே” என்று தலைப்பிட்டு எழுதிய ஒரு சிறு நூலில் அவர் குறிப்பிடுகிறார். தயானந்த சரஸ்வதி மாதிரி அவர் இந்தியர்களை வேத காலத்துக்குத் திரும்பிப் போகச் சொல்லவில்லை. ஆனால் வேத காலத்தில் ஜாதிப் பிரிவினைகள் இல்லை என்பதனைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். பிற்காலத்தில் கூட ஜாதி என்பது தொழில் வர்க்க ரீதியாகத்தான் செயல்பட்டது என்றும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

ஜாதி பற்றி தன் சிந்தனைக்கு சரித்திர ரீதியான ஒரு காரணத்தையும் சொல்லுகிறார் கேசவ் சந்திர சென். ஜாதிகள் பெருத்து இந்தியாவுக்குள்ளேயே ஒற்றுமையில்லாமல் போனதினால் தான் நடுக்காலத்தில் இஸ்லாமியர் போன்ற அந்நியர்கள் படையெடுத்து நாட்டை வெல்வது சாத்தியமாக இருந்தது. ஜாதியும் விக்ரக ஆராதனையும் இந்தியாவை அடிமைப்படுத்தப் போதுமானவை. அவற்றை ஒழித்தாலேயொழிய அடிமைத்தனம் நீங்காது என்பது தெளிவு. இந்தியாவில் சுபிட்சம் பரவ சுதந்திரம் ஒங்க ஜாதி ஒழிய வேண்டும்.

இந்த ஜாதி ஒழிப்பு வாதத்திலேயே ஒரு நவீன அரசியல் அம்சம், அதுவரை இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளில் ஒலக்காத ஒன்று-இருப்பது தெரிகிறது. இதைத் தொடர்ந்து ஜாதி ஒழிப்புக்கு நர்லாவது காரணமாக கேசவ் சந்திர சென் கூறுகிற விஷயத்தை முழு அரசியல் விஷயமாகவே கருதலாம். மனிதர்களின் சமத்துவம், சகோதரத்துவம் சுதந்திரத்துவம் என்கிற மூன்று தத்துவங்களையும் இந்தியாவில் ஸ்தாபிக்க வேண்டுமானால் ஜாதி ஒழிய வேண்டும். 1864ல் செய்த ஒரு பிரசங்கத்தில் அவர் சொல்லுகிறார். “இந்தக் காலத்தின் முக்கியமான ஒரு போக்கு என்னவென்றால் நம்மிடையே அறிவுள்ளவர்களுக்கு சுதந்திரத்தின்மேல் காதல் பிறந்திருக்கிறது

என்பதுதான். சுதந்திரத்தை நமது புது சித்தாந்தமாக, புதுக்கொள்கையாக ஏற்றுக்கொண்டால்தான் நாம் உய்யமுடியும். நமது பேச்சிலும் மூச்சிலும் நாம் செய்கிற ஒவ்வொரு காரியத்திலும் சுதந்திரக் காதல் வியாபித்து இருக்கிறது. நமது ஜன சமூகத்தின் எல்லாப் பகுதியினரும் பங்கு பெறக்கூடிய அரசியல் நமக்குத் தேவை. நாகரிக உலகம் பூராவும் ஒருவர் விட்டுப்போகாமல் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் கல்வி மூலம் அறிவு ஒளியை ஏற்றி வைக்க முயலுகிறது. மரபு என்கிற விலங்கையும் வழக்கம் என்கிற கல்லையும் இது ஒன்றுதான் சரி என்கிற மூடத்தனத்தையும் உடைத்துக் கொண்டு வெளியேறி சுதந்திரம் பெற சமுதாயம் முயல்கிறது.”

இந்த வாக்கியங்கள் கல்கத்தாவில் 1864-ல் கேசவ் சந்திர சென் செய்த பிரசங்கத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை. அப்போது அவருக்கு வயது 26தான் என்பதை நினைவில் வைக்க வேண்டும். அடுத்த தலைமுறையில் இன்னொரு இளைஞர் இந்த வாக்கியங்களைத் தொடர்ந்து வற்புறுத்தத் தோன்றினார். அவர் பெயர் சுவாமி விவேகானந்தர்.

சுதந்திரம் என்கிற சித்தாந்தத்தை வற்புறுத்தியது போலவே கேசவ் சந்திரர் கல்வி முறையையும் வற்புறுத்தினார். சரியான கல்வி மூலந்தான் இந்தியர்கள் தேவையான சீர்திருத்தங்களைச் செய்து கொண்டு மேன்மையான வாழ்வு வாழ முடியும். கல்வி மூலந்தான் இந்தியாவில் ஜாதி பேதமற்ற ஒரே ஜாதி சிருஷ்டியாக முடியும் என்று அவர் எண்ணினார். ஒரு சிலருக்குக் கல்வி கிடைத்து பலருக்குக் கிடைக்காமல் போகும் வரையில் கல்வியால் பயனில்லை என்றும், எல்லோருக்கும் சமமாகக் கல்வி கற்க சந்தர்ப்பம் கிடைக்க வேண்டும். கல்வி மூலம் நீதிபோதனையும் ஆன்மீக உயர்வும் ஏற்பட வேண்டும். அதே சமயத்தில் விஞ்ஞான அறிவும் விஞ்ஞானத்தை சரிவர

உபயோகிக்கும் அறிவும் ஊட்டப்பட வேண்டும். அரசியல் சுதந்திரமும் சமத்துவமும் சமுதாயத்தில் எல்லோரும் சமம் என்கிற எண்ணமும் பொருளாதாரத்தில் மனிதனுக்கு மனிதன் உயர்வு தாழ்வு இல்லாமையும், வாழ்க்கை வசதிகள் உயர்வும், கிடைத்த சுதந்திரத்தைக் கட்டிக்காக்கும் திறனும், அதிகமான நம்பிக்கைகளும் எதிர்பார்ப்புகளும் உருவாக, சரியான கல்விதான் இந்தியர்களுக்கு உதவும் என்று எண்ணினார். அதை அழுத்தமாகச் சொல்லவும் சொன்னார்.

இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளின் ஆரம்ப காலத்தில் சுதந்திரம், கல்வி என்று இரு துறைகளின் முக்கியத்துவத்தையும் பற்றி அந்தக் காலகட்டத்தில் வேறு யாரும் இவ்வளவு சொல்லவில்லை என்பது கவனிக்கப்படவேண்டிய விஷயம். இந்த இரண்டு விஷயங்களாலும் கேசவ் சந்திர சென் இந்திய மறுமலர்ச்சியாளர்களுடன் சரி சமமான இடம்பெறுகிறார்.

ஜோதி ராமலிங்கம் போல், தயானந்த சரஸ்வதியைப் போல, கேசவ் சந்திர சென்னுக்கும் ஸ்தாபனங்கள் மூலம் செயல்படுவதில் நம்பிக்கையிருந்தது. ஆனால் ஸ்தாபனங்களின் குறைபாடுகளும் அவருக்குத் தெரியவரவில்லை என்றும் சொல்ல முடியாது. அவர் இறக்கும்போது (1884) பிறும்ம சமாஜம் மூன்றாகப் பிளந்து நின்றது. இது தவிர்க்க முடியாத ஒரு விஷயம். ஆனால் கேசவ் சந்திர சென்னின் சிந்தனை வார்ப்பு விரிசல் விட்டுவிடவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

தக்ஷிணேஷ்வரத்து காவல் பூசாரியான ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சருடனான அவரது நட்பைக்கூட இந்திய மறுமலர்ச்சி சிந்தனையின் ஒரு அம்சமாகக் கருதலாம். கவி ரவீந்திரநாத் தாகூர், கவாமி 'விவேகானந்தர் போன்றவர்கள் கேசவ் சந்திர சென்னின் மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளை வெகுவாகச் செயல்பட்டு

விரிவாக்கிக் காட்டினார்கள். சென்னையிலும் ஆந்திரப் பிரதேசத்திலும் வீரேசலிங்கம் பந்துலு செயல்பட்டதெல்லாம் கூட ஓரளவுக்கு கேசவ் சந்திரரின் முன்மாதிரியைக் கொண்டுதான். இன்னும் சற்று விலகிய தூரத்தில் கேரளத்தில் நாராயணகுரு செயல்பட்டதைக்கூட வங்க பிரம்ம சமாஜத்தின் தூரத்தின் விளைவுகளில் ஒன்றாகக் காணமுடியும்.

மற்ற சில மறுமலர்ச்சிக்காரர்கள் அளவில் கேசவ் சந்திர சென்னும் அவர் சிந்தனைகளும் தமிழர்களால் அதிகமாக ஆராயப்படாதிருப்பது நிவர்த்திக்கப் படவேண்டிய ஒரு அவசியமான காரியம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

ஸ்வாதித் திருநாள்

ஸ்வாதித் திருநாள் பெயரில் வழங்குகிற சாகித்தியங்களை அவர்தான் எழுதினாரா என்பது பற்றி ஒரு விவாதம் சமீபத்தில் தமிழ்நாட்டில் தலைதூக்கி, அநாவசியமாகத் தீவிரமாக அடிபட்டது. இதுபோல ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களை ஷேக்ஸ்பியர் என்பவர்தான் எழுதினாரா என்பதும் கேள்விக்கிடமாக இருப்பதாகப் பலர் கருதுகிறார்கள். என்றாலும் அவற்றை ஷேக்ஸ்பியர் என்கிற பெயர் சொல்லியே நாம் அங்கீகரிக்கிறோம். அதேபோல அநேகமாக முச்சங்கம் என்கிற கதையை-அதை சரித்திரம் என்று சொல்ல முடியாது-நம்ப முடியாது என்று ஏற்பட்டுவிட்டாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக் கவிதைகளை சங்க இலக்கியம் என்றுதான் தொடர்ந்து கூறுகிறோம்.

பல இந்திய மகா ராஜாக்கள் கல்வியிலும் கலைகளிலும் தேர்ந்தவர்களாக இருந்ததுடன் பல கலைகளிலும் கல்வித் துறைகளிலும் வல்லவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். சில சமயம் அவர்கள் பெயரில் வழங்குகிற நூல்கள் முதலியன அவர்கள் எழுதியதல்ல என்று ஏற்பட்டாலும் கூட அதனால் ஒன்றும் நஷ்டமில்லை. அவர் பெயரில் ஏற்றிச் சொல்லுவது மரபு என்று ஏற்பட்டு விட்ட பிறகு அதைச் சரித்திர உண்மையாகவே ஏற்றுக்கொண்டு விடலாம் நாம்.

ஸ்வாதித் திருநாள் விஷயத்தில் இதைப்பற்றி விவாதத்தை முடித்துக் கொள்வதற்குக் காரணமும் இருக்கிறது. தஞ்சை வடிவேலு சகோதரர்கள் பற்றிய சரித்திரம் பூரணமாக நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. தஞ்சாவூர் ராஜா சரபோஜி இறந்த பிறகு அவர்கள் திருவனந்தபுரத்துக்கு வந்ததாகத் தெரிகிறது. பரத நாட்டியத்தின் இன்றைய நிலைக்கும், இசையின் இன்றைய

போக்கிற்கும், கச்சேரிகளின் உள் அடக்கத்துக்கும் அவர்கள் எந்தெந்த விதங்களில் சேவை செய்தார்கள் என்று பூரணமாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் சேவை பெரிது என்றும் தெரிகிறது. சேவைகளைப் பூரணமாக ஆராய்ந்து மக்களுக்குக் கிடைக்கச் செய்கிற வகையில், அப்படி இன்றுள்ள அன்றிருந்த நிலையில் சாத்தியமா என்று தெரியவில்லை-ஸ்வாதித் திருநாள் பெயரில் அந்த சாகித்தியங்கள் இருப்பதில் தவறில்லை என்றுதான் சொல்லத் தோன்றுகிறது.

ஸ்வாதித் திருநாள் கலைச்சேவையும் அப்படி ஒன்றும் புறக்கணிக்கக்கூடியது அல்ல. ஒரு அளவில் பார்க்கப் போனால் தஞ்சை ஸரபோஜி ராஜா செய்த கலைச்சேவைகளை ஸ்வாதித்திருநாளும் தொடர்ந்திருக்கிறார் என்று தெரிகிறது. அவருக்குக் கலைகளில் குரு தஞ்சாவூரிலிருந்து வந்த, சுப்பாராவ் என்று தெரிகிறது. அவர் மூலம்தான் வடிவேலு சகோதரர்கள் திருவனந்தபுரம் வந்ததாகவும் தெரிகிறது. பல ராஜ ஜமீன்தார் சபைகளில் சங்கீதம் நாட்டியம் முதலிய கலைகளுக்கு ஆதரவு இருந்திருக்கிறது என்றாலும் ஒரு மறுமலர்ச்சி வேகம் ஸரபோஜி ராஜா சபையிலும் ஸ்வாதித்திருநாள் சபையிலும் காணப்பட்டது என்று தெரிகிறது. இதற்குக் காரணங்கள் காலத்தின் தேவைகளுக்கப்பால் தேடவேண்டியதில்லை. சில சமயங்களில் சில பிரதேசங்களில் மட்டுமே கலைகள் பல எட்டுகள் எடுத்து வைக்கின்றன. இந்த மாதிரிப் பல காலங்களில் ஐரோப்பாவில் பல பிரதேசங்களில் கலை மேன்மை சாத்தியமாக இருந்திருக்கிறது. இது ஒரு சரித்திர உண்மை.

ஸ்வாதித்திருநாள் தத்தியா தோப்பே பிறந்த ஆண்டில் பிறந்தவர்-1813. வேறு யாருடைய ராஜ்ஜியாதிகாரத்தையோ ஸ்தாபிக்க தத்தியா தோப்பே மூர்க்கமாகப் போரிட்டு 1859ல் தூக்கிலிடப்பட்டார். அதற்கும் 13 ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக,

33-வது வயதில் ஸ்வாதித்திருநாள் காலமாகிவிட்டார். அவர் மரணம் இயற்கை மரணம்தான்-அவர் சண்டையும் போடவில்லை. யுத்தக் கைதியாகக் கருதப்படவும் இல்லை. கலைகளுக்கென்று அவர் ஏராளமாகச் செலவு செய்து தன் கஜானாவைக் காலி செய்கிறார் என்பது பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளின் புகார் ஸ்வாதித்திருநாள் பற்றி.

ராணி லக்ஷ்மிபாயின் மகனாகப் பிறந்த ஸ்வாதித்திருநாளின் இயற்பெயர் ராமவர்மா. ராணி பார்வதிபாய் என்கிற அவர் பெரியம்மா அவர் பெயரில் ஆள, ஒரு ராஜாவுக்கு வேண்டிய கல்வி கேள்விகளை அவர் பெற்று வளர்ந்தார். அவர் குருவாகிய தஞ்சாவூர் சுப்பாராவே அவர் காலத்தில் அவர் திவானும் ஆனார். சமஸ்கிருத வேதாந்தக் கல்வியை அவர் க்ஷிராப்தி சாஸ்திரி என்று ஒருவரிடம் கற்றுக் கொண்டார். திருவனந்தபுரத்தின் அரசனாக ஸ்வாதித்திருநாள் முடி சூட்டப் பட்டபோது அவருக்கு வயது 16தான். அவர் அது முதல் ஒரு 13 ஆண்டுகள் தன் ராஜ்யத்தை ஆண்டார். ராஜ்யத்தில் ஊழல் தலைகாட்டவிடாமல் ஆண்டதுடன் அவர் சிறப்பாக பெண் கல்வி மற்றும் பொதுக் கல்வி முதலிய விஷயங்களில் பலவிதமான சீர்திருத்தம் செய்தார் என்று தெரிகிறது. திருவாங்கூரில் பிற்காலத்தில் கல்வி சிறப்பாகச் செழித்ததற்கு அவர் சீர்திருத்தங்கள் காரணமாயின என்று சொல்கிறார்கள். மற்றும் ராஜ்யம் பூராவும் நீதி வழங்கக் கோர்ட்டுகள் ஸ்தாபித்தார். சட்ட விதிமுறைகள் புதுசாக எழுதப்பட்டு அமுல்படுத்தப்பட்டன. நிலச்சீர்திருத்தங்கள் செய்தார். மற்றும் ஜனக்கணக்கெடுப்பு அவர் காலத்தில் நடந்தது. பொதுப்பணித்துறை நிர்மாணமாகியது. ஆங்கிலக் கல்விக்கு அஸ்திவாரம் அமைந்தது அவர் காலத்தில்தான். பல ஆங்கிலப் பள்ளிகள் தோன்றின. திருவனந்தபுரம் பொது புஸ்தக லைப்ரரியும் நிர்மாணமாயிற்று.

தளபதி கல்லன் என்கிற ஆங்கில ராணுவ அதிகாரி திருவனந்தபுரத்தில் ஆங்கிலேயர்கள் சார்பில் ரெஸிடெண்ட்டாக இருந்தவன், இந்தக்கலை இலக்கியச் செலவுகள் அதிகமாகப் போகின்றன என்று ஸ்வாதித்திருநாளைத் திருத்த முயன்றான். எதிர்த்துப் போராடத் தெம்பும் இல்லை, மனமும் இல்லை ஸ்வாதித்திருநாளுக்கு. 1896-ல் அவர் இறக்கும் வரையில் தன் கடைசி ஐந்து ஆண்டுகளை பத்மநாபஸ்வாமி சேவையில் ஆனந்தமாகக் கழித்தார்.

ஸ்வாதித் திருநாளின் சபையில் கேரளாவின் சோபன இசையில் அந்தக் காலத்தில் சிறந்தவர்களாகக் கருதப்பட்ட இராயிம்மான் தம்பி, கரமணை பத்மநாப பாகவதர் முதலியவர்கள் இருந்தனர். அவர்களைத் தவிர தஞ்சாவூர் சுப்பாராவும் இருந்தார். மாக்கதரிதி சேஷ அய்யங்கார் என்பவர் எழுதிய சமஸ்கிரத கீர்த்தனைகள் அடிநுக்குக் கிடைத்தன. அதை ஒட்டியே தன் கீர்த்தனைகளை ஸ்வாதித் திருநாள் எழுத ஆரம்பித்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். சமஸ்கிருதம், தெலுங்கு மலையாளம் தவிர அராபி முதலிய மொழிகளில் கூட ஸ்வாதித் திருநாள் ஸ்வரங்கள் செய்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. தியாகராஜ கீர்த்தனைகளை கோவிந்த மாரர் என்கிற இசை மேதை நேரில் திருவையாறு சென்று கேட்டு வந்து ஸ்வாதித் திருநாளுக்குப் பாடிக்காட்டியதாகத் தெரிகிறது. தியாகப் பிரம்மத்தை ஸ்வாதித் திருநாள் சந்திக்க ஆசைப்பட்டதாகவும், இவ்வலகில் இல்லை, வேறு இடத்தில் சந்திக்கலாம் என்று தியாகப் பிரம்மம் பதில் அளித்ததாகவும் தெரிகிறது. இது பரம்பரையாக வந்த கதை என்பதில்தான் காணக்கிடக்கிறது. ஸ்வாதித் திருநாள் இறந்ததற்கு அடுத்த மாதமே தியாகப் பிரம்மம் இறந்துவிட்டதாகத் தெரிகிறது. தியாகப் பிரம்மம் திருவனந்தபுரம் வராத குறையை இட்டு நிர்ப்ப அடிநுடைய சிஷ்யர்களில் ஒருவரான கன்னையா பாகவதர் வந்து ஸ்வாதித் திருநாளின் நட்புக்கும் பாத்திரமாக இருந்தார் சில ஆண்டுகள்.

தஞ்சை ராஜா சரபோஜி இறந்த பிறகு பல கலைஞர்கள் திருவனந்தபுரத்தை நாடி அவர்களாகவே வந்தார்கள். ஸ்வாதித் திருநாளின் கலை ஈடுபாட்டை உணர்ந்து சிலபேரை தஞ்சாவூர் கப்பாராவ் அழைத்து வந்ததாகத் தெரிகிறது. இப்படி வந்தவர்களில் வடிவேலு சகோதரர்களைச் சிறப்பாகச் சொல்ல வேண்டும். இவர்கள் நால்வருடைய இசை பரதநாட்டிய சேவை போதுமான அளவுக்கு ஆராயப்படவில்லை என்று கூடச் சொல்ல வேண்டும். லேசாக ஓரளவுக்குத் தெரிகிறதே தவிர பூரணமாகத் தெரியவந்து விட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஸ்வாதித் திருநாள் சபையில் பல நாட்டிய உறுப்பினர்கள் உருவானதற்கு இவர்கள் காரணமாக அமைந்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். வடிவேலுவின் முயற்சியால்தான் கர்நாடக சங்கீதக் கச்சேரிகளில் வயலின் வாசிப்பது நிலை பெற்றது என்று சொல்லுகிறார்கள். இது காரணமாக ஸ்வாதித் திருநாள் அவருக்கு தந்தத்தால் ஆன ஒரு வயலினை செய்து தந்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

இந்திய பற்றுமலர்ச்சியில் கர்நாடக சங்கீதம், பரதநாட்டியம் போன்ற கலைகள் பெரும் அளவுக்கு இடம் பெறுவதற்கு தஞ்சை ராஜா சரபோஜியும் திருவனந்தபுரம் ராஜா ஸ்வாதித் திருநாளும் பெருமுயற்சி எடுத்துக் கொண்டு ஆவன செய்திருக்கிறார்கள் என்பது தெரிகிறது. இன்று வரையிலுள்ள சங்கீத பந்தாக்களும் பாணியும் நாட்டியப் போக்கும் உள்ளடக்கமும், சரபோஜியினால் ஏற்பட்டு ஸ்வாதித்திருநாளினால் ஸ்திரப்படுத்தப்பட்டு இன்று வரை நீடிக்கிறது என்பது அவர்களுடைய தனித்தனிக் கலைச் சேவைக்கு சாட்சி என்று சொல்லவேண்டும்.

தென்னிந்திய முறைகளையும் வட இந்திய ஹிந்துஸ்தானி முறைகளையும் சங்கீதத்தைப் பற்றிய வகையில் ஒன்றுபடுத்த ஸ்வாதித் திருநாள், இந்தியா பூராவும் ஒன்று என்கிற அடிப்படைப் பிரக்ஞையுடன் செய்ய முயன்றதாகவே தெரிகிறது.

இது காலத்தால் மிகவும் முற்பட்ட ஒரு தேசிய ஒற்றுமை Synthesis (கூட்டு). ஸ்வாதித் திருநாளை தேடிவந்த ஒரு மராட்டி இசைக் கலைஞரை குருவாக ஏற்றுக்கொண்டு ஸ்வாதித்திருநாள் பல கதா காலக்ஷேப மராட்டி பாணிக் கதைகளை இசை ரூபமாகச் செய்ததாகத் தெரிகிறது. அனந்தபத்மநாப கோஸ்வாமி என்று அந்த இசை மேதையின் பெயரைச் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்வாதித் திருநாளின் கதா காலக்ஷேப ஹரிகதைகளான குசேலோபாக் யானமும் அஜமினோபாக்யானமும் சமஸ்கிருத மொழியில் அமைந்திருந்தாலும் மராத்தி பாணியைப் பின்பற்றியன.

மராத்தி தேசத்திலிருந்து மட்டும் அல்ல. இந்திய தேசத்தின் பல பாகங்களிலிருந்தும் இசைக் கலைஞர்கள் பலர் ஸ்வாதித் திருநாளின் சபையை அலங்கரித்திருந்ததாகத் தெரிகிறது. சிலர் பெயர்களும் ஊரும் பின்வருமாறு: மைசூரிலிருந்து அலாவுதின், ஹைதராபாத்திலிருந்து காசி கங்கா, பூனாவிலிருந்து சச்சிதானந்தா, பஞ்சாபிலிருந்து ராமார் ஜனானா, குவாலியரிலிருந்து லக்ஷ்மண தாஸா அயோத்தியாவிலிருந்து கததேவா, வாரணாசியிலிருந்து லௌடவாஸர தேவா, வங்கத்திலிருந்து ஹர்தாஸா போன்றவர்கள் வந்து சில மாதங்கள் சில சமயங்களில் சில வருடங்களும் திருவனந்தபுரத்தில் ஸ்வாதித் திருநாளின் விருந்தாளியாகத் தங்கிப் போயிருக்கிறார்கள். இவர்களைத் தவிர, பாலக்காட்டிலிருந்து பரமேசுவர பாகவதர், தஞ்சாவூரிலிருந்து ஸுலைமான் ஸேட், மத்தியார்ஜானத்திலிருந்து மாத்ரூபதம்யா, போன்றவர்களும் திருவனந்தபுரத்தில் சில காலம் தங்கியிருந்தாகத் தெரிகிறது.

இசைக்கலை ஒன்று மட்டும் தான் ஸ்வாதித் திருநாளால் போற்றி வளர்க்கப்பட்டது என்று சொல்வதற்கில்லை. நாட்டியக் கலைக்கும் சிறப்பாக அவர் ஆதரவு அளித்திருக்கிறார் என்பது தெரிகிறது. பல நாட்டிய நடன கோஷ்டிகளை நிரந்தரமாக

ஆதரித்தார் அரசர். அதைத் தவிர சித்திரக் கலையிலும் அவருக்கு ஈடுபாடு இருந்தது. அந்தக் காலத்துக்கு மிகவும் பெருந் தொகையான ரூ. 12000 சன்மானம் கொடுத்து ஒரு ஐரோப்பிய சித்திரக்காரரை மன்னரின் உருவ ஓவியத்தை எழுதப் பணித்தார் ஸ்வாதித் திருநாள். இந்த சித்திரக் கலை மரபுதான் இந்திய மறுமலர்ச்சியின் முதல் சித்திரக்காரராக இந்தியா பூராவும் பெரும்புகழ் பரப்பிய ரவிவர்மா என்பவர் திருவனந்தபுரத்தில் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக அமைந்தது என்று சொல்லலாம். ரவிவர்மா திருவனந்தபுரம் ராஜ வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர். அரண்மனையில் சித்திரக் கலையில் தேர்ச்சி பெற்றார் என்பதும் இங்கு கவனிக்க வேண்டிய விஷயம். அவர் ஸ்வாதித் திருநாள் இருந்த காலத்திலேயே பிறந்தவர் என்பதும் குறிப்பிட வேண்டிய விஷயமாகும்.

புதுசாக உருவாகிக் கொண்டிருந்த கல்வி முறைகளில் கலைகள் இடம்பெற வேண்டும் என்கிற சிந்தனை மற்றவருக்கு அல்லவளவாக ஏற்படாத சமயத்தில் தஞ்சை ராஜா சரபோஜிக்கும், திருவனந்தபுரம் ராஜா ஸ்வாதித் திருநாளுக்கும் ஏற்பட்டிருந்ததைப் பெரும் பரபரப்பாக. இந்திய மறுமலர்ச்சியில் ஒரு பெரிய அம்சமாகவே கருத வேண்டும். விஞ்ஞான அறிவு, பொருளாதார அறிவு, சமுதாய அறிவு, அரசியல் அறிவு என்று இந்தியர்களின் மனம் விசாலமாக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்த சமயம், மத நம்பிக்கைகளில் விரிசல் காண ஆரம்பித்துக் கொண்டிருந்தது என்பது தெரிகிறது. இந்தியப் பண்பாடு என்கிற மாளிகையை அழிந்துவிடாமல் காப்பாற்றுவதற்கு ஸ்வாதித் திருநாள் மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளும் மிகமிக உபயோகமாக இருந்தன. அவை கலை பற்றிய சிந்தனைகளாக இருந்தது சிறப்பான அம்சம். கல்வி என்று ஒருதுறை வேகமாக வளர்வதனால் மட்டும் பூர்த்தியாகிவிடுவதில்லை. விஞ்ஞானம் மட்டும் போதாது; அரசியல் மட்டும் போதாது; கலைகளும் கல்வியில் இடம் பெறும் வரையில்

கல்விமுறை பூரணமாக இராது என்பது இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனையில் முக்கியமான ஒரு அம்சம். உடனடியாக இல்லாவிட்டாலும் சிறுகச் சிறுக, இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஒரு நாளாவது இந்திய மரபுக் கலைகளின் முக்கியத்துவத்தை இந்தியர்களுக்கு உணர்த்துவதற்கு சரபோஜி, ஸ்வாதித் திருநாள் போன்றவர்களின் சேவை உபயோகப்பட்டுள்ளது. இன்னமும் அது பூரணமாகச் செயல்பட்டு வருவதாகவோ, கல்வியில் கலைகள் உரிய ஸ்தானத்தை அடைந்துவிட்டதாகவோ சொல்ல முடியாது. அது அவர்கள் பழுதல்ல. அவர்கள் செய்யவேண்டியதை செய்துவிட்டு போய்விட்டார்கள். அதன் மறுமலர்ச்சிப் பயணப் பூரணமாக உழைத்து அடைய ஆவன செய்துகொள்ள வேண்டியது நமது கடமையாகும்.

இன்னும் ஒன்றும் சொல்லலாம். இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளில் சமூக சீர்திருத்தம் என்பது அந்தக் காலத்தில் முதலாவதாகவும், மத சீர்திருத்தம் என்பது இரண்டாவதாகவும், பொருளாதாரம் என்பது மூன்றாவதாகவும், தொழில் என்பது நாலாவதாகவும், அரசியல் என்பது ஐந்தாவதாகவும் இடம் பெற்றது. இதை ஒரு ஒட்டு மொத்தமான மதிப்பாகக் கொள்ள வேண்டும். சற்று முன்பின் மாறியிருக்கலாம். கல்வியும் கல்வித் துறையில் கலைகளின் இடமும் மிகவும் பிற்பட்ட காலத்திலேயே ஏற்பட்டவை. சுதந்திரம் வரும் வரையில் இந்தியாவில் புதுக் கல்விமுறை பற்றி மகாத்மா காந்தி, ரவீந்திரநாத் தாகூர், அரவிந்த கோஷ் போன்றவர்கள் ஓரளவு சிந்தித்தார்கள். சுதந்திரம் வந்தபின் இந்தியாவில் கல்வி பற்றிய சுதந்திரமான சிந்தனைகளே தோன்றவில்லை. கல்வி பற்றி தத்துவவாதரிசி என்றோ, சோதனையாளர் என்றோ சொல்ல சுதந்திர இந்தியாவில் யாருமே காணவில்லை. கல்வியைப் பற்றிய சிந்தனை எழாதபோது அதில் கலைமகளின் ஸ்தானத்தைப் பற்றி நினைக்க யாரும் இல்லை என்று ஏற்பட்டுவிட்டது.

என்றும் கலைகளுக்கு சபாவத்திலேயே உள்ள ஒரு உயிர்த்துவத்தின் காரணமாக இந்த நூற்றாண்டின் இருபதுகளில் முப்பதுகளில் இசையில், நாட்டியத்தில், இதுபோன்ற வேறு கலைகளில் மக்கள் ஈடுபட்டு தங்கள் முயற்சியாகவே ஒரு வழியாக கலைப்பூர்த்தியைத் தேடிக்கொண்டார்கள். இந்தக் கலை மறுமலர்ச்சியை சாத்தியமாக்கியவர்கள் சென்னை போன்ற நகரங்களில் ஏற்பட்ட சபாக்கள் என்றும் அவற்றிற்குப் பின்னால் இருந்த, இப்போது பெயர் தெரியும் சில நபர்களும் தான் என்று சொல்லவேண்டும். இந்திய மறுமலர்ச்சியில் சிறந்த நவீன அம்சங்களில் சிலவகைப் பண்பை - மரபுவழிக் கலைகள் இடம் பெற்றதை - இந்திய சமுதாயம் தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளச் செய்த ஒரு முயற்சியாகவே கருத வேண்டும். சில பெயர்கள் இதில் தெரிய வருகின்றன. ஒவ்வொரு பிராந்தியத்திலுமே சில பெயர்கள் சொல்லப்பட வேண்டியவையாக இருக்கலாம். பல பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுப் பெயர்கள் அடிப்பட்டுப் போய்விட்டன. இத்தனைக்கும் மத்தியில் சங்கீத மும்பூர்த்திகள் பெயரும், ராஜா சரபோஜி, ராஜா ஸ்வாதித்திருநாள், வடிவேலு சகோதரர்கள் பெயர்களும் தெரியவருகின்றன. சில சமயம் பெயர்களுக்கப்பால் எதுவும் தெரியவில்லை என்று கூடச் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. இவையெல்லாம் தென்னிந்தியாவைப் பற்றிய வரையில் சொல்லப்பட்ட பெயர்கள். வங்கத்தைப் பற்றிப் பிரசாரம் சத்தமாக இருக்கிறது என்றாலும் கூட வங்க இசை நாட்டியக் கலைஞர்களைப் பற்றி மற்ற பிரதேசங்களில் அதிகம் தெரியவில்லை. அதேபோல ஒவ்வொரு பிரதேசத்தைப் பற்றியும் சொல்லலாம்.

இந்தியாவின் கலைச் சரித்திரம்-பிராந்திய ரீதியாகவும்-விரிவாகவும் எழுதப்பட வேண்டியது மிகமிக அவசியம். அரசியல் சரித்திரத்திலேயே மூலக்கிடக்கிற சரித்திரப் பேராசிரியர்கள் இதை சமீப காலத்தில் செய்வார்கள் என்று தோன்றவில்லை.

இப்படி ஒரு சரித்திரப் பாரம்பரியம் ஏற்பட்டு கலைகள் உரிய ஸ்தானத்தை மக்கள் மனங்களில் இடம்பெறும் வரையில் இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகள் பூரணமாக்கப்பட்டதாகச் சொல்ல முடியாது.

ஸ்வாதித் திருநாள், ராஜா சரபோஜி, வடிவேலு சகோதரர்கள் பற்றிக் கிடைக்கிற தகவல்களுடன் நாம் திருப்திப்பட்டுக் கொள்ள வேண்டியதுதான்.

மகாதேவ கோவிந்த ரானடே

சுதந்திரத்துக்குப் பின் ரானடே என்கிற பெயர் அவ்வளவாக மக்களிடையே அடிபடவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். சுதந்திரத்துக்கு முன் இரண்டு மூன்று தலைமுறையினர்-வயதானவர்களும் இளைஞர்களும்-மகாதேவ கோவிந்த ரானடேயைப்பற்றி பூரணமாகவே தெரிந்து வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தங்களிடையே பேசிக் கொண்டார்கள் என்பதுடன், இந்திய மறுமலர்ச்சியின் “பரி பூரண” மனிதனாக அவரை உணர்ந்து, பின்பற்ற வேண்டிய முன் உதாரணமாக ஏற்றுக் கொண்டு செயல்பட வேண்டும் என்று முனைந்தார்கள்.

மகாத்மா காந்தி இந்திய அரசியலுக்கு வந்தபோது கோபாலகிருஷ்ண கோகலே என்பவரைத் தன் அரசியல் குருவாகக் கருதினார்-சொன்னார். ரானடே அந்த கோகலேயின் குரு. கோகலேவுக்குப் பொது வாழ்வுச் சிந்தனைகளை பெருமளவுக்குச் சமைத்துத் தந்தவர் ரானடேதான்.

ரானடேயின் வாழ்க்கையும் சிந்தனைகளும் இந்திய மறுமலர்ச்சிக்கு முன் உதாரணங்களாக அமைந்ததற்குக் காரணம், ஆங்கிலக் கல்வி பெற்று மேலை நாட்டுச் சிந்தனைகளை ஏற்றுச் சிந்தித்தவர் என்றாலும், இந்தியாவில் புரட்சி, மரபு என்கிற அடித்தளத்துடன் அமைய வேண்டும் என்று அவர் எண்ணியதே! ஆன்மீக, மத, அரசியல், சமுதாய, பொருளாதார தொழில் மறுமலர்ச்சியெல்லாம் ஒரு மரபு தளத்தில் வேர்கள் விட வேண்டுமென்று அவர் எண்ணினார். தன் வாழ்க்கையையும் சிந்தனைகளையும் மரபு என்கிற அடிப்படையில் அமைத்துக் கொண்டதுடன், மற்றவர்களும் அந்த மரபை ஏற்க வேண்டும் என்று அவர் வற்புறுத்தினார்.

நவீன நல்வாழ்வுக்கு ஏற்ற ஒரு மரபை மஹாராஷ்டிரத்திலும் வேறு பல இந்தியப் பிரதேசங்களிலும் ராமானுஜர், ஏகநாதர், நானக் போன்றவர்கள் கட்டிக்காட்டி, தளம் அமைத்துத் தந்திருக்கிறார்கள் என்று அவர் சொன்னார். கிறிஸ்துவ மதத்தில் இருந்தது போல பல பலஹீனமான விஷயங்கள் இந்து மதத்திலும் இருந்தன. இந்து மதத்தில் சீர்திருத்தம் என்பது, வெளிநாட்டிலிருந்தோ, மேலை நாட்டுச் சிந்தனைகளிலிருந்தோ வர வேண்டிய அவசியமே இல்லை. அதற்காக மேலை நாடுகளில் உள்ள நல்லவைகளை ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடாது என்பதில்லை. ஆனால் அவையும் நமது மரபுக்கு ஏற்ற வகையில் அமைந்துவிட வேண்டும். மனிதன் ஒரு சரித்திரத்துக்கு உட்பட்டு இந்த உலகத்தில் வாழ்கிறான். சரித்திர நோக்கு என்பது இன்று மட்டுமல்ல, என்றுமே முக்கியமானது.

இப்படிப் பார்க்கும்போது மஹா தேவ கோவிந்த ரானடே இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளுக்கு ஒரு சரித்திர நோக்கையும் மரபு நோக்கையும் கொண்டு வருகிறார் என்பது தெரிய வருகிறது. இதை அவர் இந்திய மறுமலர்ச்சிக்கு அளித்த விசேஷ அம்சமாகக் கருத வேண்டும்.

பம்பாய் மாகாணத்தில் நியூபோர் என்கிற கிராமத்தில் 1842ல் ஒரு சாதாரண பிராமணக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர் மஹாதேவ கோவிந்த ரானடே. ஆரம்பப் படிப்பை கோல்ஹாப்பூரிலே முடித்துக்கொண்டு 1854ல் பம்பாய்க்கு வந்தார். முதலில் மாணவராகவும் பின்னர் லெக்சரர், பேராசிரியராகவும், 1854 முதல் 1871 வரையில் ஒரு பதினேழு ஆண்டுகள் பம்பாய் எல்ஃபிள்ஸ்டன் கல்லூரியுடன் சம்பந்தப்பட்டிருந்தார். 1871 முதல் ஒரு இருபத்திரண்டு வருஷங்கள் புனேயில் சப்-ஜட்ஜாக நியமிக்கப்பட்டு திறம்பட உத்தியோகம் பார்த்தார். 1893ல்

பம்பாயில் ஹைகோர்ட் ஜட்ஜானார். 1901ல் அறுபது வயது நிரம்புவதற்குச் சில நாட்களுக்குமுன் இறந்துபோனார்.

ரானடேயின் பொது வாழ்வை இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரித்துக் காணலாம். 1871 முதல் 1885 வரை புனேயில் பல பொதுக் காரியங்களில் அவர் ஈடுபட்டிருந்தார். புனே சர்வஜனாநிக் சங்கத்தின் மூலம் பல பிரசங்கங்கள் செய்தார். அதன் காலாண்டுப் பத்திரிகையில், பல பொதுப் பிரச்சினைகள் பற்றி அழுத்தமான கனமான கட்டுரைகளை எழுதினார். 1885 முதல் இறக்கும் வரையில் பம்பாயில் பல நகர, தேசிய, ஸ்தாபனங்களுடன் தொடர்பு கொண்டு, பிரசங்கங்கள் செய்தும் கட்டுரைகள் எழுதியும், பொது ஜனசேவை செய்தார். பம்பாய் பிரார்த்தனாசமாஜ் என்கிற சங்கத்தை ஆரம்பித்து அதன் தலைவராகப் பல பிரசங்கங்கள் செய்தார். சமுதாய மாநாடு என்று ஒரு தேசிய அமைப்பை 1885ல் தொடங்கி நடத்தினார். இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் மாதிரி அதுவும் தேசிய அளவில் பொது விஷயங்களில் பங்கு பெற்றது. 1890ல் அவருக்குப் பொருளாதார விஷயங்களில் இருந்த ஈடுபாட்டின் காரணமாக, புனேயில் தொழில் மகாநாடு தொடங்கி நடத்தினார். மனிதன் தனியாகச் செயல்படுவதைவிட, ஒரு ஸ்தாபன ரீதியில் செயல்படுவதுதான் அதிகப் பலனைத்தரும் என்று அவர் எண்ணினார். மனிதனுடைய உடம்பில் பல அவயவங்களும் ஒத்துழைப்பது போல, ஒரு ஸ்தாபனத்தில் எல்லோருமாக சேர்ந்து ஒத்துழைத்தால் அதிகப் பயனைப் பெற முடியும் என்றார் அவர். அதனால்தான் பிரார்த்தனா சமாஜம், சமுதாய மகாநாடு, தொழில் மகாநாடு என்று பல ஸ்தாபனங்களை அமைத்து அவர் பயன்காண முயன்றார் என்று சொல்ல வேண்டும்.

மற்ற விஷயங்களைப் பற்றி எழுதியது போலவே, இந்திய மதச் சீர்திருத்தம் பற்றியும் தெளிவாகச் சிந்தித்து பல

கட்டுரைகளை எழுதியிருக்கிறார் ரானடே. அந்தக் கட்டுரைகளை சரித்திர ரீதியாக மட்டுமின்றி, இன்ஹைய இந்தியத் தேவைகளை ஒரு இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனையாளன், கண்டு சொன்ன முக்கியமான விஷயங்களாகவும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் ஆன்மீகக் கதைகள் போல, ஜோதி ராமலிங்கத்தின் சமரச சன்மார்க்கக் கட்டுரைகள் கவிதைகள் போல ரானடேயின் கட்டுரைகளுக்கும் இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளில் நிரந்தரமான ஒரு இடம் உண்டு. இந்திய தெய்வ நம்பிக்கையின் தத்துவம் என்றும், தெய்வ நம்பிக்கையுள்ள ஒருவரின் சிந்தனைகள் என்றும், மற்றும் ஏகநாத், கபீர், ராம்தாஸ், துக்காராம், நாகநாத், நானக், ராமானுஜர் இவர்கள் பற்றி அவர் எழுதியுள்ள சுருக்கமான கட்டுரைகளும் மிகவும் முக்கியமானவை.

ஹிண்டு ப்ராடஸ்டன்ட்ஜிசம் என்கிற கட்டுரையில் பொதுவாகக் கல்வி சமஸ்கிருதத்தின் மூலம் அளிக்கப்படுவதை எதிர்த்து அவர் புரட்சி செய்தார். தாய் மொழியில்தான் கல்வி இருக்கவேண்டும் என்று இந்துமதச் சீர்திருத்தக்காரர்கள் வற்புறுத்தியதை எடுத்துச் சொல்கிறார் ரானடே. சித்து விளையாட்டு விளையாடி அதிசயங்கள் செய்து காட்டுகிற யோகிகளை நம்பக்கூடாது என்கிறார்கள் சீர்திருத்தக்காரர்கள். அவர்களிடையே ஜாதி மதக்கட்டுப்பாடுகள் இல்லை. பலிகள் தருவதையும் அசட்டு ஆடம்பரக் காரியங்களில் மதத்தின் பெயரால் ஈடுபடுவதையும் அவர்கள் கண்டிக்கிறார்கள். இந்தச் சீர்திருத்தவாதிகளில் ஆண்களும் பெண்களும் உண்டு. கோயில் குளங்களில் அசட்டு நம்பிக்கை வைப்பதை அவர்கள் கண்டிக்கிறார்கள். ஒன்றே கடவுள் என்று வற்புறுத்துகிறார்கள். ஒன்றே குலம் என்பதனால் மக்களுக்குள் ஏற்றத் தாழ்வு கற்பிப்பது சரியல்ல என்பதும் வெளிப்படுகிறது.

மஹாதேவ கோவிந்த ரானடே மத விஷயங்களை எடுத்துச் சொன்னதில் புதிதாக எதையும் ஸ்தாபித்து விட வில்லை என்பதுதான் விசேஷம். தயானந்த சரஸ்வதிபோல, “வேதங்களுக்குத் திரும்பிப்போ” என்றோ, பிரம்ம சமாஜிகள் சொன்னதுபோல நவீன கிறிஸ்துவ வழிகளை பின்பற்று என்றோ, அவர் சொல்லவில்லை. மக்கள் ரானடேயின் தத்துவங்களை சிந்தனைகளை தத்துவார்த்தமாகப் புரிந்துகொண்டார்களா என்பதுபற்றி சந்தேகப்படலாம். அது விவாதிக்கப்படவேண்டிய விஷயமாக இன்றைக்குத் தோன்றலாம். ஆனால் ராமானுஜர், ஏகநாதர், நானக் என்ற மரபு வழிவந்த சிந்தனை என்பதால் பெருவாரியான மக்களுக்கு அவற்றை ஏற்றுக்கொள்வது சுலபமாகவே இருந்தது.

தெய்வத்தில் நம்பிக்கையுடன், நீதி, தர்மம் இவற்றில் ஈடுபாடு உள்ளவராகத் தன்னை எண்ணியதால் ரானடேக்கு ஒவ்வொரு மனிதனின் உள்ளத்திலும் கடவுள் அவன் மனச்சாட்சி மூலம் பேசுகிறான் என்று சொல்ல முடிந்தது. இந்த மனச்சாட்சி என்கிற தெய்வத்தின் குரல், மஹாத்மா காந்தியின் பொது வாழ்வு மூலம் நமக்கு இன்னும் அதிகமாகப் பின்னர் பரிச்சயமாக இருந்தது என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். எல்லா மனிதர்களுக்கும் மனச்சாட்சி என்று ஒன்று எப்படியோ இருப்பதனால், தெய்வம் உண்டு என்பதும் நிரூபணமாகிறது என்று வாதித்தார் ரானடே.

மனிதன் சமுதாய மிருகம் மட்டுல்ல. பௌதிக ரசாயனச் சேர்க்கைகளால் மட்டும் ஏற்பட்ட ஒரு முடிச்சல்ல. அன்றாடத் தேவைகள் திருப்தியுறுவதால் மட்டும் திருப்தி அடைந்து விடுகிறவன் அல்ல. தெய்வீகம் என்கிற ஓர் பொறி எல்லா மனிதர்களிடையேயும் சமமாகக் காணக் கிடக்கிறது. ஷ்ரீரடி சாய்பாபாவும் ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரும் ஆன்மீக வழியில் வந்த

மற்றவர்களும் இதையெல்லாம் நிரூபணம் செய்து காட்ட வேண்டிய விஷயங்களாகக் கருதியதில்லை. ரானடே சொல்லிப்பார்த்து நிரூபிக்க முடியும் என்று எண்ணிச் செய்து பார்த்தார். இதற்கு அவருடைய மேலைநாட்டுப் படிப்பு காரணமாக இருக்கலாம்.

மனிதனை, சுதந்திரமாக இயங்க விடாமல் கட்டுப்படுத்துகிற விஷயங்கள் பல இருந்தாலும், சுதந்திரமாக மனச்சாட்சியின்படி நடப்பதற்கும் போதுமான இடம் இருக்கிறது என்று ரானடே வற்புறுத்தினார். மேலை நாட்டு அறிவுவாதிகள் போல் இல்லாமல், தன் வாழ்க்கையை சித்தாந்த ரீதியாகத் தன் கொள்கைப்படி அமைத்துக் கொள்ள ரானடேயால் முடிந்தது. திலகர் முதல்தடவையாக ராஜத்துவேஷக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு கோர்ட்டில் நின்றபோது, ரானடே ஒரு நீதிபதியாக இருந்தார். தன்னைச் சந்தேகித்த பிரிட்டிஷ் அதிகார வர்க்கத்தினர்கூட எதுவும் சொல்ல முடியாதபடி அவர் நடந்து கொண்டார்.

மதம், மனச்சாட்சி என்றெல்லாம் ரானடேயைப் பற்றி இவ்வளவு தூரம் சொல்ல இடம் இருக்கிறது. அரசியலிலும் பொதுவாழ்விலும் காந்தியின் வழிகளைக் கண்டு, 'மஹாத்மா' என்று பாராட்டிய இந்திய மக்கள் அவருக்கு முன் பொது வாழ்விலிருந்த ஒரு மஹாத்மாவாகவே ரானேடையைக் கண்டுகொண்டார்கள் என்றே சொல்ல வேண்டும். தாம் என்கிற தனி நினைப்பே இல்லாதவர் என்றும், யாரையும் எப்பொழுதும் ஒரு சொல்கூட கடிந்து சொல்லாதவர் என்றும் ரானடேயை அறிந்தவர்கள் எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள்.

தாதாபாய் நெளரோஜியைப் போல, ஆங்கிலேயர்கள் சுதந்திரச் சிந்தனை படைத்தவர்கள், அவர்களுக்கும் தர்மம், நீதி உண்டு. அவர்கள் மனச்சாட்சியைத் தட்டி எழுப்ப முடியும் என்று ரானடேயும் நம்பினார். அவர் காலத்தில் அவர் முயற்சிகள்,

தாதாபாய் நௌரோஜியின் முயற்சிகள் போலவே, பலிக்கவில்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஆனால், அதற்காக அவர் நம்பிக்கை பொய்த்துவிட்டது என்று சொல்லிவிட முடியாது. ஒன்றிரண்டு தலைமுறைகளுக்குப் பிறகு சந்தர்ப்பங்கள் உதவவே மஹாத்மா காந்தியால் அதைச் சாதிக்க முடிந்தது. இந்திய மறுமலர்ச்சியில், பலபேர் பலமுனைகளில் உழைத்துச் சாதித்த அற்புதமே இந்தியச் சுதந்திரம்.

ரானடேயின் சிந்தனைகளில், 'மதச் சீர்திருத்தங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே மற்ற சீர்திருத்தங்கள் எல்லாம் அமைய வேண்டும்' என்பதுதான் அஸ்திவாரம். தன்னைச் சீர்திருத்திக் கொள்வதன் மூலம் உலகத்தைச் சீர்திருத்தி விடலாம் என்று அவர் நம்பினார். அதற்கு அவரே ஒரு பெரும் உதாரணமாகவும் இருந்தார்.

அவர் இறந்தபின் இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் உயிர் வாழ்ந்த அவரது இரண்டாவது மனைவி ரமாபாய் ரானடே அவரால் முழுமையாக உருவாக்கப்பட்டவர்தான். முதல் மனைவியை இழந்து விட்ட ரானடே, தன்னுடைய முப்பத்திரண்டு வயதில் எழுத்தறிவில்லாத பனிரெண்டு வயதுப் பெண்ணான ரமாபாயைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். ரானடே இறந்த பிறகு, அவர் வழியில் செல்வதற்குப் போதுமான கல்வியும் தீவிரமும் வேகமும் ரமாபாயிடம் காணப்பட்டதென்றால் அவையெல்லாம் ரானடேயால் தரப்பட்டவை தாம்!

சுதேசி இயக்கம் பிற்காலத்தில் ஒரு பொருளாதார அம்சமாக விகவரூபம் எடுக்க இருந்தது. 1871-72 லேயே ரானடே ஒரு சுதேசித் திட்டத்தை உருவாக்கித் தந்தார். இந்தியர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே உதவிக் கொண்டு. தன்னிறைவு காணவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார். நாட்டைத் தொழில்

மயமாக்குவது பற்றியும், பொருளாதார முன்னேற்றம் பற்றியும் தீர்க்க தரிசனத்துடன் பல விஷயங்களை அவர் எடுத்துச் சொன்னார். திட்டமிட்டு முன்னேறுவது என்பது ஒரு சோஷலிஸ அமைப்பின் அம்சமாகக் கருதப்படுகிறது. பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு திட்டமிடுவதை அவசியமான ஒரு காரியமாக- நௌரோஜி, டாடா, ரானடே, பின்னர் வந்த விகவேஸ்வரய்யா முதலியவர்கள் வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள் என்பது கவனிக்கப்பட வேண்டிய விஷயம். இந்தியப் பொருளாதாரத்தின் வளம் பெருக, பாதுகாப்புகள் அவசியம் என்பதையும் ரானடே ஆரம்பம் முதலே வற்புறுத்தி வந்தார்.

ஆங்கிலக் கல்வி அவசியம் என்று சொன்ன ரானடே ஆங்கில இலக்கியத்தில் அளவற்ற ஈடுபாடு கொண்டவர். அதே சமயம் தாய்மொழிக் கல்வியும் தாய்மொழி அன்பும் மிக மிக அவசியம் என்றும் வற்புறுத்தினார். மராட்டியர்கள் அடிமைப்பட்டு ஒடுங்கியிருந்த காலத்தில், அவர்களுடைய சரித்திரப் பெருமையை அவர்களிடமே எடுத்துச் சொல்லித் தன்னம்பிக்கை ஊட்டியவர் அவர். இந்திய சரித்திரம் எப்படி எழுதப்பட வேண்டும் என்பதற்கு உதாரணமாக அமைந்தது அவருடைய (பூர்த்தி பெறாத) மராட்டியச் சரித்திரம் என்று சொல்லலாம்.

இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளில் ரானடேக்கு உள்ள பங்கு மிகவும் பெரிது. அது சரிவரக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது என்று சொல்ல முடியவில்லை.

சந்துமேனன்

இந்தியா வில் இலக்கிய மறுமலர்ச்சியை உருவாக்குவதற்கு முற்பட்ட இலக்கிய ஆசிரியர்கள் எல்லோருமே பொதுவாக இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளில் தங்களுக்குள்ள பங்கையும், பொறுப்பையும் உணர்ந்து முழுப் பிரக்ஞையுடன் செயல்பட்டார்கள் என்று எண்ண வேண்டியதாக இருக்கிறது. மற்ற துறைகளில் இருக்கிற அளவிற்கு மேற்பட்ட ஒரு தீர்க்க தரிசனம் இலக்கிய பணி செய்ய முற்பட்டவர்களுக்கு அவசியமாக இருந்திருக்கிறது. மைக்கேல் மதுகுதன தத்தர், பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜி, ரவீந்திரநாத் தாகூர் போன்ற வங்க இலக்கிய ஆசிரியர்களும், வேத நாயகம் பிள்ளை, ராஜம் ஐயர் போன்ற தமிழ் இலக்கிய ஆசிரியர்களும், சந்து மேனன் போன்ற மலையாள இலக்கிய ஆசிரியரும், இன்னோரன்ன பலரையும், இதற்கு உதாரணங்களாகக் கூறலாம்.

ஜோதி ராமலிங்கம், ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் போன்றவர்கள் இலக்கியம் செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணிச் செய்தவர்கள் அல்ல. அவர்களுடைய ஆன்மீகப் பெருந்துறையிலே இலக்கியமும் ஒரு பகுதியாக அடங்கி உருப்பெற்று விட்டது. கோபாலகிருஷ்ணபாரதியார் எழுதிய நந்தன் சரித்திரம், ஹரிஜனங்களும் மனிதர்கள்தான் என்று எடுத்துக் கூற உபயோகப்பட்டாலும், தில்லை நடராஜனின் பெருமையைக் கூறுவதுதான் அதன் முதல் நோக்கம். இது மாதிரியே சமூக சீர்திருத்த அரசியல், கதந்திர வாதங்கள் எல்லாம் மறுமலர்ச்சியின் அம்சங்களாக அமைந்தன என்றாலும், முழுப் பிரக்ஞையுடன் செய்யப்பட்டவை என்று சொல்ல முடியாது. இந்திய மறுமலர்ச்சி பிரக்ஞை இன்றும் கூட எல்லோருக்கும் ஏற்பட்டு விட்டதாகச் சொல்ல முடியாது. அதன் பல அம்சங்களையும் உணர்ந்தவர்கள்

கூட வேறு சிலவற்றை உணராமல் இருக்க முடிகிறது என்பது காணக் கிடைக்கிற விஷயம்.

எல்லா அம்சங்களையும் காணச் சக்தி படைத்தவனைத்தான் இந்திய மறுமலர்ச்சியின் முழுச்சின்னமாக ஏற்க இயலும். அந்த முழுமை இன்னும் சாத்தியமாகவில்லை என்பதனாலேயே இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகள் பூர்த்தி ஆகவில்லை, பூரணம் பெறவில்லை என்று சொல்ல இடமிருக்கிறது.

இந்திய இலக்கிய மறுமலர்ச்சியில் கவிகளை விடவும் அதிகமான அளவில் நாவலாசிரியர்களிடம் இந்திய மறுமலர்ச்சியின் முழுமை ஓரளவுக்குக் காணக்கிடக்கிறது என்று சொல்லலாம். பங்கிம் சந்திரர் வெறும் நாவலாசிரியர் மட்டுமல்ல இந்து ராஜ்யத்துக்கு ஒரு புது உருவமும் பரிமாணமும் தர அவர் முயன்றார். ஒரு புது கிருஷ்ணனை, தான் உருவாக்கிய கிருஷ்ணனை மக்களின் தெய்வமாக்க முயன்றார்.

வேதநாயகம் பிள்ளையோ ஆங்கிலக் கல்வி மூலம் நாட்டு மக்களிடையே ஊறிப் போயிருந்த அசட்டுத்தனங்களை அகற்றி, ஜோதிடம், கோவில் பூசாரி, உடுக்கு அடிப்பது முதலிய அறிவற்ற காரியங்களை நீக்கி, பெண் கல்வி மூலம் ஆண் பெண்ணை சரிசமமாக்கி, நீதி தருமம் வருவாமல், எல்லோரும் சுய மொழிப்பற்றுடன் வாழ வேண்டும் என்று விரும்பினார். பிறப்பினால் கிறிஸ்தவர் ஆகி விட்ட அவருக்கு பங்கிம்மைப் போல இந்து மதப் புனர் நிர்மாணத்தில் ஈடுபாடில்லை. இந்தியாவில் வேறு எந்த மொழியிலும் முதல் நாவலை ஒரு இந்திய கிறிஸ்தவர் எழுதியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இதன் பலா பலன்கள் என்ன? இதனால் இலக்கியத்துக்கு ஏற்பட்ட லாபம் என்ன? இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளுக்கு இதனால் ஏற்பட்ட புதிய

பரிமாணம் என்ன? என்று விசாரித்துப் பார்க்க யாரும் முயற்சி செய்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

வேதநாயகம் பிள்ளை ஓர் செயற்கையான நகைச்சுவையுடன், சில சமயம் உறுத்துகிற பிரச்சார வேகத்துடன், பிரதாப முதலியாரின் கதையைச் சொல்கிறார். ஆனால் மலையாள மொழியில் இந்துலேகா என்கிற சிறந்த முதல் நாவலை எழுதிய சந்துமேனன் மிகவும் இயற்கையான நகைச்சுவையுடன் தனது நாவலை நடத்திச் செல்கிறார். அவருக்கே சபாவமாக இருந்த நகைச்சுவையுடன், அவர்களது மக்களின் பழக்க வழக்கங்களும் ஓரளவு சிரிப்புக்கு இடம் தரக்கூடியவையாகவே இருந்தன. தமிழிடைவே லேசான கசப்புக் கலந்த சிரிப்புக்கு இடம்தந்த வாழ்க்கை சந்துமேனன் நாவலில் லேசான கசப்புக்குக்கூட இடம் தராமல் இடம் பெற்று விடுகிறது. பங்கிம் சந்திரரைப் போல் அல்லாமல், அவரைப்போல் வாழ்க்கையை ரொமாண்டிக் கண்ணாடி போட்டுக் கொண்டு பார்க்காமல், தமிழ் நாவலாசிரியரும் மலையாள நாவலாசிரியரும் ஹென்றி ஃபீல்டிங்கின் டாம் ஜோன்ஸ், சார்லஸ் டிக்கன்ஸின் டேவிட் காப்பர் ஃபீல்ட், வில்லியம் மேக்பீஸ் தக்கரேயின் ஹென்றி எஸ்மாண்டு சரித்திரம் என்கிற பரம்பரையில் வந்தவர்கள். ஆங்கில ஹாஸ்ய நோக்கு பரம்பரை என்று இதைச் சொல்லலாம். இவர்கள் ஏற்படுத்திய மரபு இந்தியா பூராவுக்கும் பயன்படவில்லையே என்று வருத்தப்பட வேண்டியதாக இருக்கிறது. பங்கிம்மின் ரொமாண்டிக் மரபுக்கு மாற்றாக எதிர்மறையாக, அல்லது அனுசரணையாக இந்த ஹாஸ்ய மரபு பயன்பட்டிருக்கலாம். அப்படிப் பயன்படாதது இந்திய இலக்கிய மறுமலர்ச்சியில் ஒரு குறைபாடு என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

ஆங்கிலத்தில் இருக்கிற மாதிரி தமிழில் வசன காவியங்கள் இல்லை என்கிற குறையைப் போக்குவதற்காக தன் நாவலை எழுதியதாக வேதநாயகம் பிள்ளை சொல்லுகிறார். அதே

போல சந்துமேனன் தனது நாவலை மொழி பெயர்த்த வில்லியம் டுமெர்க் என்பவருக்கு ஒரு பிரதியை அனுப்பி அத்துடன் எழுதிய கடிதத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“நாவல்களைப் பற்றி நான் சொல்லுவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த என் துணைவியாருக்கு நாவல் படிக்க வேண்டும் என்கிற ஆசை. அவளுக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது. ஆங்கிலத்தில் உள்ளதுபோல ஒரு நாவல் எழுதி அவளுக்குத் தந்தால் படித்து இன்புறுவாள்.”

அதற்காகவே தான் அந்த நாவலை எழுதிய மாதிரிச் சொல்லிவிட்டு, மேலும் சொல்லுகிறார்—“ஆங்கிலம் தெரியாத மலையாளிகள் பலர் உள்ளனர். ஆங்கில நாவல் இலக்கியம் பற்றி இவர்களுக்குத் தெரியாது. இயற்கைக்கு ஒவ்வாத முட்டாள்தனமான நகைப்புக் கிடமான நடக்க முடியாத கதைகளை மலையாளத்தில் படித்து இவர்களுக்கு பழக்கம். ஆங்கில நாவல் இலக்கியத்தில் இவர்களுக்கு ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்தி குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையில் அவர்களது குடும்பங்களில் ஏற்படுவது போன்ற நிகழ்ச்சிகள் விவகாரங்கள் அடங்கிய கதை ஒன்றை அவர்கள் ரசிக்கின்றனரா என்று பார்க்க விரும்புகிறேன்” என்றும் எழுதினார்.

அவர் நாவலை மலையாளிகள் விரும்பிப் படித்தார்கள் என்பது உடனடியாகவே அவருக்குத் தெரிந்துவிட்டது. 1890-ல் இந்துலேகா முதற்பதிப்பு வெளிவந்து, மூன்று மாதங்களுக்குள்ளாகவே விற்றுத் தீர்ந்து விட்டது. இந்தத் தொண்ணூறு ஆண்டுகளில் எழுபது பதிப்புகளுக்கும் அதிமாக விற்பனையாகி ரூப்பதாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். இந்த மாதிரியான ஒரு வெற்றி தமிழில் முதல் இரண்டு நாவலாசிரியர்களுக்கு ஏற்படவில்லை என்று தான் சொல்ல வேண்டும். தங்கள் நல்ல

இலக்கியாசிரியர்களிடம் கவனம் தமிழர்களுக்குக் குறைவு என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

தான் நாவல் எழுதியதின் இன்னொரு நோக்கமாக அதே கடிதத்தில் மேலும் சந்துமேனன் சொல்லுகிறார்.

“அறிவும் அழகும் நிரம்பிய நமது நாயர் பெண்களுக்கு ஆங்கிலக் கல்வி கற்பிக்கப்பட்டால் அவர்கள் எந்த நிலைக்கு உயர முடியும், எந்த அளவுக்குச் சக்தியடைய முடியும் செல்வாக்குப் பெற முடியும் என்பதை எனது மலையாளச் சகோதரர்களுக்கு விளக்கிக் காட்டுவதும் எனது அவா”.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஆங்கிலக் கல்வியின் அவசியத்தை இந்தியாவில் பரவலாகப் பலரும் வற்புறுத்தினார்கள். மேலை நாடுகளில் வளர்ந்த புதுக்கலைகளை இந்தியர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தவும் இந்திய பழங்கலைகளின் நல்ல அம்சங்களைத் தெரிந்து கண்டு அனுபவிக்கவும் ஆங்கிலக் கல்வியைத் தவிர அந்தக் காலத்தில் வேறு வழியில்லை. இன்றும் ஓரளவுக்கு இது உண்மை என்று தான் சொல்லக்கூடிய வகையில் இருப்பது, இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனை ஒங்கி வளர்ந்தாலும் கணிசமான அளவில் தேங்கிவிட்டது என்பதையே சுட்டிக் காட்டுகிறது.

மேலே குறிப்பிட்ட கடிதத்தின் கடைசி வாக்கியமாக டுமொர்க்குக்குச் சந்துமேனன் எழுதுகிறார்.

“எனது நாட்டு மகளிரின் நிலைமையையும் பொதுவாக உயர்த்தும் நோக்கத்துடனேயே நான் இந்துலேகாவை எழுதினேன்”.

சந்துமேனன் 1847-ல் பிறந்தவர். பதினேழாவது வயதில் மெட்ரிகுலேஷன் தேறியவுடன் வேலையில் சேரவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. தலைச்சேரி சிறு வழக்குகள் நீதிமன்றத்தில் எழுத்தர் பதவி கிடைத்தது. 1871-ல் கள்ளிக்கோட்டையில் தலைமை முன்சீப் ஆனார். அந்த சமயத்தில் சப் கலெக்டராக இருந்த லோகன் என்பவர் எழுதிய மஸார் மாவட்ட நடைமுறை நூல் என்கிற சட்டப் புத்தகத்தை தயாரித்ததில் அவர் பெருமளவு உதவியதாகச் சொல்லப்படுகிறது. 1875-ல்நியான முன்சீப்பாக நியமிக்கப்பட்டார். மாஞ்சேரி, பாலக்காடு, ஒத்தபாணம், கள்ளிக்கோட்டை முதலிய இடங்களில் பணியாற்றினார். 1886 முதல் 92 வரை பரப்பானங்காடியில் மாவட்ட முன்சீப்பாகப் பணியாற்றினார். அப்போதுதான் 1890-ல் அவருடைய இந்துலேகா என்கிற நாவல் வெளிவந்தது. திறமைசாலி என்றும், நாணயஸ்தர் என்றும் அவரை அவருடைய உயர் அதிகாரிகள் பாராட்டினார்கள் என்று தெரிகிறது.

சட்ட நிபுணராக அவர் செய்த செயல் ஒன்றை பற்றி வெகுவாகச் சொல்லுகிறார்கள். 1890-ல் மலபார் திருமண ஆணைக்குழு நியமிக்கப்பட்டபோது சந்துமேனனுக்கு சர்.டி. முத்துஸ்வாமி அய்யர், சர்.சி. சங்கர நாயர் முதலியோருடன் அதில் உறுப்பினராகச் செயல்பட்டு பணி புரிய சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. மருமக்கள் தாயம் திருமண முறைகளை மாற்ற மற்றவர்கள் சிபாரிசு செய்தபோது சந்துமேனன் மரபு வழியில் வந்த பழக்க வழக்கங்களை மாற்றுவது தவறு என்று தனிப்பட்ட அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார். இந்த வழிகளில் பலவற்றை இந்துலேகாவில் கேலி செய்திருக்கிறார் அவர் என்றாலும் சமுதாயத்தில் நடைமுறைப் பழக்க வழக்கங்களை மாற்ற முயற்சி செய்யாமல் நடைமுறையைச் சட்டப்படி முறையாக்கி ஏற்றுக்கொள்வதே சரி என்பது அவருடைய குறிப்பு. சர்.டி. முத்துஸ்வாமி ஐயருக்கும் அது சரி என்று படவே, இவர் சமுதாயப் பார்வை புகழ்பெற்று எங்கும் பரவலாகப் பேசப்பட்டது.

1899 வரையில் இவர் உயிருடன் இருந்தார். திருநெல்வேலி, மங்களூர், கள்ளிக்கோட்டை முதலிய இடங்களில் வேலை பார்த்தார். சாரதா என்ற பூர்த்தியாகாத கதையை எழுதினார். அந்தக் காலத்தில் கேரளா வர்மா, குருசிசின்னா நம்பியார் முதலியவர்கள் எழுதிய கவிதை நூல்களைத் தன் செலவிலேயே அச்சிட்டு வழங்கினார் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆங்கிலத்தில் நீதி நிர்வாகம் பற்றி இரண்டு தொடர் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றியதாகத் தெரிகிறது. இவற்றை மிகவும் சிறப்பான நூல்களாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

1899-ல் இவர் இறக்கும்போது இவர் சென்னை சட்டப்படிப்புக்கு ஒரு தேர்வாளராக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்.

சந்துமேனனுடைய நகைச்சுவையைப் பற்றி ஏராளமான கதைகள் வழக்கில் இருக்கின்றன. ஒரே ஒரு உதாரணத்தை மட்டும் இங்கு சொல்லலாம். மேனனுக்கு மேல் நீதிபதியாக இருந்த ஒரு ஆங்கில துரைக்கு கச்சேரியில் சிறு சப்தம் கேட்டால் கூடப் பிடிக்காது. அந்த உயர்நீதிபதியின் அறைக்குப் பக்கத்தறையில் ஒரு மேளக்காரரின் வழக்கைச் சந்துமேனன் விசாரிக்க வேண்டியிருந்தது. மேளக்காரர் தான் முதல் தரமான மேளக்காரர் என்றும் தனக்கு இரண்டாந்தர மேளக்காரரின் ஊதியத்தைக் கொடுத்திருந்தார்கள் என்றும் வழக்குப் போட்டிருந்தார். மேளக்காரர் உண்மையிலேயே முதல்தரமானவர்தானா என்று சோதித்துப் பார்க்கிற சாக்கில் அவரைக் கச்சேரியில் ஒரு முழு மேளக் கச்சேரி செய்ய உத்தரவிட்டு விட்டாராம் சந்துமேனன். டேவிட்ஸ் என்கிற அந்த ஆங்கில நீதிபதி “உங்களுக்கு சட்டம் மட்டும் தான் தெரியும் என்று பார்த்தேன். இசையும் தெரியுமா?” என்று கேட்டாராம். சந்துமேனன் சிரித்துக்கொண்டே “கதகளியும் தெரியும்” என்றாராம்.

இந்துலேகாவில் சந்துமேனன் மிகவும் கனமான விஷயங்களையோ ஆழமான விஷயங்களையோ தொடர்புடைய வில்லை. சாதாரண ஒரு குடும்பக் கதையை சிக்கல் இல்லாமல் யதார்த்தம் பிசகாமல் நேராகச் சொல்லிக்கொண்டே போகிறார். பழைய தலைமுறைக்கும் புதிய தலைமுறைக்கும் இடையேயுள்ள போராட்டங்கள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. அவை மிகைப்படுத்தப்படாமல் இருப்பது மிகமிக விசேஷம். காலத்தால் ஏற்படக்கூடிய சிறு மாறுதல்களைக்கூட சகித்துக்கொள்ள முடியாத பெரியவர்களை லேசாக நகைப்புக்கு இடமாக்கி ஆசிரியர் வர்ணிக்கிறார். இந்திய இலக்கியத்தில் போதுமான அளவு நகைச்சுவை இல்லை என்பது ஒரு பெரும் குறை. அதை ஓரளவுக்கு இந்துலேகா சீர்செய்யப் பார்க்கிறது என்று சொல்லலாம். இதைத் தவிரச் சிறப்பாகச் சொல்லவேண்டிய விஷயம் சில பழைய அசட்டு நம்பிக்கைகள், குருட்டுப் பழக்க வழக்கங்கள் இவற்றை எடுத்துக் காட்டுகின்றது நாவல். மூர்க்கமாகப் புரட்சி செய்யாமல், லேசாக சிறு சிறு அளவில் சீர்திருத்தங்கள் செய்து சமுதாயத்தை மாற்றிவிடலாம் என்பது சந்துமேனனின் முடிவு; நம்பிக்கை.

கல்வி மூலம் புது சமுதாய அடிப்படைகள் தோன்றி விஞ்ஞான கலாச்சார ஆன்மீக, மத சமுதாய, அரசியல் கதந்திர அறிவு எல்லோரிடமும் பரவவேண்டும். ஆண் பெண் அடங்களுக்கும் அறிவு புகட்டப்படவேண்டும். அதுதான் இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளின் முதல் முன்னேற்றப்படி என்று சந்துமேனன் நம்பிச் சொல்லியது தெரிகிறது. கல்வியின் அவசியத்தை மிகவும் அழுத்தமாகக் கூறியுள்ளார்.

பாலகங்காதர திலகர்

பெயரளவில் பாலகங்காதர திலகர் பற்றி இந்தத் தலைமுறையிலும் அநேகமாக எல்லோருக்கும் தெரியும். பிரிட்டிஷ் இந்திய சர்க்காரால் ராஜத் துவேஷக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு மூன்று தடவைகள் சிறைக்குப் போனவர் என்றும், சிறைவாசத்தில் தேக சுகத்தைப் பறிகொடுத்தவர் என்றும் தெரியும். சுயராஜ்யமே நமது பிறப்புரிமை என்று முதன் முதலாகச் சொன்ன இந்தியர் என்றும் தெரியும். இந்திய அரசியலில் மஹாத்மா காந்திக்கு முன் தோன்றிய தலைவர்களில் மிகவும் முக்கியமானவர் என்றும் தெரியும். மகாராஷ்டிரத்தின் முடிகூடா மன்னனாகக் கருதப்பட்டதும் தெரியும்.

இந்த அளவு மட்டும் தெரிந்திருப்பது போதாது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இந்திய சுதந்திர இயக்கத்தை ஒரு மக்கள் இயக்கமாக உருவாக்க முற்பட்ட மூத்த தலைவர்களில் அவரும் ஒருவர் என்பது பலருடைய கவனத்துக்கும் வராமலே இருந்துவிட்டது ஆச்சரியந்தான். திலகருக்குமுன் மதச் சீர்திருத்தக்காரர்கள் மட்டும்தான் சாதாரண மக்களையும் தங்களுடன் அழைத்துக் கொண்டு மக்கள் இயக்கமாகச் செயல்பட்டார்கள். ஜோதி ராமலிங்கம், ஷீரடி சாய்பாபா, ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் முதலியவர்கள் இதற்கு உதாரணங்கள். இவர்களுக்குப் பின்வந்த சிலர், மதச் சீர்திருத்தவாதிகளாக இல்லாமல் ஆன்மீகவாதிகளாக மட்டும் செயல்பட்டனால் மக்கள் இயக்கங்களை உருவாக்க முயலவில்லை. இந்தக் கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று ஸ்ரீ அரவிந்தகோஷ், ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி முதலியவர்களைச் சொல்ல வேண்டும். திலகர் காலத்துக்கு முந்திய தலைவர்கள் எல்லாம் அரசியல் சமுதாய, பொருளாதாரச் சீர்திருத்தங்களை அவ்வளவாக, மக்கள் இயக்கமாக வளர்க்க வேண்டி செயல்பட்டார்கள் என்று சொல்ல முடியாது.

மகாராஷ்டிரத்தின் முடிசூடா மன்னன் என்ற பட்டம் திலகருக்குக் கிடைத்ததற்குக் காரணம் அவர் மக்கள் சக்தியை ஒன்றுகூட்டி தட்டி எழுப்ப முயன்றதுதான். இந்தக் காரியத்துக்குச் சாதகமான வகையில் அவர் பண்பாடு, சரித்திரம், சமுதாயம் இவற்றில் புதுச் சிந்தனைகளை உருவாக்கிச் செயல்பட்டார். சரித்திர, மத விஷயங்களைக்கூட அவர் வெற்றிகரமாக மக்கள் சக்தியை உருவாக்க உபயோகித்தார். மராட்டிய மக்களிடையே சரித்திர உணர்ச்சிகளை எழுப்பவும், மற்றும் விநாயக பூஜை மூலம் மக்களை ஒருமைப்படுத்தவும் அவர் முயன்றார். ஆங்கிலம் படித்தவர்களை மட்டும் எட்டினால் போதும் என்றிருந்த ஒரு நினைப்பு திலகருக்குப்பின் பாமர மக்களையும் எட்ட வேண்டும் என்று திலகரால் மாறியதை யாரும் அழுத்தமாகச் சொல்லுவதில்லை. ராம்மோகன் ராய், தாதாபாய் நௌரோஜி முதலியவர்கள் எல்லாம் ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்களை மட்டும் இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகள் தொடர்பால் போதும் என்று எண்ணினார்கள். வங்க மொழியில் எழுத ஆற்றல் படைத்திருந்த ராம் மோகன் ராயும், மராட்டிய மொழியில் எழுதும் ஆற்றல் படைத்தவரான ரானடேயும், ஆங்கிலக் கல்வி பெற்றவர்களையே தட்டி எழுப்ப முயன்றார்கள். தாய்மொழியில் எழுதிய பங்கிம், வேதநாயகம் பிள்ளை, சந்துமேனன், வீரேச லிங்கம் முதலியவர்கள் இந்திய மக்களில் புதுக்கல்வி பெற்ற பகுதியினரையே எண்ணிச் செயல்பட்டனர். திலகர் மக்களை எட்டுகிற கல்விமுறைகளை உருவாக்கவும், சமுதாயமே ஒருமித்து அரசியல் இயக்கத்தில் ஈடுபட வேண்டும் என்றும் நினைத்துச் செயல்பட்டார். இந்தப் புது நோக்கத்தை இந்திய மறுமலர்ச்சிக்குள் ஏற்பட்ட ஒரு சிறு முக்கிய தனி மலர்ச்சியாகக் கருத வேண்டும்.

பால கங்காதர திலகர் 1856-ல் பிறந்தார். அவர் பத்து வயதில் அவர் தாயாரையும், பதினாறு வயதில் தகப்பனாரையும் இழந்துவிட்டார். தகப்பனார் இறக்குமுன் அவருடைய

பதினைந்தாவது வயதிலேயே திலகருக்குக் கல்யாணமாகிவிட்டது. புனாவில் பள்ளி, கல்லூரிப் படிப்புகளை முடித்துக் கொண்டார். 1880-ல் பொது ஆங்கிலப் பள்ளிகூடத்தைப் பல நண்பர்களுடன் சேர்ந்து ஆரம்பித்து அதன் நிர்வாகியாகவும், தலைமை உபாத்தியாயராகவும் செயல்பட்டார். 1885-ல் கேசரி என்கிற மராட்டிய பத்திரிகைக்கும், ஆங்கிலத்தில் மராட்டா என்கிற பத்திரிகைக்கும் ஆசிரியரானார். 1895 முதலே இரண்டு பத்திரிகைகளுக்கும் திலகர்தான் சொந்தக்காரர். தன் பத்திரிகைகள் மூலம் பொதுப் பிரச்சினைகளை தீவிரமாக அலச அவர் முற்பட்டார். பல சீர்திருத்தச் சிந்தனைகளை திலகர் ஆதரித்து அழுத்தமாகத் தன் பத்திரிகைகளில் எழுதினார். இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கூட்டங்களில் 1890 முதலே பெரும்பங்கு எடுத்துக்கொண்டார். அதிகமான அளவில் இந்தியர்களை ராணுவத்தில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும், இந்தியர்களும் துப்பாக்கி வைத்துக் கொள்ள அவசியமானபோது அதிகமான அளவில் அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கிளர்ச்சி செய்தார். 1895 முதல் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் அரசியல் மகாநாடாக மட்டும் இயங்க வேண்டும் என்றும் அதைச் சமுதாயச் சீர்திருத்த மகாநாட்டிலிருந்து பிரிக்க வழிசெய்து தந்தார். 1893 முதலே மகாராஷ்டிரப் பிரதேசம் பூராவும் விநாயக பூஜை உத்ஸவங்களைக் கொண்டாட வழி செய்தார். பல இடங்களில் அவரே முன்நின்று பூஜைகளை நடத்தினார். இதிலொரு முக்கியமான அம்சம் என்னவென்றால் இந்த உத்ஸவங்களில் கலந்து கொள்ள அவர் இஸ்லாமியர்களுக்கும் வழி செய்து தந்தார். இந்துக்களிடையே இருந்த பல பிரிவினைகள் மறைய இந்து முஸ்லிம் ஒற்றுமையை சாத்தியமாக்க இந்த விழாக்கள் பயன்பட்டன. அதோடுகூட வீர சிவாஜி விழாக்களையும் பல இடங்களில் நடத்த திலகரே முன்வந்தார். மராட்டியர்களிடையே ஜாதி, மத வேற்றுமைகளைக் குறைத்து ஒற்றுமையை வளர்க்க இந்த இரண்டு விழாக்களும் பெருமளவில் பயன்பட்டன. திலகர்

இயக்கம் மகாராஷ்டிர மாகாணத்தில் ஒரு மக்கள் இயக்கமாகவே உருவாயிற்று.

1897-ல் மகாராஷ்டிரத்தில் கடும் பஞ்சம் ஒன்று நிலவியபோது விவசாயிகளிடம விளைச்சல் இல்லாத பிரதேசங்களில் சர்க்கார் நிலத் தீர்வை வசூலிக்கக்கூடாது என்று அவர் தன் பத்திரிகைகளில் கட்டுரைகள் எழுதியும், விவசாயிகளைக் கொண்டு மகஜர்கள் அனுப்பியும் பஞ்சப் பிரதேசங்களில் ஒரு வரிகொடா இயக்கத்தை வெற்றிகரமாக நடத்தினார். அதே ஆண்டில் புனா நகரில் பிளேக் நோய் பரவியபோது சர்க்கார் மருத்துவ இலாகா மக்களை கடுமையான நிபந்தனைகளை விதித்துக் கஷ்டப்படுத்தியபோது சர்க்கார் போக்கைக் கண்டித்து எழுதியதோடு தானே சொந்த முயற்சியில் நிவாரணப் பணி செய்ய முன்வந்தார்.

பொதுமக்கள் சார்பில் தன் பத்திரிகைகளில் காரசாரமாக விமர்சனம் செய்து எழுதியதற்காக திலகரை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் கைது செய்தது. ஆனால் சிறையில் இருந்த ஒரு வருடத்திற்குள் அவருடைய உடல்நலம் பாதிக்கப்படவே மாக்ஸ்முல்லர், ரொமேஷ் சந்திர தத் போன்றவர்கள் கேட்டுக்கொண்டதன் பேரில், அவரை அரசாங்கம் விடுவித்தது. திலகர் இதற்குள் இந்திய தேசிய காங்கிரஸில் தீவிரவாதி என்று பெயரெடுத்துவிட்டார். 1907-ல் குரத் காங்கிரஸில் மிதவாதிகளும் திலகர் கட்சித் தீவிரவாதிகளும் போட்டுக் கொண்ட சண்டையில் காங்கிரஸின் மூலக் காரியங்கள் கூட சரிவர முடியாமல் போய்விட்டது. காங்கிரஸே பிளவுண்டது.

1908-ல் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் அவரைக் கைது செய்து 1914 வரையில் பர்மாவில் மாண்டலேயில் சிறையில் வைத்தது. அவர் விடுதலை பெற்று அந்தத் தடவை இந்தியா திரும்பி வந்தபோது அவர் பெயரும் புகழும் உச்சத்தை எட்டிவிட்டன.

காலத்திலேயே நின்று விட்டது. ஏனென்றால் இந்தியா பூராவும் பல ஆயிரக்கணக்கான பேர்வழிகள் அவர் பிரசங்கங்களைக் கேட்கவும் எழுத்துக்களை வாசிக்கவும் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர் குரல் இந்தியாவின் குரலாகத்தான் ஒலித்தது.

பிபின் சந்திரபாலின் பிரசங்கங்களைப் பற்றி ஓரிடத்தில் அரவிந்தகோஷ் சொன்னார். “அவர் தானாகப் பேசுவதில்லை. அவரை மீறிய ஒரு மாபெரும் சக்தி அவருக்கு வார்த்தைகளையும் சிந்தனைகளையும் எடுத்துத் தருகின்றது” என்று.

பிபின் சந்திரபாலருடைய சென்னைப் பேச்சுக்களைக் கேட்ட வி.எஸ். சீனிவாச சாஸ்திரியார், “இந்த மாதிரி பேச்சின் சக்தியையும், கலையையும், சிந்தனை வேகத்தையும் காட்டியவர்கள் வேறு யாரும் இந்தியாவில் இல்லை. பேசுகிற வார்த்தைகளுக்கு எவ்வளவு சக்தி உண்டு என்பதன் எல்லை வரையில் சென்று காட்டுகிறார் பிபின் சந்திரபால்” என்று சொன்னார்.

அதுவும் அந்தக் காலத்தில் ஆங்கிலத்தில் பேசக் கூடிய வல்லவர்கள் நூற்றுக்கணக்கில் இருந்தார்கள். இந்திய தேசியக் காங்கிரஸ் சபைகளில் சென்னையில் நடந்தது தொடங்கி பல ஆண்டுகள் ஒவ்வொரு வருஷமும் ஏதாவது தேசிய விஷயமாகப் பேசித் தன் செல்வாக்கை விஸ்தரித்துக் கொண்டார். 1907ல் காங்கிரஸ் பிளவு ஏற்பட்டபோது திலகரோடு அவரும் வெளியேறினார். பின்னர் 1916 திலகர் திரும்பி வந்து காங்கிரஸில் சேர்ந்து கொண்டபோது மீண்டும் பாலும் சேர்ந்து கொண்டார். திலகரோடு ஹோம் ரூல் லீகில் அங்கத்தினராகி பார்லிமெண்ட் கமிட்டி முன் சாட்சி சொல்ல அவரும் லண்டன் போனார். லார்டு ரொனால்டுஷே என்கிற ஆங்கிலேயர் எழுதிய ஆரிய வர்த்தத்தின் உள்ளம் என்கிற நூலில் பிபின் சந்திரபாலின் எழுத்துக்களைப்

பற்றிக் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறார். “அவர் இந்த நாற்பது வருஷ கால கட்டத்தில் எழுந்த சமுதாய அரசியல் கொந்தளிப்புகள் எல்லாம் ஒரு லக்ஷிய வேகம் பெற உதவியிருக்கிறார்” என்று.

1920 வரையில் இந்திய பொது வாழ்வில் ஏற்பட்ட கொந்தளிப்புகள் எல்லாவற்றிலும் ஒரு தேசிய லக்ஷியத்துடன் எந்த அளவிலும் சமரசம் பேசாமல் பாதிவழி போனது போதும் என்று நின்றுவிடாத தீவிரப் புரட்சியாளராகச் செயல்பட்டிருக்கிறார் பிபின் சந்திரபால். பினாய்குமார் சர்க்கார் என்பவர் ஒரு இடத்தில் “வங்கத்தில் புரட்சி சிந்தனை என்கிற ஒன்றை பல துறைகளிலும் உருவாக்கியவர் பிபின் சந்திரபால்தான்” என்று எழுதியிருக்கிறார். “மற்ற யாரையும் விட அதிகமாக இந்தியாவில் அராஜகத்தை தூண்டிவிட்டவர் பிபின் சந்திரபால் தான்” என்றும் தன் பிரசங்கங்கள் மூலம் எதிர்ப்புச் சக்தியை உருவாக்கியிருக்கிறார் என்றும் வாலண்டின் சிரால் போன்ற பிரிட்டிஷ் அதிகார வர்க்கத்தினர் அவரைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறார்கள். அதற்கும் மேலே ஒருபடி போய், “இந்திய அரசியல் சித்தாந்தத்தின் தீவிரத்தையும், எல்லையையும் காட்டுகிறார்” என்கிறார் சிரால். அவர் சென்னையில் செய்த பிரசங்கங்கள் முக்கியமாகப் பெரும் பாதிப்பை நாடு பூராவும் ஏற்படுத்தின. ஆனால் தேசியம், புரட்சி, வேகம், பாதிப்பு என்று என்ன சொன்னாலும் அவர் மேல் அரசாங்க அதிகாரிகளால் ராஜத்துவேஷக் குற்றம் சாட்ட முடியவில்லை. அவரை நாடு கடத்த யோசித்தார்கள் ஆனால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

அவருடைய பேச்சிலிருந்து சில உதாரணங்களைப் பார்த்தால் அவர் என்ன சொன்னார். எந்த விதத்தில் சொன்னார், தேசிய லக்ஷியத்தை எப்படி வளர்க்க உதவினார் என்பது தெரியவரும். ஒரு பிரசங்கத்தில் திட்டவட்டமாக பின் வருமாறு

சுற்றினார். “நமது பிரிட்டிஷ் நண்பர்கள் பல சுகங்களைத் தியாகம் செய்து விட்டு, வெயிலில் காய்ந்து கொண்டும், மழையில் நனைந்து கொண்டும் நமது நலன்களுக்காகப் பாடுபட்டது போதும் என்று சொல்ல வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. நமது கழுத்தை அழுத்தும் நுகர்த்தடிகளின் கனத்தைக் குறைக்க அவர்கள் பாடுபட வேண்டியதில்லை. நாங்களே எங்கள் தளைகளை அகற்றிக் கொள்கிறோம் என்று சொல்ல வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. அவர்கள் நோக்கு நம் நோக்கிலிருந்து மிகவும் மாறுபட்டது. அதிகாரத்தை ஜனரஞ்சகமாக, ஆனால் பிரிட்டிஷ் தன்மையை இழந்துவிடாமல் அமைக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். நாம், நமது அரசியல் சுய ஆட்சியாக இருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். அதில் பிரிட்டிஷ் கை வேண்டவே வேண்டாம் என்று சொல்லுகிறோம். இதைத் தீர்மானமாக நமது பிரிட்டிஷ் நண்பர்களுக்கு நாம் சொல்ல வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது”.

சென்னையில் 1907-ல் செய்த பிரசங்கத்தில் அவர் சொன்னார். “நமது திட்டம்தான் என்ன? ஜனங்களின் சக்தியையும் வசதிகளையும் ஒன்று கூட்டுவது. நமது ஐசுவரியத்தைத் திரட்டுவது, நமது சக்திகளை ஒரு முகமாகச் செயல்பட வைப்பது. சுதந்திரம் என்கிற சிந்தனை சபாவமாகவே எல்லோருக்கும் கைவர வழி வகுப்பது. நம்மை எதிர்க்கும் சக்திகளை அடக்குவது. இதுதான் நமது திட்டம். இதைச் சாதிக்க நமக்குள்ள வழிவகைகள் என்ன என்று கேட்டால், சுயராஜ்யம் என்கிற சிந்தனையை வளர்ப்பது எப்படி என்று கேட்டால், அரசியல் சித்தாந்தமாக இன்று ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுவிட்ட சாத்வீக எதிப்பு என்ற முறைதான். சாத்வீக எதிர்ப்பு செயல்படாது என்பதில்லை. தீவிரமாகச் செயல்படும். ஆனால் பலாத்காரத்திலோ, மிருக பலத்தைக் காட்டுவதிலோ இறங்காது. சட்டபூர்வான எதிர்ப்பு விரும்பத் தகாத அக்கிரமங்களை நாம் உறுதியாக எதிர்ப்போம்”.

பிபின் சந்திரபால் எந்தச் சமயத்திலும் பலாத்காரத்தை ஆதரித்தோ, சட்டத்துக்குப் புறம்பான செயல்களைச் செய்ய யாரையும் தூண்டவோ இல்லை. அவரை அதிகார வர்க்கத்தினர் சட்டப்படி நாடு கடத்த முடியவில்லை. ஆனால் 1908 முதல் 1911 வரை நாடு கடத்தப்பட்டவர் போல இங்கிலாந்தில் போய் அவர் வசித்தார். அந்தக் காலத்தில் அவர் சிந்தனைகளில் ஒரு மாறுதல் ஏற்பட்டது. தேசிய லட்சியத்துடன் தேசிய குணமும் சாம்ராஜ்யமும் என்று அவர் அப்போது எழுதிய புது நூலில் இந்தக் கொள்கைகளை விளக்கியுள்ளார். உலகில் உள்ள நாடுகளெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று உதவுகிற மாதிரி அமைப வேண்டும் என்று அவர் வற்புறுத்தினார். இந்த சர்வதேச அமைப்பில் இந்தியா உரிய பங்கைப் பெற வேண்டும் என்றும் அவர் வற்புறுத்தினார். இந்தச் சிந்தனையை இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளில் ஒரு தனிப்பட்ட பிபின் சந்திரபால் அம்சமாகக் கருத இடமுண்டு.

திலகர் ஸ்தானத்தில் மகாத்மா காந்தியை தன் அரசியல் தலைவராக பிபின் சந்திரபாலால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. காந்தியை மதவாதியாக, ஆன்மீகவாதியாகத்தான் அவரால் ஏற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. 1920க்குப் பிறகு அவர் குரல் எடுபடவில்லை. தனி ஒரு சிகரத்தை எட்டியவராக அவர் ஒதுங்கி இருந்து விட்டார்.

ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யர்

ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யரைப் பற்றித் தமிழர்களாகிய நமக்கு அதிகமாக ஒன்றும் தெரிவதில்லை. ஆனால் சென்ற நூற்றாண்டின் கடைசி இருபத்தைந்து வருஷங்களில் சென்னையிலேயே பொது மக்களிடையே பொது ஜன சேவை தேசியம், அறிவு, மற்றும் பல விஷயங்களிலும் சிறப்பாகச் சேவை செய்தவர் அவர். அவர் பெயரைக்கூட யாரும் அதிகமாக இப்போது சொல்லுவதில்லை. அவர் என்னதான் செய்தார் என்பதும் கேட்டுப் படித்துத் தேடி அறிந்து கொள்ள முடியாமல் இருக்கிறது. இப்படி இந்திய மறுமலர்ச்சியில் ஒரு முக்கிய அங்கம் வகித்த ஒரு மனிதரை முழுவதுமாக மறந்து விடுவது என்பது உலகில் வேறு எங்கும் காணாத ஒரு காட்சி. இதையும் கூட இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளில் ஒரு போக்காக, ஒரு சிறு அம்சமாக நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது.

தேசிய உணர்வுகளைத் தட்டி எழுப்புவதிலும் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தை உருவாக்குவதிலும் ஜனங்களிடையே நவீனத்துவத்தைப் பரப்புவதிலும், பத்திரிகைகள் ஒரு நூறு ஆண்டுகளுக்கும் அதிகமாகவே பெரும் பங்கு பெற்று வந்திருக்கின்றன. மறுமலர்ச்சி இயக்கம் சம்பந்தப் பட்ட பலரும் தங்கள் கருத்துக்களை மக்களிடையே பரப்பப் பத்திரிகைகளை உருவாக்கி அவற்றின் மூலம் செயல்பட்டிருக்கிறார்கள். ராமமோகன்ராயில் தொடங்கி மகாத்மா காந்தி வரையில் இதை நாம் காண முடிகிறது. பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்ய அதிகாரத்தின் குரலாக ஆங்கிலப் பத்திரிகைகள் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலத்தில் சென்னையில் ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யர் ஆங்கிலத்தில் ஹிந்து பத்திரிகையைத் தொடங்கினார். சில காலம் வாரப் பத்திரிகையாகவும், சில காலம் வாரம் மும்முறைப் பத்திரிகை

யாகவும், பின்னர் தினசரியாகவும் உருப்பெற்றது. ஒரு இருபது வருடங்களில் ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யரின் எழுத்துக்களுக்கு ஹிந்துவில் வெளிவந்த எழுத்துக்கு இந்தியா பூராவும் பெருமதிப்பு இருந்து வந்ததாகத் தெரிகிறது. வைஸ்ராய் லார்டு ரிப்பன் முதல் வில்லியம் பெட்டர் பெர்ன், ஏ.ஓ. ஹூயும் போன்ற தேசியத் தலைவர்கள் வரையில் இந்தியாவின் மூத்த தலைவரான தாதாபாய் நௌரோஜி முதல் பின்னர் வந்த தலைவர்களான கோகலே முதலியவர்கள் வரையில், எல்லோரும் எந்தப் பொது விஷயத்தையும் பற்றி ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யர் ஹிந்துவில் என்ன எழுதியிருக்கிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதில் ஆவல் உள்ளவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. பேச்சிலும் எழுத்திலும் பலர் பிரபலமாக இருந்த காலம் அது. இரண்டிலுமே ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யரைத் தனி விசேஷமுள்ளவராக மதித்திருந்தார்கள்.

1898-ல் இங்கிலாந்தில் வெல்பி கமிஷன் முன் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் இந்தியச் செலாவணி முறை பற்றி சாட்சி சொல்ல தின்ஷா பாச்சா, சுரேந்திர நாத் பாணர்ஜி, கோபால கிருஷ்ணகோகலே முதலியவர்களுடன் ஜீ சுப்பிரமணிய அய்யரையும் சாட்சி சொல்ல அழைத்தது. லண்டன் போகும் வரையில் ஹிந்துவில் ஆசிரியராக அவர் பணியாற்றியிருக்கிறார். சென்னை மாகாணத்தில் மட்டுமல்ல. இந்தியா பூராவிலுமே அந்த இருபது வருடங்களில் ஹிண்டுவின் குரல் வெகுவாக ஒலிக்க ஆரம்பித்து விட்டது.

ஆங்கிலத்தில் ஹிந்துவில் எழுதுவது மட்டும் ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யருக்கு திருப்தி தரப் போதுமானதாக இல்லை. தமிழர்களிடையே தமிழ் மொழியில் பிரசங்கங்கள் செய்ததுபோல, ஆங்கிலம் அறியாத தமிழர்களின் அபிப்பிராயங்களை உருவாக்குவதற்காக என்று தமிழில் முதலில்

வாரப் பத்திரிகையாகவும் பின்னர் தினசரியாகவும் சுதேசமித்திரன் என்கிற பத்திரிகையைத் தொடங்கினார். வங்கத்தில் கோஷ், சர்க்கார் போன்றவர்கள் தொடங்கிய தேசியப் பத்திரிகைகள் போலவே சுப்பிரமணிய அய்யரின் சுதேசமித்திரனும் தமிழர், தெலுங்கர், கன்னடியர், மலையாளிகளிடையே தேசிய உணர்வைத் தட்டி எழுப்பியது. சுதேசமித்திரன் வெள்ளி விழாக் காலம் வரையில் ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யரே அதன் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியிருக்கிறார். பல ஆண்டுகள் சுதேசமித்திரன் ஒன்றுதான் தமிழில் வெளிவந்த தினசரி என்று சொல்ல வேண்டும். முதலாவது உலக யுத்தம் முடியும் வரையில் இரண்டாவது தமிழ் தினசரி தோன்றவில்லை.

இந்திய மறுமலர்ச்சியில் ஹிண்டு பத்திரிகையும், தமிழ் மறுமலர்ச்சியில் சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையும் ஆற்றிய தொண்டுகளை அதிகமாகப் பாராட்டாமல் இருப்பது நமக்கு வழக்கமாகப் போய்விட்டது. ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யர் தலைமையில், ஆரம்ப நாட்களில் அவை ஆற்றிய பங்கைக் குறைவாக மதிப்பிடவே முடியாது. உதாரணமாக சுப்பிரமணிய பாரதி என்கிற கவி மேதைக்கு ஆரம்பத்தில் மூன்று நான்கு ஆண்டுகளும், அவரது கடைசி இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளும் புகலிடம் தந்தது ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யரின் சுதேசமித்திரன்தான். இடையில் ஒரு பத்து ஆண்டுகள் அவர் புதுவையில் வனவாசம் செய்தபோது கூட சுதேசமித்திரன் அவருக்கு உதவியிருக்கிறது; ஆதரவு தந்திருக்கிறது. பாரதியாரின் தமிழ் மறுமலர்ச்சிச் சேவைகளையும் ஓரளவுக்குச் சிறப்புற செய்தவர் ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யர் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் பத்திரிகைகள் தொடங்கி, அவற்றை பொதுஜனச் சேவைக்குப் பயன் தரும்படி திறம்பட நடத்தியதுடன் ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யரின் இந்திய மறுமலர்ச்சிச்

சேவை முடிந்துவிட்டதாகச் சொல்வதற்கில்லை. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் பொருளாதார அமைப்பு, இயக்கம், போக்கு இவற்றை ருமேஷ் சந்திர தத்போல, தாதாபாய் நௌரோஜி போல அவரும் அறிந்த நிபுணர் என்று அவர் காலத்தில் அவர் புகழ்பெற்று இருந்தார். பிபின் சந்திரபால், சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி போல அவர் பேச்சில் வல்லவரல்ல என்றாலும் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் கேட்போர் மனதைத் தைக்கும்படியாகப் பேசுவார் என்றும், ஆணித்தரமான முடிவுகளை அசைக்கமுடியாமல் சொல்லுவார் என்றும் அவர் பிரசங்கங்களை கேட்டவர்கள் சொல்லுவார்கள். அவர் எழுத்துக்களோ, பிரசங்கங்களோ இந்தத் தலைமுறை தமிழர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை என்பது வருத்தப்பட வேண்டிய விஷயம்.

அவருடைய சமுதாய சீர்திருத்தச் சிந்தனைகள் பற்றியும் சந்தேகத்துக்கு இடம் இல்லாதபடி அவர் பல காரியங்களைச் செய்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. விதவா விவாகம், பெண் கல்வி, என்று பேசுவதுடன் நிற்காமல் தன் குடும்பத்திலேயே பலத்த எதிர்ப்புக்கிடையில் விதவா விவாகம் நடத்தி வைக்கத் துணிந்து செய்திருக்கிறார்.

திருவையாறில் கணபதி தீக்ஷிதர் என்கிற ஒரு சட்ட அறிஞருடைய மகனாக 1855-ல் பிறந்தவர் சுப்பிரமணிய அய்யர். நாலாவது மகன். திருவையாறில் பள்ளியிலும், தஞ்சாவூர் செபின்ட் பீட்டர் கல்லூரியிலும் படித்தவர். 1873-ல் எஃப்.ஏ. பரிட்சை முடித்தவுடன் சென்னை நார்மல் ஸ்கூலில் உபாத்தியாயராகத் தேர்ச்சி பெற்றார். சர்ச் ஆஃப் ஸ்காட்மென் மிஷன் ஸ்கூலில் உபாத்தியாயராக 1875-ல் வேலை கிடைத்தது. இரண்டு வருஷங்களுக்கு பிறகு பச்சையப்பன் ஹைஸ்கூலில் உபாத்தியாயராகச் சேர்ந்தார். அந்தக் காலத்தில்தான் பிற்காலத்தில் ஹிண்டு பத்திரிகை நிர்வாகத்தில் அவருடன் ஒத்துழைத்த

விஜயராகவாச்சாரியார் என்பவர் அவருடைய நண்பரானார். பின்னர் 1879-ல் அவர் திருவல்லிக்கேணி ஆங்கிலோ வெர்னாக்குவர் ஸ்கூலின் ஹெட்-மாஸ்டராக நியமிக்கப்பட்டார்.

இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் ஆரம்பமுதலே ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யர் காங்கிரஸுடன் தன்னை ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டார். 1885-ல் பம்பாயில் நடந்த முதல் தேசிய காங்கிரஸின் முதல் தீர்மானம் ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யருடையதுதான். அந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து அவர் பேசிய ஆங்கிலப் பேச்சு எல்லோருடைய கவனத்தையும் கவர்ந்தது. அன்றுமுதல் காங்கிரஸ் மாநாடு எங்கே நடந்தாலும் அங்கே சுப்பிரமணிய அய்யரைக் காணலாம் என்று ஏற்பட்டுவிட்டது. அவர் ஆங்கிலத்தை ஆங்கிலேயர்களே மெச்சும் அளவுக்குப் பேச, எழுத அவருக்குத் திறமை இருந்தது. பின்னர்தான் அவர் தமிழில் பேசுவதையும் பயின்றுகொண்டதாகத் தெரிகிறது.

ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யர் காலத்தில் தலைவர்களிடையே ஒருவிதமான பிளவு இருந்தது. சிலர் அரசியல் சீர்திருத்தம்தான் எல்லா சீர்திருத்தத்துக்கும் ஆதாரமானது என்று எண்ணினார்கள். ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யர், அரசியல் சீர்திருத்தம் எவ்வளவு முக்கியமோ அவ்வளவு முக்கியம் சமுதாய, பொருளாதாரச் சீர்திருத்தம் இரண்டும் என்று எண்ணினார்.

அரசியல் சுதந்திரத்தின் அடிப்படையை சுப்பிரமணிய அய்யர் உணர்ந்தவர்தான். ஆனால், மக்களிடையே ஒற்றுமை சுயநலமின்மை போன்ற பொதுவாழ்வுக்கான அடிப்படைகள் இல்லாத வரையில் மக்கள் அரசியல் சுதந்திரத்துக்கு லாயக்கானவர்கள் அல்ல என்று அவர் நினைத்ததாகத் தெரிகிறது. இந்த விஷயத்தில் மட்டும் அவரை பண்டார்காருடன் ஒப்பிடலாம் என்று தோன்றுகிறது.

இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் தோன்றி இருபது வருடங்களுக்குப் பிறகு அந்தக் காங்கிரஸ் மகாசபையின் வழிகள் சரியானவை அல்லவோ என்கிற ஒரு சந்தேகமும் சிந்தனையும் அவர் மனதை அரிக்கத் தொடங்கியது.

பிபின்சந்திர பாலைப் பின்பற்றி அவரும் காங்கிரஸின் போக்கை “பிச்சைக்காரர் போக்கு, பிரிட்டிஷாரிடம் கையேந்தி நிற்கும் போக்கு” என்று குறை கூறத் தொடங்கினார். அந்தப் போக்கை மாற்ற வீரம், சுயமரியாதை, நிமிர்ந்து நடக்கும் போக்கு எல்லாம் ஒருங்கே தொனிக்கிற வேகம் தேசியவாதிகளுக்கு வரவேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார். இது காரணமாகவே கூட அவர் வீர ஆவேசமான சுப்பிரமணிய பஃரதியார் எழுத்துக்களை, படுமாடரேட்டான சுதேசமித்திரனில் அனுமதித்தார் என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.

சுதேசி இயக்கம் தோன்றியவுடன் அதில் முழுமனதுடன் ஈடுபட்ட தலைவர்களில் சுப்பிரமணிய அய்யரும் ஒருவர். பிரிட்டிஷ் சாமான்களைப் பகிஷ்கரிப்பது என்றும், சுதேச உற்பத்தி இயக்கங்களை ஆதரிப்பது என்றும் இந்தியா பூராவும் சுற்றித் தீவிரமாகப் பிரசாரம் செய்தார். ஏற்கனவே உடல் நலம் கெட்டிருந்தும், நாடெங்கும் சுதேசிப் பிரசாரம் செய்தார். இதன் பிற்கால விளைவுகள் நமக்குத் தெரிந்தவையே. வங்காளத்தில் முசாபர்பூர் வெடிகுண்டு வழக்கையொட்டி நாடெங்கும் அதிகார வர்க்கம் முன்பின் கண்டிராத அடக்குமுறையைக் கையாண்டது. அந்த அடக்குமுறையைக் கண்டித்து எதிர்த்து சுப்பிரமணிய அய்யர் பல பிரசங்கங்கள் செய்தார். கட்டுரைகள் எழுதினார். இதையெல்லாம் சாக்காக வைத்து ராஜத்துரோகக் குற்றம் சாட்டி 1909-ல் அவர் மேல் முதலில் வழக்கைத் தொடுத்தது. பின்னர் போதுமான ஆதாரம் இல்லை என்று வழக்கை வாபஸ் பெற்றுக்கொண்டு, அவரை எச்சரிக்கை செய்தது அரசாங்கம்.

ஜீ. சுப்பிரமணிய அய்யர் எந்த வருஷம் இறந்தார் என்ற தகவல் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. கடைசி வருஷங்களில் மிகவும் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தார் என்றும் சொல்கிறார்கள். அதுவும் எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. அவர் எழுதிய எழுத்துக்களும், செய்த பிரசங்கங்களும் நான் தேடிய அளவில் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனையாளர்களில் முக்கியமான ஒருவராக அவரை இனம் கண்டுகொள்ள மட்டும் போதுமான தகவல்கள் கிடைக்கின்றன. பாரதியாரைத் தேடிப்பிடித்து ஆதரித்ததே நமது மறுமலர்ச்சிப் போக்கில் ஒரு முக்கியமான காரியம். சுயநலச் சிந்தனை சிறிதும் இல்லாத, சுயநலம் என்பதறியாத லக்ஷிய தேசியப் பத்திரிகையாளர். பல சிந்தனை நிறைந்த எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு முன்னோடி. சீர்திருத்தத்தில் சொல்லைவிட செயலில் நம்பிக்கை வைத்தவர். இந்தியப் பொருளாதாரத் துறையில் பூரண சுதந்திரத்துவம் வேண்டும் என்றும், ராணுவம் உட்பட எல்லா உயர்பதவிகளும் இந்தியர்களிடமே இருக்க வேண்டும் என்றும் அடித்துச் சொன்னவர். அவர் காலத்தில் பிற மாகாணங்களில் அவர் போன்றவர்கள் பலர் இருந்தார்கள். சென்னையில் அவர் ஒருவர் தான் இருந்தார்.

ஜெகதீஸ் சந்திர போஸ்

“மெத்த வளருது மேற்கே” என்று சுப்பிரமணிய பாரதியார் பல நவீன அறிவுத்துறைகளைப் பற்றிப் பாடினார். அவற்றை இந்தியர்களும் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது இந்தக்காலத்தில் மிகமிக அவசியம் என்று எண்ணினார். பல விஞ்ஞான விஷயங்களைப் பற்றியும் புதுசாகத் தோன்றிய விஞ்ஞான உலகத்தில் இந்தியர்கள் பங்குபெற ஆரம்பித்துள்ளது பற்றியும் பாரதியார் பல பத்திரிகைக் கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறார். அவற்றில் ஒன்றிரண்டு ஜெகதீஸ் சந்திரபோஸ் என்கிற நவீன வங்க விஞ்ஞானியைப் பற்றி அமைந்தது என்பது பாரதியின் தீர்க்க தரிசனத்துக்கு ஒரு சான்று. நவ இந்தியாவின் தேவைகள் பற்றி அவருக்கு முன்னோட்டமான ஒரு பார்வை இருந்திருக்கிறது என்பதில் சந்தேகத்துக்கிடமேயில்லை.

ஒரு நூறு புது விஞ்ஞானங்களுக்கு முன் வாழ்ந்த ராஜா சரபோஜிக்கும் புது விஞ்ஞானங்களின் அவசியம் பற்றிய நினைப்பு இருந்தது. அவர் காலத்தில், மேலை நாடுகளில் புதுசாகத்தோன்றி வளம் பெற்றுக்கொண்டிருந்த அறிவுத்துறைகள் அவை. பறவைகள் பற்றி, தாவரங்கள் பற்றி, மிருகங்கள் பற்றி நூல்களைப் படித்தும் படங்கள் முதலியன வரைந்து பார்த்தும் மற்றும் பல வழிகளிலும் அவர் அறிவைத் திரட்ட முயன்றார். தாவரவியல், பௌதிகம், ரசாயனம் பற்றி மேலை நாடுகளில் நடந்த பல புதுப்பரிசோதனைகளைத் தானும் கற்றுக்கொண்டு அவர் தஞ்சையில் செய்து பார்த்தார். புதிய விஞ்ஞானங்கள் பற்றி பல பாட புஸ்தகங்கள் எழுதியதாகவும் தெரிகிறது. அவரைப் பின்தொடர்ந்து ஒருவரும் பல வருஷங்கள் எதுவும் விஞ்ஞானத்தில் செய்யவில்லை என்றாலும் புது, விஞ்ஞானத்துறையில் இந்தியர்களுக்கு அறிவு வளர வேண்டும்

என்கிற நினைப்பு இருந்து கொண்டதான் இருந்தது. புதுக் கல்வி மூலம் இந்த அறிவும் தேவையும் வளரத் தொடங்கியது.

பண்டைய இந்தியக் கலாச்சாரம் விஞ்ஞானத்தையோ, விஞ்ஞானத்தினால் ஏற்படுகிற வாழ்க்கைச் சாதனங்களையோ புறக்கணித்துவிட்டு எழுந்த நாகரிகம் என்று சொல்ல முடியாது. எல்லா ஜன சமுதாயங்களிலும் விஞ்ஞான அறிவும் அதன் நடைமுறை வழிச்சாதனங்களும் கட்டாயமாக அமலில் இருந்துதான் வந்திருக்கின்றன. இந்தியாவில் ஆங்கிலக் கல்வி ஏற்பட்டதன் காரணமாகப் புதுசாக ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்டிருந்த சோதனை முறைகளும் விஞ்ஞான மனப்பான்மையும் வளரத் தொடங்கியது. ஓரளவுக்குச் சற்று பின்தங்கிதான் என்றாலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் நடந்து கொண்டிருந்த விஞ்ஞான சோதனைகளும் சாதனைகளும் இந்தியாவையும் எட்டிக் கொண்டிருந்தன. அதன் விளைவாகச் சென்ற நூற்றாண்டின் கடைசி இருபது ஆண்டுகளில் குறிப்பிடத் தக்க இந்திய விஞ்ஞானச் சிந்தனையாளராக ஜகதீஷ் சந்திரபோஸ் என்பவரின் பெயர் பரவ ஆரம்பித்தது. இவர் விஷயத்திலும், ராமானுஜன், புரஃபுல்ல சந்திரராய், சந்திரசேகர வெங்கட்ராமன் என்ற மற்ற இந்திய விஞ்ஞானிகள் மூவர் விஷயத்திலும் “நமது திறமையான புலமையை மேலை நாட்டோர் வணக்கம் செய்தல் வேண்டும்” என்று பாரதியார் சொல்லியது பலித்தது. இதைச்சாக்காக வைத்துத்தான் பாரதியார் ஜெகதீஷ் சந்திரபோஸைப் பற்றிப் பல சமயங்களில் எழுதினார். மதம், சமுதாயம், பொருளாதாரம், கல்வி அரசியல், தொழில்கள், இலக்கியம் என்று இந்தியாவில் எல்லாத்துறைகளிலும் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது போல விஞ்ஞானத் துறையிலும் ஏற்பட்டது.

இந்த மறுமலர்ச்சியின் சின்னமாகக் காலத்தால் முந்தியவரான ஜகதீஷ் சந்திரபோஸைச் சொல்ல வேண்டும். இவர் ஆராய்ச்சிகள் தாவர வர்க்கத்திற்கும், ஜடப்பொருளுக்கும் கூட

உயிர் உணர்ச்சி உண்டு என்றும் ககம், துக்கம் எல்லாம் மனிதனுக்கு மட்டும்தான் என்று இல்லை என்றும் நிருபிக்க முயற்சி செய்தார் என்பது அதன் சிறப்பான இந்திய அம்சமாகக் கருத வேண்டும். அதனாலேயே கூட ஜகதீஷ் சந்திரபோஸுக்கு நவ இந்திய விஞ்ஞானிகளில் முதல்வராக இடம் கிடைக்கிறது என்றும் சொல்ல வேண்டும்.

ஜகதீஷ் சந்திரபோஸ் இப்பொழுது பங்களாதேஷிலுள்ள ஒரு வங்கக் கிராமத்தில் 1858-ல் பிறந்தவர். அவர் தகப்பனார் ஆங்கிலக் கல்வி பெற்று வங்க மாணவர்களுக்கு கொஞ்ச காலம் ஆங்கிலம் கற்பிக்கும் தலைமை உபாத்தியாயராகவும், பின்னர் சர்க்கார் நீதி இலாகாவில் சப் - மாஜிஸ்ட்ரேட்டாகவும் பணியாற்றியவர். நாணயஸ்தர். தைரியசாலி என்று பெயர் பெற்றவர். தன் மகன் முதலில் வங்க மொழியும் பின்னர்தான் ஆங்கில மொழியும் கற்க வேண்டும் என்று திட்டமிட்டு அப்படியே செய்தவர். ஜாதிமத பேதங்களைப் பாராட்டாமல் இருக்கவும் ஏழை, பணக்காரர் என்கிற வித்தியாசத்தை மதிக்காமல் இருக்கவும், தன்னை இளவயதிலிருந்தே தன் தகப்பனார் பழக்கியதாகப் பின்னர், ஜகதீஷ் சந்திரபோஸ் சொல்லியிருக்கிறார். பதினொராவது வயதில் கல்கத்தா நகருக்குச் சென்று ஆங்கிலப் பள்ளியில் சேர்ந்தபிறகுதான் ஆங்கிலம் கற்கத் தொடங்கினார். பின்னர் ஸேவியர் கல்லூரியில் ஃபாதர் லஃபாண்ட் என்கிற பௌதிகப் பேராசிரியரின் அன்புக்குப் பாத்திரமாகி பௌதிகத்தையே பாடமாக எடுத்துக்கொண்டு படித்தார். ஜகதீஷுக்கு அப்பொழுதுகூட உயிருள்ள ஜீவன்களைப் பற்றிப் படிக்கத்தான் பிடிக்கும். இருந்தாலும் லஃபாண்டுக்காக அவர் பௌதிகப் படிப்புப் படித்தார். புது மாதிரியாக மேலை நாட்டு விஞ்ஞான முறைகளில் சோதனை செய்யவும், சோதனைகளில் கண்ட முடிவுகளை எடுத்துச் சொல்லவும் ஃபாதர் லஃபாண்ட் ஜகதீஷுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தார். இந்த முறைகளில் ஜகதீஷ்

சந்திரபோஸ் தன்னளவில் பெரும் வெற்றி பெற்றிருந்தார். பல வெற்றி பெற்ற புகழ் வாய்ந்த விஞ்ஞானிகளின் எதிர்ப்பையும் மீறித் தன் சோதனைகளையும் அவற்றின் முடிவுகளையும் வெற்றிகரமாகச் செய்துகாட்ட ஃபாதர் லஃபாண்டிடம் அவருக்குக் கிடைத்த பயிற்சி மிகவும் உபயோகமாக இருந்தது.

பள்ளியில் படிக்கும்போதும் கல்கத்தா நகரில் அடைபட்டுக் கிடக்கும்போதும் கூட ஜகதீஷ் இயற்கையில் தளக்கிருந்த ஈடுபாட்டை இழக்கவில்லை. விடுமுறை நாட்களில் நகரைவிட்டு வெகுதூரம் வெளியே போய் இயற்கைக் காட்சிகளை ரசிக்கவும், வீட்டில் பலதரப்பட்ட பிரியமான ஜந்துக்களை வளர்க்கவும் பழகிக் கொண்டார்.

கல்லூரிப் படிப்பு முடிந்ததும் (1880) நன்றாக அந்தக் காலத்தில் படித்த பல வங்க மாணவர்களைப் போல ஜகதீஷும் இங்கிலாந்துக்குப் போகவேண்டும், ஐ.சி.எஸ்ஸுக்குப் படிக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டார். ஆனால் லக்ஷியவாதியான அவர் தகப்பனார் ஐ.சி. எஸ் பாஸ் பண்ணிவிட்டு வந்து அதிகாரியாக மக்களிடமிருந்து ஒதுங்கிய வாழ்வு நடத்துவதில் சாரமில்லை என்றும், விவசாயம் போன்ற மக்களுக்கு உபயோகமான கல்வி கற்று வருவதுதான் நல்லது என்றும் வற்புறுத்தினார். முதலில் லண்டன் போகப் பணவசதியில்லை. அந்தப் பகுதியில் முந்திய வருஷம் ஏற்பட்டிருந்த கொடும் பஞ்சத்தில் அடிப்பட்ட அகதிகளுக்கு உதவுவதற்காகத் தன் கையிலிருந்த சேமிப்புப் பணத்தையெல்லாம் ஜகதீஷின் தகப்பனார் செலவழித்து விட்டிருந்தார். தாயார் அவர் பிரிவைத் தாங்க இஷ்டப்படாவிட்டாலும் தன் நகைகளைக் கொடுக்க முன்வந்தாள். ஆனால் அதற்குத் தேவையில்லாமலேயே போய்விட்டது. இங்கிலாந்தில் மருத்துவக் கலையில் தேர்ச்சி பெறுவது என்கிற உத்தேசத்துடன் போய் லண்டன் சர்வகலாசாலையில் சேர்ந்தார்.

ஆனால் ஜகதீஷுக்கு உடல்நிலை சரியில்லாததால் மிகவும் கடினமான மருத்துவத் தேர்ச்சியைத் தொடர்ந்து மேற்கொள்ளவில்லை. கேம்பிரிட்ஜ் சர்வகலாசாலையில் ஒரு பரிசை எழுதி உபகாரச் சம்பளம் பெற்று மேல் விஞ்ஞானப் படிப்பைப் படிக்க ஆரம்பித்தார். கல்வியும், வாழ்வும் தரமாக இருந்ததுடன், அவர் உடல் நிலையும் தேறியது.

அந்தக் காலகட்டத்தில் இங்கிலாந்தில் பொது விஞ்ஞானத் துறைகளில் பலதரப்பட்ட ஆராய்ச்சிகளும் பலவிதமான கண்டுபிடிப்புகளும் நடந்துகொண்டிருந்தன. விஞ்ஞான உலகத்தின் முக்கியமான மையங்களில் ஒன்றாகக் கேம்பிரிட்ஜ் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. புகழ்பெற்ற பல விஞ்ஞானிகளை ஜகதீஷு சந்திரபோஸ் தன் கேம்பிரிட்ஜ் ஆண்டுகளில் சந்திக்க முடிந்தது. ஏற்கனவே தனக்கு இருந்த நவீன விஞ்ஞான மனோபாவத்தை அதிகரித்துக் கொண்டார். புதுப்புது முறைகளையும் வழிமுறைகளையும் கையாளப் பழகிக் கொண்டார். பொதுவாக அந்தக் காலத்தில் புது உலக விஞ்ஞான முறைகள் கீழைத்தேச மாணவர்களுக்குச் சரிபட்டு வராது என்று ஒரு பரவலான அபிப்பிராயம் இருந்தது. தன்னளவிலேனும் அந்த அபிப்பிராயம் சரியல்ல என்பதை ஜகதீஷு சந்திரபோஸ் தன் பேராசிரியர்களுக்கும் சக மாணவர்களுக்கும் நிரூபித்துக் காட்டினார்.

அந்தக் காலத்தில் கேம்பிரிட்ஜ் சர்வகலாசாலையில் மைக்கேல் ஃபாஷ்டர் (உடற்கூறு சாஸ்திரம்) ஃபிரான்ஸிஸ் பெஸ்டஃபென் (மூளை வளரும் வாஸ்திரம்) ஃபிரான்சிஸ் டார்வின் (தாவரவியல்) லார்டு ரெலே (பௌதிகம்) இவர்கள் பேராசிரியர்களாக இருந்தார்கள். இவர்களில் வைன்ஸும், லார்டு ரெலேயும் ஜகதீஷு சந்திரபோஸுக்கு படிப்பிலும், ஆராய்ச்சியிலும் அதிக ஊக்கம் தந்து உதவினார்கள். பிற்காலத்தில் கூட பிரிட்டிஷ் விஞ்ஞானிகளில் சிலர் போஸின் ஆராய்ச்சிச் சோதனை

முடிவுகளை கேலி செய்து ஏற்க மறுத்தபோது இவர்கள் இருவரும் ஜகதீஷ் சந்திரபோஸுக்கு கை கொடுத்து உதவியிருக்கிறார்கள்.

1884-ல் பௌதிகம் ரசாயனம் தாவரவியல் இயற்கை விஞ்ஞான ட்ரைபாஸ் பட்டத்துடன் லண்டன் சர்வகலாசாலை பி.எஸ்சி. பட்டத்துடனும் இந்தியா திரும்பிய ஜகதீஷ் சந்திரபோஸ் பலத்த அதிகார வர்க்கச் சிபாரிகடன் வந்தாலும் அதிகார வர்க்கச் சிவப்பு நாடா, அலட்சியம், கல்வி இலாகா அரசியல், இவற்றுடன் போராட வேண்டியிருந்தது. பேராசிரியர் ஆனாலும் இந்தியரானால் முழுச் சம்பளம் கிடையாது என்கிற விதியை எதிர்த்து மூன்றாண்டுகள் சம்பளம் வாங்காமலே வேலை பார்த்தார் போஸ். பேராசிரியர்கள் மாணவர்களுக்குப் பாடம் கற்பிக்கலாமே தவிர சொந்த ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபடுவதற்கு அனுமதி கிடையாது என்று கல்வி இலாகா விதி ஒன்று சொல்லியது. ஆராய்ச்சிக் கூடங்கள் அவசியமில்லை. அதற்குப் பணம் செலவழிப்பது வீண் என்று கல்வி அதிகாரிகள் கருதினர். இதை யெல்லாம் எதிர்த்துச் சமாளித்துக் கொண்டு சிலசமயம் தன் காசைப் போட்டு ஆராய்ச்சிக்கூடம் அமைத்துக் கொண்டு கேம்பிரிட்ஜில் தொடங்கிய தன் ஆராய்ச்சிகளைத் தொடர்ந்தார் ஜகதீஷ். 1890 முதல் 1937ல் (எழுபத்தொன்பது வயதில்) இறக்கும் வரையில் தன் ஆராய்ச்சிகளைப் பலவிதமான எதிர்ப்புகளுக்கிடையே தொடர்ந்தார் அவர். “இந்தியாவின் முதல் நவயுக விஞ்ஞானி” என்று அவரைப் பெட்ரிக் கெட்டஸ் என்பவர் புகழ்கிறார்.

அவர் ஆராய்ச்சிகளை மூன்று துறைகளைச் சேர்ந்தவைகளாகப் பிரிக்கலாம். அவர் ஆரம்ப கால ஆராய்ச்சிகள். பௌதிகத் துறையைச் சேர்ந்தவை. மின்சாரம், காந்த சக்தி இவைகளைச் சேர்ந்தவை. சில கண்டுபிடிப்புகளை பேடென்ட் எடுத்து பணம் பண்ணலாம் என்று சிலர் சொன்னபோது “விஞ்ஞானத்தை விலை பேச நான் தயாராக இல்லை” என்று சொல்லி விட்டார்.

அவருடைய இரண்டாவது வகை ஆராய்ச்சிகள் ஜடப் பொருள்களுக்கும் சில சமயங்களில் உணர்ச்சிகள் உண்டு. அவை களைப்படையலாம் என்றும் கண்டு அக் களைப்பை அளக்கத்தக்க கருவிகளைக் கண்டுபிடித்தார். மூன்றாவது வகை ஆராய்ச்சியில் மனித உயிரினங்கள் போலவே தாவர இனங்களும் உஷ்ணம், குளுமை, மின்சாரம் முதலியவற்றினால் பாதிக்கப்படுகின்றன. அப்பாதிப்பையும் அளக்க முடியும் என்று செய்து காண்பித்தார். முதல்வகை கண்டுபிடிப்புகளைப் பாராட்டி ஏற்றுக்கொண்ட மேலைநாட்டு விஞ்ஞானிகள் இரண்டாவது மூன்றாவது வகை ஆராய்ச்சிகளை அதிகமாகப் பாராட்டவில்லை. ஆனால் அவருடைய நவீன விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகள் பிரபஞ்சத்தில் இருப்பதெல்லாம் ஒன்றேதான் என்கிற உபநிஷத வாக்கியத்தின் நிரூபணம் என்று சுவாமி விவேகானந்தர், ரவீந்திரநாத் தாகூர், சுப்பிரமணிய பாரதியார் போன்றவர்கள் கருதினார்கள்.

இந்திய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனையாளர்களில் முக்கியமானவர்களில் ஒருவராக ஜகதீஷ் சந்திரபோஸைக் கருத வேண்டும். மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளில் நவீன விஞ்ஞானத்துக்கும் அதன் வழிமுறைகளுக்கும் நிறைய இடம் உண்டு. விஞ்ஞானப் பரம்பரையும் வழிமுறைகளும் நம்மிடையே அதிகமாகச் செயல்படுவதாகக் கூறிக்கொள்ள முடியாது என்றாலும் செயல்படுகிற அளவில் அதைச் சாத்தியமாக்கிய விஞ்ஞான முதல்வர்களில் ஒருவராக ஜெகதீஷ் சந்திரபோஸைக் கருத வேண்டும். அவர் முடிவுகளைப் பற்றி இன்னமும் முடிவான வார்த்தை சொல்லப்படவில்லை. விஞ்ஞானம் என்பது தொடர்கிற ஒரு காரியம். அதில் ஒரு பகுதியை அவர் இந்தியாவில் தொடங்கி வைத்தார்.

எமது வெளியீடுகள்

1. சச்சிதானந்த சிவம்
- சுப்பிரமணியசிவா ரூ. 40 . 00
2. கடவுள்களின் அடிமைகள்
- மிஸ். கேதரின் மேயோ ரூ. 36 . 00
3. சும்மா கிட
- ஹென்றி போரெல் ரூ. 21 . 00
4. கிரேக்கக் காதல் கவிதைகள்
- ராஜ்ஜா ரூ. 18 . 00
5. மக்கள் உரிமை
- இங்கர்சால் ரூ. 21 . 00
6. வால்மீகி விஜயம்
- மஹேசகுமார சர்மா ரூ. 35 . 00
7. தேவதாசி மரபு
- பி.எம். சுந்தரம் ரூ. 25 . 00
8. ஷெல்லி-கீட்ஸ்-பைரன் கவிதைகள்
- இரா. சுப்பராயலு ரூ. 35 . 00
9. கோட்சேயின் வாக்குமூலம்
- இரா. சுப்பராயலு ரூ. 40 . 00
10. நோய் நீக்கும் மூலிகைகள்
- சாந்தி மணிவாசகன் ரூ. 28 . 00
11. நீரழிவை நீக்குவோம்
- சாந்தி மணிவாசகன் ரூ. 15 . 00
12. உடல்நலம் உங்கள் கைகளில்
- சோழராஜன் ரூ. 21 . 00

மருதம்பதிப்பகம்

38, கோமுட்டித் தெரு
ஓரத்தநாடு - 614 625.